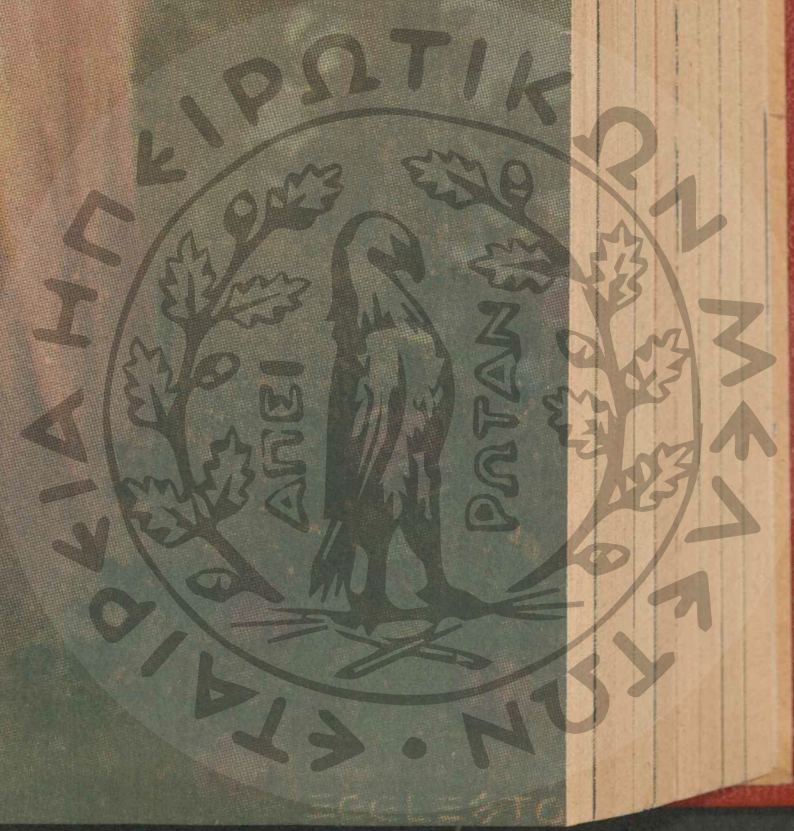

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 14^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΘ. 36 (705)

1937

ΔΙΑΤΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΗΝ «LAVENOR»;

Διότι έχουν καταλάβει ότι είναι η μόνη λοσιόν, ή όποια είναι κατάλληλη δια κάθε επιδερμίδα, είτε στεγνή, είτε λιπαρά είτε ευαίσθητη. Τα μπιμπικία, οι λεκέδες και όλαί αι καθαροί εξαφανίζονται και το πρόσωπο γίνεται ολοκάθαρο και λείο. Δοκιμαστικών φιαλιδίων αποστέλλεται έναντι δραχμών 5 εως γραμματόσημα. Πωλείται προς δραχμάς 45, 60, 90, και 160.

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Ι. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ
Εμμ. Μπενάκη, 8. Αθήναι.

LAVENOR

Υφάσματα πλεκτά δια ΓΙΑ ΓΙΕΡ Ζέρσευ ΑΓΚΟΡΑ και ΜΠΑΡΟΛΕ σε ΜΟΔΕΡΝΟΥΣ χρωματισμούς. ΤΑ ΓΙΕΡ τὰ ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡΝΑ. Έτοιμα και επί παραγγελία ως και ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ—ΚΑΖΕΣ κλπ.

Κολοκοτρώνη 45

ΦΩΤΟ—ΟΠΤΙΚΑ — Εμφανίσεις εκτυπώσεις ως και πάσης φύσεως φωτογραφικά έργασιαι. Ομαματούγια εις πλουσιαν συλλογήν. Επίσης προτιμάτε τὰ νέα κοίλα κρύσταλλα Ομματουαλιών

R E X

είνε τὰ καλύτερα όλων και άσυγκρίτως ευθηνά. Έκτελούνται οπτικά συντάγαι υπό ειδικού τεχνικού εις τὸ Φωτοπτικόν Τμήμα Φαρμακείου.

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ομόνοια

ΟΙΚΙΑΚΗ
ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

Μαθήματα δι Κυρίας και Δεσποινίδων θέλουν να πλουτίσουν τας γνώσεις των μεδόνον μαθήματα
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ
Οδός Σίνα Βησαρίωνος 8
Τηλ. 31.339

ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΡΩΜΑ ETERNAL PRINTEMPS
άρωμα που μάζ φέρνει τις πιο λεπτές και τικες ευωδίες: Lilas, jasmin, rose, violette de jacintho, εμφανίζονται στη φυσική τους απλότητα. Μια λέξη κάθε σταγόνα από το άρρωμα είναι και ένα μπουκέτο από άρωμα λουλούδια της Grasse. Ζητήσάτε το από

Φαρμακείον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ, Ομόνοια—Αθήναι

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Αθηνών—Πειραιώς και ευχαλιαν του κεινού:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θεσσαίας ἀριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐρυκίδου
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομυχάλη και Καλλιθέας
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδὸς Συγγάνου πλησίον σταθ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδὸς Πειραιώς 79 πλησίον Λαγύρας
ΒΑΘΗΣ, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ, ὁδὸς Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ, ὁδὸς Ἀχαρνών 114
ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, ὁδὸς Ἀγελῶν και Ἀλκαίου

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Ὁδὸς Ὀμήρου 16, παρὰ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρὰς Στοᾶς ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΛΙΩΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἀγ. Λιωνίου και
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιοχείας 2

ΑΠΑΝΤΑ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλάσσομενοι με τὸ πλησιέστερον ἀντικείμενον τῆς ἐπιχειρήσεως μας ἀποφενύγεται τὰ ἔξοδα και τὴν ἀγοροπρίαν τῆς ἐπιχειρήσεως εἰς τὸ κέντρον.

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ ΚΑΙ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ—Κάλλος στικές νέας παραλαβῆς έντελῶς ἀδριατικῶν και ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ Idéal Velpeux
Φαρμακείον, Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

2 Σεπτεμβρίου 1937

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

Αναψε τὸ φῶς γιὰ νὰ δῇ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνδρός της ποὺ ἦταν ἓνας λωποδύτης.
ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΓΑΘΗΣ ΚΡΙΣΤ

ΕΝΑΣ "ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ"

Ὁ Τζῶν Σάντερς τριαντέσσερα ὁλόκληρα χρόνια ἦταν ὑπόδειγμα ἀρετῆς και τιμιότητος. "Ένας σωστός «τζέντλεμαν». Σήμερα εἶνε τριανταχτῶ χρόνων και συλλογίζεται με πίκρα τὸν εὐτυχισμένον παλὸν καιρό...

Ἄλλοιμονο!... Στὴ ζωὴ παρουσιάζονται, καμμιά φορὰ ἐκπληκτικὲς συμπτώσεις.
Μιά ἡμέρα, ἓνας μεγάλος πελάτης τοῦ Τζῶν Σάντερς χρεώκοτος. Αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ περιστατικὸ τὸν ἀσπάζετο. Εἶπε πῶς ἦταν κι' αὐτὸς χαμένος, πῶς γρήγορα θὰ γλυστρώσε στὴν καταστροφή. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ γωθῇ με κάθε τρόπο, ἀλλοῶς θὰ ἔχανε ὅλη τὴ φήμη του, ὅλη τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κόσμου, ὅλη τὴν ἐπιχειρησί του μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο. Κανεὶς δὲν ἤξερε πῶς δὲν πηγαῖναν καλά τὰ οικονομικά του. Κανεὶς.

Και νὰ ἡ σύμπτωση. Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔμαθε τυχαίᾳ ὅτι ὁ εἰσπράκτορας τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς περνοῦσε κάθε θράδυ ἀπὸ ἓνα ἀνόμερο και σχεδὸν ἐξοχικὸ δρομὸ, γυρίζοντας ἀπὸ ἓνα παράρτημα στὰ κέντρον και κρατώντας πάντα μεγάλα ποσὰ μαζὶ του. Ἀπὸ μιά ἄλλη πάλι σατανικὴ σύμπτωσι, ἐκείνο τὸ θράδυ ὁ καιρὸς ἦταν ἀπαίσιος, ἐφιαλτικός.

Ὁ Τζῶν Σάντερς πέρασε μερικὲς ὥρες ἀγωνίας. Ὁ πειρασμὸς ἦταν μαρτυρικός. Θὰ πῆγαινε; Δὲν θὰ πῆγαινε; Τέλος, ἓνα εἶδος τρέλλας τὸν παρέσυρε κι' ἐπνίξε κάθε διαταγμὸν του. Ἐνα μαῦρο μαντήλι στὸ πρόσωπο, ἓνα ἄδειο πιστόλι στὴν τσέπη (καλλίτερα ἄδειο, γιατί ἔτσι δὲν κινδύνευε νὰ κάνῃ καμμιά μεγαλειτέρη τρέλλα) κι' ἔμπρός.

Ἐφθασε στὸν ἔρημο δρόμο. Κανεὶς γύρω. Καὶ νὰ, ἡ λῆξι, ὁ εἰσπράκτορας, μέσα στὴ σκοτεινὴ και θυελλώδη νύχτα. Ὁ Τζῶν Σάντερς ὥρμησε ἑξαλλος, τοῦ κατάφερε μιά δυνατὴ γροθιά στὸ πρόσωπο, τοῦ ἄρπαξε τὴν δευτερεύουσα σάκκα ἀπὸ τὰ χέρια και τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Δὲν ἀκούστηκε οὔτε μιά κραυγὴ, οὔτε ἓνας στεναγμὸς, οὔτε ὁ

παραμικρὸς θόρυβος.

Ὁ Τζῶν Σάντερς σῶθηκε ἀπὸ τὴν καταστροφή. Ὁ πελάτης του χρεώκοτος, μὰ αὐτὸς ὑπῆρξε νὰ ἀπαθῇ στὰ πόδια του. Πρῶτες ὥρες ἡμέρας ὁ φόβος του ἦταν τόσο μεγάλος! Κάθε ἀγνώστο πρόσωπο, ποὺ παρουσιαζόταν μπροστὰ του, ἐνόμιζε πῶς ἦταν ἓνας ἀστυνομικός. Σὲ κάθε χτύπημα τοῦ καρδονιῶ σταματοῦσε ἡ καρδιά του. Ἐπειτα, ὅλα, σιγά σιγά ἠσθῶσαν και ξεχάσθηκαν. Ὁ εἰσπράκτορας τῆς Τραπεζῆς, γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ, ἔλεγε πῶς, ὅτι οἱ λωποδύτες ἦσαν τρεῖς κι' ὅτι δὲν μπορούσε νὰ τα θγαλῇ πέρα μαζὶ τους. Ἦσαν τρεῖς ἀγνώστοι. Ἡ ἀστυνομία ἔψαξε λίγον καιρό, μὰ δὲν ἀνακάλυψε τίποτε. Καὶ ἤσυχασε κι' αὐτή.

Μὰ τότε ἀκριβῶς ἄρχισαν τὰ πραγματικὰ βάσανα γιὰ τὸν Τζῶν Σάντερς. Ἐνας λωποδύτης, μπορεῖ νὰ ζῇ ἀμέριμνα, μὰ ὅλας τῆς ἀναμνήσεώς του ἀπὸ τῆς κλοπῆς του, μὰ ἓνας «τζέντλεμαν» δὲν τὸ καταφέρει ποτέ. Τὴν ἡμέρα, ἡ σκέψις του ἀπασχολεῖται με ἄλλα πράγματα και τὸ μαρτύριο γίνεται λιγώτερα τυραννικό. Μὰ τὴν νύχτα; Τὴν νύχτα, μέσα στὸ σκοτάδι, ὅταν μὲν κανεὶς με τὸν ἑαυτὸν του κι' ὅταν ὅλας ἡ ἀναμνήσεώς ξεπηδοῦν ἀπὸ τὴν μνήμη μας και μὰς παρουσιάζουν ὅλη, ἀδυσώπητη, τὴν πραγματικότητα, τί γίνεται τότε;

Ὁ Τζῶν Σάντερς δὲν μπορούσε πιά νὰ ὑποφέρῃ τὸ τρομερὸ μαρτύριο τοῦ μυστικοῦ του και μιά νύχτα, τρελλὸς ἀπὸ τῆς παραισθήσεώς του, τὰ διηγήθηκε ὅλα στὴν γυναίκα του, μέσα στὰ σκοτεινά.

Ἡ γυναίκα του, ἡ Πρινέλλα, τὸν ἀκούσε με μιά ἐκπληκτικὴ ἀπάθεια κι' ὅταν ἔκρινε τελειῶσε, ἀνάψε τὸ φῶς γιὰ νὰ δῇ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνδρός της ποὺ ἦταν ἓνας λωποδύτης.

— Ἐσὺ ἦσουν!... ἔκανε.
Και σῶπασε ἀπὸ τὴ φρίκη και τὴν περιφρόνησι. Μὰ τί εἰσῆμαινε ἀρὰ γε αὐτὴ ἡ σιωπὴ της; Τὸν συγχωροῦσε ἡ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΝΤ' ΑΡΠΑΖΟΝ

Ένας μεγιστάν του Λουδοβίκου 14ου. Οί τρεις γάμοι του. Η προδοσία της ωραίας Γκλोरιάνδας. Η φριχτή τιμωρία της απίστου. Αδυσώπητος πόλεμος μεταξύ πατέρα και γιου. κτλ.

Ο Δουξ ντ' Αρπαζόν! Το όνομα αυτό σήμερα, στά 1937, αντηχεί σαν τίτλος όπερέττας. Κατά τον 17ον αιώνα όμως είχε πολύ διαφορετική απήχηση στη στιγμή μάλιστα που ο κύριος αυτού του τίτλου ήταν, επί πλέον και μαρκήσιος ντε Σεβεράκ υποκόμης ντε Μοντάλ, βαρώνος ντε Σαλθονιάκ, ύπασις της κ' ύστερα αυλάρχης του μεγαλύτερου βασιλείας της Γαλλίας, του Λουδοβίκου 14ου!

Μά δεν είχε αυτά μόνο. Ο Λουδοβίκος, δούξ ντ' Αρπαζόν, ήταν ακόμα ωραίος στρατιώτης, επιδέξιος διπλωμάτης, τέλειος αυλικός, και, το σπουδαιότερο, μέγας έρωτύλος.

Παντρεύτηκε τρεις φορές, και οι τρεις γάμοι του έκαναν μεγάλο θόρυβο στην εποχή του.

Η πρώτη του σύζυγος ήταν η Γκλोरιάνδα ντε Λωζιέρ, κόρη του στρατάρχου της Γαλλίας, μαρκήσιου ντε Τεμίν, την όποια παντρεύτηκε την 1ην Φεβρουαρίου 1622 και η όποια του έδωσε τέσσερα παιδιά, δυο αγόρια και δυο κορίτσια.

«Τού έδωσε» όμως, δεν είχε κυριολεξία, γιατί τα χρονικά των σκανδάλων της εποχής αναφέρουν ότι η ωραία Γκλ-οριάνδα, έπωφελουμένη των συχνών απουσιών του πολεμο-χαρούς συζύγου της (ο δούξ ντ' Αρπαζόν έκαυχότο στο τέλος της ζωής του, ότι είχε λάθει μέρος στην άλωση τριανταδύο άχωρωμένων πόλεων), είχε βρή κάποιον συντροφο που την διασκέδαζε μέσα στην μοναξιά του μεγαλυχολικού πύργου του Σεβεράκ.

Ο εύτυχης έραστής που έκανε την Γκλ-οριάνδα να μην πλήττει μόνη της ήταν νεαρός εύπατρίδης της περιοχής, του όποιου το όνομα δεν αναφέρουν τα χρονικά.

Έτσι το μικρότερο από τα παιδιά του δούκός, ο Ζάν Λουί, που γεννήθηκε στις 3 Ιουλίου 1632, ήταν μάλλον παιδί του νεαρού κι' ωραίου αυτού κυρίου.

Όστόσο ο ευγενής δούξ άργησε πολύ να μάθει τις άπιστιες της ωραίας του συζύγου. Τις πληροφορήθηκε τρία χρόνια κατόπιν, επιστρέφοντας από μία μεγάλη έκστρατεία στη Φλάνδρα.

Φαίνεται πως η Γκλ-οριάνδα προδόθηκε από μία γυναίκα της ακολουθίας της, κάποια Κατερίνα Έθέκ, είτε γιατί δεν μπόρεσε να εξαγοράσει με χρήματα τη σιωπή της, είτε γιατί η Κατερίνα φοβήθηκε τις εθύνες που θα έθάραιναν και σ' αυτήν αν έθεωρείτο συνένοχος της κυρίας της.

Πάντως το θέθαιο είχε ότι ο δούξ έμυθε τα πάντα. Όστόσο δεν είπε τίποτε άμέσως. Έκρυψε την τρομερή όργη του με μία ψυχραιμία έντελως διπλωματική (έδω πρέπει να αναφέρουμε ότι ήταν ένας απ' τους καλλιτέρους διπλωμάτες της εποχής του κι' ότι επανειλημμένως ο βασιλεύς Λουδοβίκος 14ος τον χρησιμοποίησε για διάφορες λεπτές διπλωματικές αποστολές στο έξωτερικό), έκρυψε λοιπόν την όργη του κι' ένα όμορφο θρόνο της άνοιξης του 1635 πρότεινε στη Γκλ-οριάνδα να πίνει προσκύνημα στην Παναγία του Σενιάκ, σ' ένα μοναστήρι που τιμούσαν εξαιρετικά όλοι οι κάτοικοι της περιοχής, σε απόσταση καπου σαράντα χιλιομέτρων απόσταση απ' τον πύργο, όπου πηγαινε καμείς από δρόμους δυσβάτους και γεμάτους γκρεμούς.

Η ωραία δούκισσα, χωρίς να υποψιάζεται τίποτε, δέχθηκε με χαρά.

Συμφώνησαν μάλιστα, ότι εκείνη θα πήγαινε μαζί με την Κατερίνα Έθέκ με άμαξι, ενώ αυτός κ' η ακολουθία του θα καβαλάζουν λίγο μπροστά.

Έτσι, μετά δυο μέρες, στις 8 Απριλίου 1635, εγκατέλειψαν

Η ωραία Γκλ-οριάνδα

τον πύργο τους του Σεβεράκ, δίνοντας ραντεβού για το θρόνο στο μοναστήρι του Σενιάκ.

Μά κατά το τέλος του άπογεύματος, καθώς το άμαξι της δούκισσης έφθανε στις όχθες του ποταμού Άθελόν, αντί να στρίψει προς την διεύθυνση του μοναστηριού, οι άμαξες που είχαν λάθει μυστικές διαταγές από τον δούκα, έξευαν άριστερά και το άδηγούσαν σ' ένα μεγάλο και βαθύ δάσος για να σταθούν σ' ένα μεγάλο ξέφωτο, όπου τους περίμενε ο δούξ, η ακολουθία του κι' ένας άνθρωπος άγνωστος στη Γκλ-οριάνδα.

Πριν ήδούκισσα καταλάβει τί συνέβαινε, ο σύζυγός της έγνεψε.

Άμέσως οι τοξότες της ακολουθίας της άρπαξαν τη δούκισσα και παρ' όλες τις κραυγές της, τα δάκρυά της και τις διαμαρτυρίες της, την έδεσαν σ' ένα δέντρο.

Έπειτα, ο άγνωστος, που ήταν κάποιος χειρουργός, πήλ-σας, της ξεγύμνωσε τους καρπούς και τους άστραγάλους και της έκοψε τέσσερες φλέβες.

Την άφησαν εκεί, καταματωμένη, να παλεύει με τον θάνατο επί πολλές ώρες. Έπειτα την έλυσαν, την ξανάβαλαν έτοιμοθάνατη στο άμαξι της και την μετέφεραν στον πύργο, όπου και έψυχσε.

Για τον κόσμο είχε πεθάνει από φυσική και κεραυνόδολο αίμορραγία. Όπως διέδωσε ο δούξ. Η κηδεία της έγινε με μεγάλη επισημότητα. Και τα πράγματα έμειναν ως εκεί. Πιός τοιμώσε άλλως τε να κατηγορήσει τον τρομερό και πανίσχυρο δούκα;

Φαίνεται εν τούτοις, ότι ο δούξ ντ' Αρπαζόν ένοιωσε τύψεις για το έγκλημά του ή τουλάχιστον θέλησε να λάθει μικρές προφυλάξεις για την σωτηρία της ψυχής του, κι' έχτισε σ' ένα λοφίο κοντά στο Σεβεράκ ένα έξ-λαστρον παρεκκλήσιο. Συγχρόνως προσέφερε στο μοναστήρι της Αρπαζόν έναν πίνακα που παρίστανε μία γυναίκα με τις τέσσερες φλέβες άνοιγμένες.

Οι αυτά όστόσο δεν τον έμποδισαν να ξαναπαντρευτεί στις 3 Φεβρουαρίου 1657 με την δεσποινίδα ντυ Σ.μάν, η όποια του έδωσε μία τεραστία περιουσία, ως προίκα και πέθανε στον τοκετό, δέκα μήνες μετά την γάμο της.

Μά ο δούξ πωρηγυρήθηκε γρήγορα, παντρευόμενος για τρίτη φορά την κόμισσα ντ' Αρκού, κυρία της τιμής της συζύγου του διαδόχου.

Αυτοί οι αλλεπάλληλοι γάμοι είχαν έξερεθεί τρομερά τον Ζάν Λουί εναντίον του...πατέρα του. Φαίνεται, μάλιστα, πως ο νέος δεν άγνοούσε, ούτε όποιοι ποιές συνθήκες πέθανε ή μητέρα του Γκλ-οριάνδα, ούτε το μυστικό της γεννήσεώς του. Και, επί πολλά χρόνια, πατέρας και γιός — άς τους λέμε έτσι — είχαν άνοιξει έναν άγριο πόλεμο μεταξύ τους.

Κατά τη νύχτα της 19ης Φεβρουαρίου 1660, λίγους μήνες μετά τον τρίτο γάμο του δούκός ο Ζάν Λουί κυριεύσε έξ-εφόδου τον πατρικό πύργο κι' εγκατεστάθηκε επί πολλές μέρες σ' αυτόν (ο δούξ πολεμούσε τότε στη Λωρραίνη) απογυμνώνοντας τους κατοίκους της περιφέρειας και πωλώνων ανην οικογένεια Έθέκ, της όποιας κατέστρεψε — λόγους εύνοήτους — τα σπίτια και τα κτήματα.

Ο δούξ άπαρπονέθηκε τότε στο βασιλέα κι' ο Λουδοβίκος 14ος έστειλε τακτικό στρατό, ο όποιος κατόπιν μάχης, κατόρθωσε ν' άνακτήσει τον πύργο. Μά ο Ζάν Λουί και οι φίλοι του μπόρεσαν να ξεφύγουν.

Τί άπόγινε κατόπιν ο Ζάν Λουί; Παντρεύτηκε μία κόρη της τιμής της βασιλίσσης, μαζί με την όποια έζησε, ως τον Μάιο του 1669, όποτε και πέθανε.

Ο πατέρας του επέζησε δέκα χρόνια: πέθανε σε ηλικία ενενήντα χρόνων.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΚΑΤΣΙΚΟΚΛΕΦΤΗΣ

ΤΟΥ ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

— Άντε, Θεέ μου, έγινε και τσέλιγκας!

Ξεφώνιζε καμαρώνοντας το κοπάδι του, από πεντακόσια γιδοπρόβατα, ο στρατιώτης Καραμπούκος, πρώτος «μισοτσάρουχος» και κατσιοκκλέφτης στο χωριό του, άλλοτε ποτέ!

— Μικρά Άσία, εύτυχισμένη τόπε, να μου ζήσης και ποτέ να μη σε χάσουμε, ξαναφάναζε, κυττάζοντας τους μεγάλους κάμπους και τα κυανά θουνά της άπεράντου έκείνης χώρας.

Όταν πρωτοπαρουσιάσθηκεν ως κληρωτός στο στρατό και ο λοχίας τον ρώτησε, το «επάγγελμά» του, τι δουλειά κάνει, δηλαδή, ο Καραμπούκος του άπάντησε με άγία ά-

Έμπρός του, πάντοτε, έμφανίζονταν ο παλιός ο έαυτός του.

φέλεια.

— Ζωοκλέφτης.

Δεν είν' επάγγελμα αυτό, του έπινε ο λοχαγός. Αυτή είνε πράξις που την καταδιώκει ο Νόμος.

Τότε ο Καραμπούκος του παρουσίασε τά... πιστοποιητικά του.

Τρεις καταδικές επί ζωοκλοπής!

Πλήρωσε και τα έξοδα, τούτέστι το Δημόσιο εισέπραξε, τρόπον τινά, από αυτόν και φόρο... επαγγέλματος.

Και μία που ήταν τέτοιος, ή έκστρατεία του παρουσίασε όλες τις απαραίτητες συνθήκες, για να άναδειχθή.

Και άνεδείχθη!

Αφού έδοουρολόγησεν, όσα κοπάδια άπαντούσαν, στις μακρινές πορείες, στην Μικρά Άσία, ο Καραμπούκος έδημιούργησε και μία μεγάλη στάνη από αυτά και άνέλασε και την... Έπιμελητεία.

Προμήθευε κρέας «νωπόν» στους λόχους, με τόσην άφθονία και έκλεκτικότητα και τάξι, που ο λοχαγός του, τον έπρότεινε στο σύνταγμα και το σύνταγμα, χωρίς αντίρρηση, τον όρισε «ποιμένα» στη στάνη που ο ίδιος κατάρτιζε.

Ο Καραμπούκος, που στο χωριό του δεν άπόχτησε ποτέ παραπάνω από δυο προβάτινες, δυο — τρεις «παλιοκατοίκες» και εκείνες να είνε «εναλλασσόμενες», κορφολογημένες, δηλαδή από τις γύρω στάνες, όπου τά έχασε, όταν θρέθηκε ένα πρωί τσοπάνος με πεντακόσια πρόβατα!

— Άντε, Θεέ μου, έλεγε, υψώνοντας το σώμα του και κυττάζοντας τον ούρανό, σάν να τον ευχαριστούσε, έγινε και τσέλιγκας!

Και για να τ' άκούση αυτό, όλος ο κόσμος, και όλη ή Μικρά Άσία, έαν ήταν δυνατόν... μέχρι «Κόκκινης Μηλιάς» και 'Ινδιών, έμάζευνε όσα κουδούνια εύρισκε και τά κρεμούσε στα κατσιοκκλέφτα του.

Εθούζεν ο τόπος, αντηχούσαν, από κουδούνια, τροκάνια, κυπριά και καμπανέλλια τά χωριά, όδγγαγαν, θαρρείς, ή ρεματιές κι' άχολογούσανε οι κάμποι...

Όλος ο κόσμος δικός του, όλη ή Μικρά Άσία, όύλη του, όλες ής πλαγιές και τά λειβάδια, εκείνης της πλουσίας και εύλογημένης γής, ν' άχολογούν την εύτυχία του, την έπιτυχία και τις δόξες του. Μέγας Άλέξανδρος αυτός, νικητής, κατακτητής, θριαμβευτής όλων των στανοπών, των μανδρινών και των σφαχαριών της άπεράντου χώρας.

— Μικρά Άσία, να μου ζή-

— Γιατί, μωρέ παιδί μου; του έπινε ο λοχαγός.

σης και ποτέ να μη σε χάσουμε!

Και όπως μία φορά, ο Μέγας Άλέξανδρος, τον πιαλόν καιρό έστειλε τις άσπίδες των έχθρών ν' άναρτηθούν ως τρόπαιο και λάφυρα στον ναόν της Άθηνάς στας Άθήνας, έτσι και ο Καραμπούκος ήθελε να στείλει μερικά από τα δικά του τρόπαια, από τα τρόπαια αυτά με την πλατεία και παχυλή και ό-

λόξυγκη ούρά και το μακρύ μεταξωτό μάλ-λί στο χωριό του, αφιερωμένα για της πατρίδος του την έκκλησία, για να κουδουνίσουνε κι' εκεί τη δόξα του, την εύτυχία του, τον θρίαμβό του.

Και έπειδή δεν είχε πώς να τά στείλει στο χωριό, έστειλε «πεσκέσι» σε άλλους λόχους διπλανούς, άλλων συνταγμάτων και ταγματών.

Και άνενόχλητος και πανένδοξος, σάν βασιλεύς, έσερνε τον δασύμαλλο στρατό του και τραγουδώντας το τραγούδι τους:

Μία θάλα, μία παληόθλαχα
και του Νταβέλη ή μάνα...

Τά σκάριζε, κάθε δειλινό, κατά τον ποταμό — μωρέ τον έρμο, σάν θάλασσα είνε πλατύς! — αναλογιζόμενος του χωριού του τά μικρά τά ξηροπόταμα, που ήσανε σάν δυο τράγαν ούρημα!

— Μικρά Άσία, να μου ζήσης! Όλα σου είνε άφθονα!... Και ύστερα τ' άνέβαζε πάνω προς τά έρείπια των αρχαίων Σάρδεων, όπου είχε πειά καλή θοσκή και μυροδόλα χόρτα...

Πέρασεν έτσι αρκετός καιρός. Ο στρατιώτης Καραμπούκος ήταν υπερυψηλός, εύτυχής. Άγέλης είχε, πρόβατα, κατσίκια, γίδες, μανάρια, στέφρα, γαλάρια και ζυγούρια, ό,τι ή καρδιά του ήθελε και ό,τι το μυαλό του δεν φαντάσθηκε ποτέ!... Γαλάτα, γιαούρτια, τυριά, μυζήθρες, κοουσουμάρια, κοκοφορνίκια, ανθόγαλο, γαυδρογαλιές, τυρόγαλα, κουλάστρες και πρωτογαλιές, ευνόγαλα και πρέντζες να πιούνε και να σκάσουνε όλης της περιφέρειας τά θατράχια!... Και τό-

κόμη σπουδαίότερο, δεν είχε κανέναν άπο πάνω από το κεφάλι του... Ούτε δεκα νέα, ούτε λοχαγούς, ούτε ύποδεκα νέα, ούτε στρατιγούς!... Ούτε καθάρια του όπλου, ούτε σι άξίμο του γιλιού, ούτε «γραμμή», ούτε άναφορά, ούτε σκοπός, ούτε διπλοσκοπός, ούτε άνιχνευσι και άγγαρία.

Ένας βασιλεύς και ένας τύραννος!

Ο ίδιος επί του έαυτού του και επί των άμετρήτων κοπαδιών του!

Πόσα ήσαν; Μήπως τά μέτρησε ποτέ, και ποιά ή άνάγκη να τά

Νά έστειλε και μερικά στο χωριό του.

Όλος ο κόσμος, ως κάτω, όλος ής κός του και κατσιοκός του, ήταν ή

μετρήση;... Δικός του, όλος ο κόσμος και η γη!...
 "Ένα τόν στενοχωρούσε μοναχά: τὸ αἷμα του!
 "Ὁ παλιὸς κατοικοκλέφτης δηλαδή, πού ἀναστήθηκε μέ-
 σα τοῦ, ὀλοζώντανος, ζητώντας τὰ δικαιώματά του.

Τὸ αἷμα του, εἶπαμε, τὸν ἐτρωγε, ἄρχισε νὰ μὴ θρίσκη
 ἡσυχία καὶ ἀνάπαυσι. "Ἐπαυσε νὰ κοιμάται... τί ζητοῦσε;...
 τί ζητοῦσε; Τὸν ἑαυτὸ του τὸν παλιό. "Ἦθελε νὰ κλέψῃ,
 ἀλλὰ ποῦ, ποῦ, ὅλα ἦσαν δικά του;... ἄλλες στάνες, ἐκεῖ
 γύρω-γύρω, χριστιανικὲς ἢ τούρκικες—δὲν ἔκανε διάκρισι—
 δὲν ὑπῆρχαν. Εἶχαν... συμπτύχῃ, ὅσες δὲν ἐπρόφταναν νὰ
 φύγουν... "Ἐτσι ἀργὸς πού ἔμενε, θὰ ἔχεσαν τὴν τέχνη του,
 τὴ τέχνη τοῦ κατοικοκλέφτη!... "Ἀρχισε, μὲ τὸν καιρὸ,
 νὰ τὸν στενοχωρῇ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ «Κεχαγιά». Καὶ σὰν
 τὸν κλέφτη, τοῦ μύθου τοῦ γνωστοῦ, πού μὴ ἔχοντας τί
 ἄλλο νὰ κλέψῃ, ὅταν τὸν ἔχωσαν στὴ φυλακὴ, ἄρπαξε τὸν
 σκούφο ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὸν τρύπωσε κά-
 τω ἀπὸ τὴ μασχάλῃ του ἔτσι καὶ ὁ Καραμπού-
 κας σὰν ἤθελε νὰ σφάξῃ καμμιὰ γίδα, ἢ καμ-
 μιὰ στεῖρα προβάτινα, ἀπὸ τίς δικές του, ἀρ-
 παξε μιὰ-δυό, ὅπως τὸν παλιό, τὸν ἔνδοξον
 καιρὸ, τίς ἀνασκελλῶνε σὲ κανένα χαντάκι, γιὰ
 νὰ λήῃ, τάχα, ὅτι τίς ἔκλεψε καὶ νὰ ἡσυχάζῃ
 ἡ καρδιά του κι' ἔτσι πρὸς στιγμή ἀναπαυότανε.

"Ἐκλεβε, δηλαδή, ὁ κατοικοκλέφτης Καραμ-
 πούκας, τὸν... Καραμπούκα τὸν Κεχαγιά καὶ
 τὸν Τσελίγκα!...

"Ἀλλὰ κι' αὐτὸ δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε, δὲν τὸν
 χόρταινε, δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσε. Γιὰ νὰ εἶνε ἡ
 κλεψιά σωστή, ἔπρεπε τὸ κοπάδι νὰ ἔχῃ κάποιο
 φύλακα. Νὰ ὑπάρχῃ κάποιος κίνδυνος, γιὰ νὰ
 ἐπιδειχθῇ ἡ δεξιότης καὶ ἡ τέχνη νὰ φανῇ...
 Δὲν μπορούσε νὰ εἶνε ὁ ἴδιος καὶ φύλακας τοῦ
 κοπαδιοῦ καὶ κλέφτης!...

Τί νὰ κάμῃ;

Μιὰ ἰδέα ξαφνικά τοῦ ἦρθε στὸ μυαλό.

Τὴν ἔδωξε, μὰ αὐτὴ ἔφευγε καὶ πάλι ξανα-
 γύριζε, σὰν μυῖγα καὶ πῆγαινε καὶ ἐρχότανε
 καὶ πάλι ξαναρχότανε μὲ ἐπιμονὴ καὶ πείσμα
 ἀλογόμυιγας, μάλιστα, πού κάθεται καὶ ξανα-
 κάθεται, ἀπάνω σὲ πληγὴ.

Στὸ τέλος ἀποφάσισε.

— Αὐτὸ θὰ κάμω, εἶπε, ἀποφασιστικά καὶ ξε-
 κίνησε νὰ πᾶν, κατὰ τὸ λόγῳ.

Παρουσιάστηκε ἀμέσως στὸν λοχαγὸ καὶ ξή-
 τησε νὰ τὸν... ἀντικαταστήσῃ.

— Γιατί, θρὲ Καραμπούκα; ρώτησε ὁ λοχα-
 γός, ἕνας ἄνθρωπος καλὸς καὶ μαλακός, πού
 ἀγαποῦσε πάντα, σὰν παιδιὰ του, τοὺς στρατι-
 ῶτες... Εἶσαι ὁ μόνος κι' ὁ καταλληλότερος γι'
 αὐτὴν τὴ δουλειά. "Ἐπειτα, πὼς σοῦ θαστάει ἡ
 καρδιά, ν' ἀφήσῃς σὺ, τὴν στάνη, πού ὁ ἴδιος,
 μὲ τόσους κόπους δημιουργήσῃς;

— Τίποτε, κύρ' λοχαγέ. Θέλω νὰ φύγω, δὲν
 μπορῶ...

— Κάτι θὰ συμβαίνει, Καραμπούκα! "Ἐλα
 πές μου τὴν ἀλήθεια, μὴ μοῦ κρύψῃς τίποτε, κι'
 ἐγὼ σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, θὰ ἐνεργήσω ὅ,τι θέλεις...

— Μάλιστα, κύρ' λοχαγέ, θὰ σᾶς τὴν πῶ, ἀ-
 φοῦ. Εἶνε ἔτσι, ὅλην τὴν ἀλήθεια καὶ τιμώρησέ
 με, ἔπειτα. Θέλω νὰ πᾶν ἕνας ἄλλος φύλακας
 στὴ στάνη, γιὰ νὰ πηγαίνω ἐγὼ, καὶ νὰ κλε-
 φτολογῶ τὰ πρόβατα...

— Τί λές αὐτοῦ, θρὲ Καραμπούκα!

— Τὴν ἀλήθεια σοῦ εἶπα, μὰ τὸ Θεό, πού μάς ἀκούει,
 τὴν ἀλήθεια.

— Καὶ γιατί, θρὲ Καραμπούκα;

— Γιὰ νὰ μὴ ξεχάσω, κύρ' λοχαγέ, τὴν τέχνη μου!
 Καὶ ἡ αἰτήσις ἐγένετο δεκτή... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- "Ὁ θλάχος ἄρχος κι' ἂν γενῇ, θλαχίλα θὰ μυρίζῃ
- Κάστρο πού φαίνεται, κολαούζο δὲν θέλει.
- Τὸ γουρὺνι κι' ἂν τὸ λούσης, τὸ σαποῦνι σου θὰ
 χάσῃς.

— Κεῖθε πού
 πηδαίει ἡ γίδα,
 πηδαίει κι' ἡ κα-
 τοικιάδα.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ἡ ΤΕΛΕΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

"Ἡ «θούρτσα» καὶ τὸ «καλάθι» τῆς μέλισσας. — Τὰ «κα-
 λὰ» τῶν ὑδρεβίων. — Τὰ ὀδοντωτὰ πόδια τῆς μυῖγας. —
 Χιλιάδες μάτια!... — "Ἐκατομμύρια «μύτση» — Τὸ μύ-
 στήριον τῆς ἀκουστικῆς.

Ποῖος ἐπρόσεξε ποτὲ τὰ πόδια τῶν ἐντόμων;

Τῆς ἐργατικῆς μέλισσας τὰ πόδια εἶνε ἀριστουργήματα
 τέχνης. Γιατὶ συγκεντρώνουν μαζί λαβίδες, θούρτσες καὶ
 καλάθια. Καὶ ἡ μὲν θούρτσα ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰς τρι-
 χες, ὁρατὲς μόνο με μικροσκόπιο, τόσο σύμμετρα θαλά-
 νες πού ἀποτελοῦνε ἕνα μηχανήμα, μὲ τὸ ὅπου
 ἡ μέλισσα καθαρίζει τὰ γεμάτα ἀπὸ γύρου τῶν
 λουλουδιῶν φτερά της.

Κοντὰ δὲ στὴ θούρτσα εἶνε ἕνα κολλώμα πού
 ἔχει σχῆμα καλαθίου καὶ στὸ ὅπου πέφτει
 γύρις τῶν φτερῶν.

Μερικά πάλιν ὑδρεβία ἔντομα ἔχουν τὰ πό-
 δια τῶν σὰν λεπτοφύη κοιλιά γιὰ νὰ περνοῦν
 τὰ νερά.

"Ἀλλὰ δὲ, ὅπως ἡ μυῖγας, ἔχουν στὴν ἀρχὴ
 τῶν ποδιῶν τῶν ἑνα σὰν ἔλασμα ὀδοντωτὰ, μὲ
 τὴν βοήθειά τοῦ ὁποῦ περιπατοῦν εὐκολο-
 στις λείες ἐπιφάνειες καὶ ἀκόμα ἀπάνω στὴν
 πάγῳ καὶ στὸ τζάμι...

Στὰ περισσότερα ζῶα ἡ ἀρχὴ ἀναπτύσσεται μὲ
 χαρὰ τὴ γλώσσα.

Εἶνε γνωστὲς ἡ συνεισφορά τῶν μυρμηγκιῶν
 μὲ τίς κεραίες τῶν, τίς ὁποῖες ὁ σοφὸς Χάϊν
 ὀνόμασε «γλώσσα τῶν κεραίων».

"Ὁ σοφὸς αὐτὸς ἐκλείπει σ' ἕνα σκοτεινὸ θάλα-
 μο, μυρμηγκία πολλά. Στὴν ἀρχὴ αὐτὰ γιν-
 ζαν ἄτακτα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ζητώντας ἐξόδου. Ἀπὸ
 ἕνα θῆκε κάποια δίοδο, γύρισε στὰ ἄλλα, δι-
 γισσε μερικά μὲ τίς κεραίες του, ἐκείνα πάλιν
 ἀγγίζαν τὰ ἄλλα καὶ ὅλα θῆκαν, γεμάτα νε-
 ρά, ἀπὸ τὴ δίοδο.

Τὰ μεγάλα ζῶα ἔχουν μόνον δύο μάτια. Τὰ
 ἔντομα ἔχουν ἕνα πλῆθος ματιῶν. Τὸ μυρμηγκί
 ἔχει καμμιὰ πενήνταριά. Ἡ συνηθισμένη μυῖγα
 ἔχει 8,000 μάτια, μερικὲς δὲ χρυσουλίδες 20
 χιλιάδες!

Τὰ μάτια αὐτὰ πιάνουν τὸ μεγαλύτερο μέρος
 τοῦ κεφαλοῦ τοῦ ἐντόμου καὶ ὅπως στὴν ἀνι-
 σθημένη μυῖγα, ἀποτελοῦν τὸ τέταρτον τοῦ ὅ-
 ρου ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν. Κι' ὅσα μὲν εἶνε νυκτο-
 θία, τὰ ἔχουνε πῶς μελανὰ, γιὰ νὰ ἀπορροποῦν
 πῶς εὐκολὰ τίς ἀκτίνες τοῦ φωτός. Τὰ ὑδρεβία
 ἔχουν τρία ζευγάρια ματιῶν, ἀπὸ τὰ ὅποια τὰ
 δυό εἶνε πρὸς τὰ ἑπάνω, τὰ δυό πλάγια καὶ τὰ
 ἄλλα δυό πρὸς τὰ κάτω, ὥστε τὸ ἔντομο, ὅπου
 κολυμβᾷ μέσα στὸ νερὸ, νὰ βλέπῃ τὸ φῶς καὶ
 ἔρχεται μέσα ἀπὸ τὸ νερὸ γιὰ νὰ τὸ σφίξῃ
 τὸ πούλι πού ρίχνεται ἀπ' ἐξῶ, καὶ νὰ ξεφρεῖ.

"Ἀλλὰ καὶ ἡ ὁσφρησις τῶν ἐντόμων εἶνε ἀνεπαι-
 στή. Ἀπὸ μεγίστη ἀπόστασι αἰσθάνονται καὶ τίς πῶ μικρὲς
 σμέες καὶ πρὸ παντὸς τὰ σαρκώδη, ὅπως εἶνε ἡ σφή-
 καὶ ἡ μυῖγας.

"Ὁ Βλανθίγγ ὑποστηρίζει ὅτι τὸ αἰσθητήριον τῆς ἀρ-
 τῶν ἐντόμων εἶνε στίς κεραίες τῶν.

"Ὁ Δουγὲς ἔκοψε τίς κεραίες τῶν μελισσῶν καὶ εἶδε
 τότε μὲ δυσκολία εὗρισκαν τροφή.

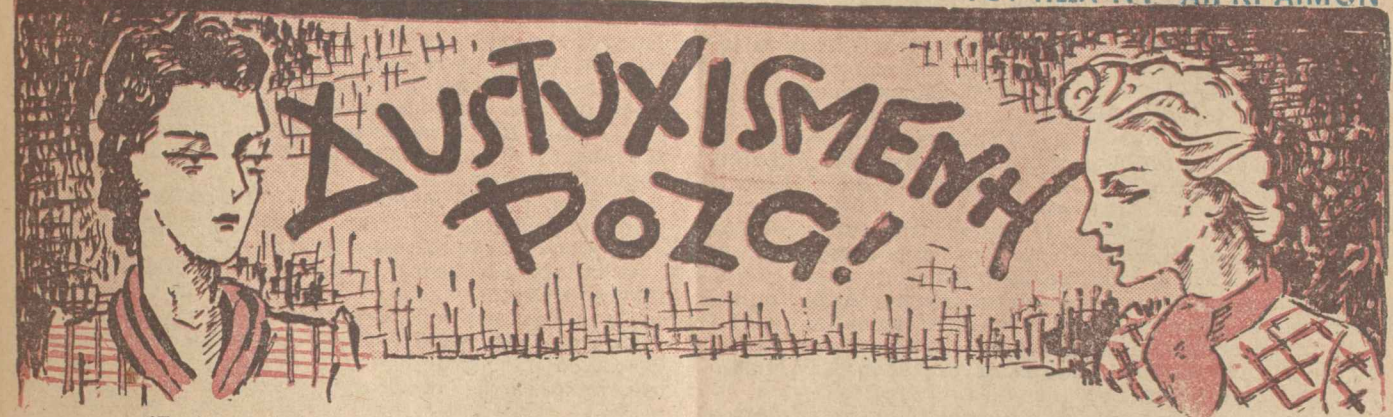
"Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ μεγάλα ζῶα, ἔχουν μόνον δύο
 σφραγιστικὰ κοιλότητες, τῆς μύτης.

Τὰ ἔντομα καὶ πρὸ παντὸς ἡ χρυσουλίδες, ἔχουν ἕνα
 τομύριον.

Καὶ πραγματικά. ἕνα ζωηρὸ χρῶμα ἔθαφε τὰ χλωμά
 μάγουλά της. Τὰ μάτια της δὲν ἔλαμπαν πεῖα. "Ὅλα της
 τὰ λόγια ἦσαν λογικά.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΓΚΡΑΙΜΟΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

"Ἡ ἀνοιξὶ τώρα ἀρχίζει. "Ἡ ὑπέροχος ἐξοχὲς τῶν περιχώ-
 ρων τοῦ Παρισιοῦ γέμιζαν φωνὲς καὶ λουλούδια, ἡ χλόη
 ἔστρωσε τὰ μονοπάτια, τὰ μπουμπουκία φύσκωναν στὰ
 κλαδιά καὶ τὸ ἀνοιξιάτικο ἀεράκι φυσοῦσε εὐωδιασμένο.
 Ἀκολουθώντας τὰς ὑποδείξεις τοῦ γιατροῦ, ἡ Ἰωάννα κ'
 ἡ Ρόζα, ἔκαναν, μαζί μὲ τὴ Μαγδαληνὴ, μακρινὲς πεζοπο-
 ρίες.

Πότε ἡ τρεῖς νέες πῆγαιναν πρὸς τὸ Κλαμάρ κι' ἔφτια-
 χναν μεγάλα μπουκέτα ἀπὸ βιολεττέες μέσα στὰ δάση καὶ
 ἄλλοτε πάλιν ἔκαναν μικρὲς ἐκδρομὲς ὡς τὴ Σέβρ, τὸ Ραιν-
 σὺ, τίς Βεραλλίες καὶ τὸ Σαιν-Ζερμαίν.

Μιὰ μέρα, ἡ Μαγδαληνὴ θέλησε νὰ διασχίσουν τὸ δάσος
 τοῦ Βενσέν. "Ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς ὡμορφες ἐκεῖνες ἀνοιξιά-
 τικες μέρες πού ἡ καρδιάς καὶ ἡ φύσις πλημμυρίζουν ἀπὸ
 ἐλπίδα καὶ ζωῇ. "Ὁ ἥλιος ἔφευγε ὀλόχρυσος στὰ σκοτεινὰ
 φυλλώματα τῶν κέδρων καὶ τῶν ἐλάτων κ' ἡ σκιὲς κάτω
 ἀπὸ τὰ δέντρα ἀπλωνόντουσαν γλυκεῖες καὶ μυστηριώδεις.

Βάδιζαν κ' ἡ τρεῖς ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα. Ἡ Ρόζα πρόσεχε
 ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἦταν τόσο γαλήνια καὶ
 πρόσοχα. Ἡ Ἰωάννα στοχαστικὴ κι' ὀνειροπόλος, ξανά-
 θλεπε στὴν ἀνάμνησί της τὰ μεγάλα δάση τοῦ Τούζα, τίς
 ἐρημες ἐξοχὲς του, τοὺς ἀγαπημένους της ὁρίζοντας.

Μὰ ἡ μονοτονία δὲν ἄρεσε στὴν Μαγδαληνὴ καὶ ἡ μονα-
 ξία δὲν ἐνθουσίαζε καθόλου τὸ κουρασμένο μυαλό της.

— "Ἄς θυγοῦμε ἀπ' τὸ δάσος, εἶπε σὲ κάποια στιγμή στὴ
 μικρούλα κοινιάδα της. Κουράστηκα πεῖα νὰ βλέπω αὐτὰ
 τὰ δέντρα.

Ἐίχαν φθάσει στὸ μέρος τοῦ δάσους, πού διασχίζει ὁ Σα-
 ραντόν. Πράγματι δὲ, ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτὰ, ἀντίκρουσαν
 τὰ κτερινώπα νερά τοῦ ποταμοῦ, πού σπιθοβολοῦσαν στὸν
 ἥλιο.

— Θέλεις νὰ πάρουμε ἕνα ἀμάξι; πρότεινε ἡ Ἰωάννα.
 Περπατήσαμε πολὺ καὶ θὰ κουράστηκες...

— "Ὁχι, ὄχι... "Ὁ ἀέρας εἶνε καθαρὸς καὶ γλυκός... "Ἄς
 ἀκολουθήσουμε τὴν ἀκροποταμίαν.

Πῆραν τὴν ὁχτὴ, κουθεντιάζοντας καὶ γελώντας.

Ἐξαφνα, μερικὲς θареиς οἰκοδομὲς πού τίς περιστοι-
 χίζαν ἀπὸ παντοῦ ὑψηλοὶ μανδρότοιχοι, παρουσιάστηκαν
 μπροστά τους.

"Ἡ Ἰωάννα κ' ἡ Ρόζα δὲν ἤξεραν καθόλου τὰ περίχω-
 ρα τοῦ Παρισιοῦ. Στους καθημερινούς περιπάτους τους ἐ-
 θάδιζαν στὴν τυχὴ σὰν παιδιὰ καὶ ζητοῦσαν πληροφορίες
 ἀπὸ τοὺς δεινότες, ὅταν κανένα πράγμα τοὺς ἔκανε ἐν-
 τύπωσι.

— Δές, εἶπε ἡ Μαγδαληνὴ, δείχνοντας τὸν ἐπιβλητικὸν
 ὄγκο τῶν οἰκοδομῶν. Θὰ εἶνε κανένα ἀπὸ τὰ φρούρια τοῦ
 Παρισιοῦ. Πάμε, Ἰωάννα νὰ τὸ ἐπισκεφθοῦμε;

— Πάμε, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Μὰ φοβάμαι πὼς εἶσαι
 κουρασμένη...

— Καθόλου... Ποτὲ δὲν ἦμουν τόσο δυνατὴ. "Ὁ! αὐτὸς ὁ
 ἥλιος, αὐτὴ ἡ ἐξοχή, κ' ἡ Ρόζα κ' ἐγὼ, ἀγαπημένη μου...

"Ὅλα μοῦ κάνουν τόσο καλὸ... Δὲν εἶμαι πεῖα ἡ ἴδια... Μοῦ
 φαίνεται πὼς ξαναγεννήθηκα...

Καὶ πραγματικά. ἕνα ζωηρὸ χρῶμα ἔθαφε τὰ χλωμά
 μάγουλά της. Τὰ μάτια της δὲν ἔλαμπαν πεῖα. "Ὅλα της
 τὰ λόγια ἦσαν λογικά.

Ἀπὸ ἕνα μικρὸ μονοπάτι πού ἀκολουθοῦσε τίς ρίζες ἐ-

νὸς λόφου, ἔφθασαν κ' ἡ τρεῖς μπροστὰ στὸ μεγάλο χω-
 ριό, πού τὸ εἶχαν πάρει ἀπὸ μακριὰ ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ φρού-
 ρια τοῦ Παρισιοῦ.

Πρὶν φθάσουν στὴν μεγάλη πύλη τῆς εἰσόδου πού ἦταν
 λίγο πῶς πέρα, πέρασαν ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόρτα τοῦ μαν-
 δροτοῖου.

"Ἦταν ἀνοιχτὴ, ἡ Μαγδαληνὴ ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς αὐτὴ
 καὶ κύτταξε πρὸς ἕνα μικρὸν κήπο, τοῦ ὁποῖου φαίνοντου-
 σαν ἀπ' ἐξῶ τὰ δέντρα κ' ἡ χλόη.

Μὰ ξαφνικά, τραβήχτηκε πίσω κι' ἔγινε κατάχλωμη.

— "Ὁ! ψιθύρισε ταραγμένη. "Ἐνα νεκροταφεῖο.

"Ἡ Ἰωάννα πλησίασε μὲ τὴ σειρά της καὶ εἶδε πράγματι
 σταυρούς, τάφους, λουλούδια.

— Μπᾶ! ἔκανε ἡ Ρόζα, προσπαθώντας ν' ἀποσπᾷσῃ τὴν
 κροσσοχὴ τῆς Μαγδαληνῆς. Γιατὶ νὰ ταραξέσαι;... Σίγουρα
 δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς πού ἀγαπήσαμε καὶ
 γνωρίσαμε... Πάμε, ἀγαπητὴ μου κυρία...

Μὰ ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα εἶχε φέρει τὰ δυό της χέρια
 στὴν καρδιά της. "Υψωσε τὰ βλέμματά της πρὸς τὴν κό-
 μηση καὶ μὲ φωνὴν περιλυσπῃ, εἶπε:

— "Ὁ! τί ἔχω λοιπόν, Ἰωάννα; ὑποφέρω τόσο...

Καὶ ξαφνικά ἐξέπασε σὲ λυγμούς.

— Εἶσαι κουρασμένη Μαγδαληνὴ... Σοῦ τὸ εἶπα καὶ
 πρὶν, εἶπε ἡ Ἰωάννα. Σὲ πείραξε στὰ νεύρα ἡ κόπωση...

"Ἐλα νὰ καθήσουμε σ' αὐτὸ τὸν πάγκο κ' ἡ Ρόζα θὰ πᾶν
 νὰ φέρῃ ἕνα ἀμάξι...

— "Ὁχι, θέλω νὰ δῶ τὸ φρούριο, ἀπάντησε ἡ Μαγδαλη-
 νή. Αὐτὸ θὰ μοῦ κἀν καλὸ... Πάμε νὰ τὸ δοῦμε, Ἰωάννα
 μου, καὶ γυρίζουμε κατόπιν στὸ Παρίσι.

— Πάμε νὰ τὸ δοῦμε, ὑποστήριξε κ' ἡ Ρόζα. Ἀδελφὴ ἡ ἐπί-
 σκεψις θὰ τὴν διασκεδάσῃ καὶ δὲν θὰ τὴν κουράσῃ πολὺ.

"Ἦσαν τόσο ἀπλόκες κι' ἀγνώστους τόσο κ' ἡ τρεῖς τὰ
 πράγματα, ὥστε δὲν πρόσεξαν, ὅτι στὸ δὴθεν φρούριο δὲν
 ὑπῆρχε οὔτε σκοπία, οὔτε σκοπὸς κι' οὔτε κανένα ἀξιο-
 ματικός ἢ στρατιωτικὸς φαινόμενον πούθενά.

Χτύπησαν τὸ κοῦδούνι τῆς πύλης τῆς εἰσόδου.

— Ποῦ εἶμαστε λοιπόν; ρώτησε ἡ Ἰωάννα, ξαφνιασμέ-
 νη, ὅταν εἶδε νὰ τοὺς ἀνοίξῃ ἕνας θυρώρος μὲ πολιτικὰ.

— Στὸ φρενοκομεῖο τοῦ Σαραντόν, κυρία, τῆς ἀπάντησε
 ἐκεῖνος.

Μὰ μόλις ἀκούσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Μαγδαληνὴ, ἔθραλε
 μιὰ δυνατὴ κραυγὴ καὶ κλονίστηκε. Θὰ ἔπευε κάτω ἂν ἡ
 Ρόζα δὲν ἔσπευδε νὰ τὴν συγκρατήσῃ.

— Στὸ φρενοκομεῖο; ἐπανάλαμβανε ἔξαλλη. Στὸ Σα-
 ραντόν. "Ὁ! φτώχε μου! Ἀλβέρτε! Φτώχε μου ἀδελφέ!...

Ἐδῶ λοιπόν σὲ εἶχα κλειδωμένη...

Ἐξαφνα, σὰν νὰ τὴν φώτισε κάποια σκέψις, πρόσθεσε:

— "Ἄ! τὸ νεκροταφεῖο!... Νὰ λοιπόν γιατί, μόλις τὸ εἶ-
 δα, ἔνοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ σφίγγεται. "Ὁ! Ρόζα! Ρό-
 ζα! Εἶχες ἀδικο πού μοῦ ἔλεγες ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ κα-
 νένας ἀπ' αὐτοὺς πού ἀγαπήσαμε. "Ὁ Ἀλβέρτος, ὁ φω-
 χός μου ἀδελφός, κοιμάται σ' αὐτὸ τὸν τελευταῖο τὸ ὑ-
 πνο...

"Ἐνας ἐρεθισμὸς πού μεγάλωνε ὀλοένα τὴν κύριε σι-
 γά-σιγά. Ἡ Ἰωάννα, τρομαγμένη, θέλησε νὰ πᾶρῃ τὸ χέ-
 ρι της καὶ νὰ τὴν παρὰσπῃ ἔξω.

— "Ὁχι, εἶπε ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ ὁποία κατάλαβε τὸ σκοπό
 της. "Ὁχι, δὲν θὰ φύγω πρὶν γνωρίσω μπρὸς στὸν τάφο
 τοῦ φτωχοῦ μου, τοῦ ἐγκαταλειμμένου μου ἀ-

δελφού και πριν του πάω μερικά λουλούδια...

— Θεέ μου! ψιθύρισε η Ρόζα. Τι να κάνουμε... Θά της έρθη κρίσις.

— Άς μην της εναντιωνόμαστε, απάντησε η Ίωάννα με φωνή σιγανή, γιατί τότε η κρίσις θά είνε πιό τρομερή. Και ακολούθησαν κ' η δυο τη Μαγδαληνή που θάδιζε έξαλλη προς το νεκροταφείο.

— Μαγδαληνή! Μαγδαληνή! Περιμένε μας! φώναξε η Ίωάννα, η οποία δεν μπορούσε να την φθάσει. Η Ρόζα θά πάη να φέρη λουλούδια... Μή φοβάσαι πώς θά σ' έμποδίσω να μπής μέσα... Άπεναντίας...

Η Μαγδαληνή στάθηκε. Η κόμησα την έβαλε να καθήση σ' έναν πέτρινο πάγκο που ήταν στην είσοδο του νεκροταφείου και της είπε αποφασιστικά:

— Άκουσε... Ήξερες πώς ο δυστυχισμένος Άλθέρτος πέθανε, δεν είν' έτσι;... Έδώ ή άλλου, τί σημασία έχει;... Είνε λόγος αυτός για να έρεθίζεσαι και να γίνεσαι έτσι... Με κάνεις να λυπάμαι πολύ θλέποντας πόση λίγη επίδοξη έχεις στον έαυτό σου.

Η νέα γυναίκα άγαπούσε πολύ την κόμησα ντ' Άρκιζάν. Βλέποντάς την τώρα να κλαίη, η Μαγδαληνή γαλήνεψε κάπως και τραύλισε:

— Βλέπεις... Ο Άντουάν έχει δίκιο... Δεν είμαι ικανή για τίποτε... Γιατί με περιποιείσαι;

— Γιατί έν πρώτοις σ' αγαπώ και γιατί πρέπει να γίνη καλή ή μητέρα της Ζιλμπέρτ. Δεν σκέφτεσαι λοιπόν καθόλου την κόρη σου...

— Ω! ή φτωχή μικρούλα! Πώς μπορείς και μου το λές αυτό Ίωάννα, σε μένα που δεν έχω στον κόσμο παρά έσένα κι' αυτήν;...

— Έ, λοιπόν, σ' εξορκίζω στην άγάπη σου προς την Ζιλμπέρτ, στην άγάπη σου προς έμένα, συγκέντρωσε όλο σου το θάρρος... Θά πάμε να προσευχηθούμε στον τάφο του Άλθέρτου. Ήρθαμε, θέβαια, τυχαίως εδώ, μα τώρα έχουμε καθήκον να κάνουμε αυτήν την επίσκεψη... Μου ύπόσχασαι πώς θά φανής λογική;

Εκείνη τη στιγμή, η Ρόζα έφθασε μ' ένα στέφανο τριαντάφυλλα κι' ένα μεγάλο μπουκέτο μαργαρίτες.

Τά στοργικά και κάπως αυστηρά λόγια της Ίωάννας είχαν εξασκήσει το καλλίτερο αποτέλεσμα στην άρρωστη.

— Είμαι έτοιμη, είπε με τόνο ξαφνικά γαλήνιο. Θά μείνης ευχαριστημένη, Ίωάννα... Θά δής...

Μπήκαν κ' η τρεις στο νεκροταφείο.

Μα μέσα στον λαβύρινθο των τάφων και των μνημείων, πώς να βρουν το μέρος, όπου ο Άλθέρτος είχε ταφή;

Η Ρόζα, πιό πρακτική, θλέποντας ένα μικρό άππορο σπιτί στην είσοδο του νεκροταφείου, προχώρησε προς αυτό λέγοντας:

— Ο φύλακας θά μās δώση όλες τις πληροφορίες που χρειαζόμαστε.

Η Ίωάννα και η Μαγδαληνή μπήκαν συγχρόνως μ' αυτή στο μικρό σπιτάκι, όπου θρισκόταν πράγματι ο φύλακας...

— Θέλουμε, κύριε, του είπε η Ρόζα, να επισκεφθούμε τον τάφο του Άλθέρτου Φλαμαρέν. Μπορείτε να μās οδηγήσετε σ' αυτόν;

— Πέθανε στο φρενοκομείο, κυρία; ρώτησε ο φύλακας.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ποιά έποχή;

Η νέα κόρη του είπε την ήμερομηνία του θανάτου του Άλθέρτου.

Ο φύλακας πλησίασε σ' ένα τραπέζι, όπου ήταν ανοιχτό ένα μεγάλο βιβλίο και άρχισε να το ξεφυλλίζει.

— Δεκέμβριος... Δεκέμβριος... μουρμούριζε, γυρίζοντας τα φύλλα, 1, 2, 3, 5, 6, 7... Στις 7 δεν πέθανε; Άφοι πέθανε στις 7, πρέπει να θάφτηκε στις 8... Εκείνη την ήμερα είχαμε τρεις ένταφιασμούς... Παύλος Μπουαγιέ, τετράγωνο 6, δοντροσοιγία 15... Όχι, δεν είνε αυτός... Άλφρέδος Κορνέ, ούτε αυτός. Α! νά! Άλθέρτος Σαρρέν... κοινός λάκκος των φτωχών...

Η Ίωάννα μισοκάταλαβε αυτά τα τρία φοβερά λόγια που ήταν άγνωστα στον τόπο της, μα μπροστά στο μυστηριώδες και τρομαχτικό πράγμα που την έκαναν να προαισθανθί, έγινε χλωμή σαν πεθαμένη.

— Κύριε, είπε με σιγανή φωνή, ξετρελλαμένη και τρέμοντας, ώ κύριε! έλεος!

Μα εκείνος, άδυσώπητα, χωρίς να θλέπη την συγκίνησή της Ίωάννας, ούτε τη λάμψη των ματιών της Μαγδαληνής, έξακολούθησε:

— Νά, νά, θυμάμαι... Ήμουν τότε υπάλληλος στην διεύθυνσι... Αυτός ο νέος άνήκε, όπως, έλεγαν, σε μία πλοία-

σια οίκογένεια της Μεσημβρίας. Μόλις πέθανε, είδοπαίσαμε έναν από τους συγγενείς του... νά, τα θυμάμαι δια λεπτομερώς τώρα... Έγώ έγραφα στον κουνιάδο του, έναν συμβολαιογράφο, για να τον ρωτήσω ποιές ήταν ή άδελφές της οίκογένειας του νεκρού σχετικώς με τον τάφο. Τόν είδοποιούσα ότι ή έκχώρησι ενός τάφου για πάντα έστοιχίζε χίλια φράγκα και για πέντε χρόνια έκατό... Μα ο κουνιάδος δεν ήταν άνοιχτοχέρης... Άπάντησε σε μέ με δομαδάς ότι ή τιμές ήταν ακριβές κι' ότι δεν είχε περισσευούμενα λεπτά...

— Έτσι, ρώτησε η Μαγδαληνή λαχνασιαμένη, δεν μπορείτε να μου πήτε που είνε ο τάφος του άδελφού μου.

Ο φύλακας την κύταξε έκπληκτος.

— Μα δεν άκούσατε λοιπόν, της είπε, Σας είπα, ότι ήν έθαψαν στον κοινό λάκκο των φτωχών, με τον σωρό. Ω! τώρα τα κόκκαλά του μπερδεύτηκαν με των άλλων...

Αυτή τη φορά, η Μαγδαληνή είχε καταλάβει... Άφησε να πέσουν το μπουκέτο της κι' ο σταυρός της και πέφτοντας στην άγκαλιά της Ίωάννας, έξέσπασε σε μία τρομερή κρίση γέλιων.

— Στόν κοινό λάκκο!... επανελάμβανε άνάμεσα στους σπασμούς της. Νά!... Μά τον σωρό! Δυστυχισμένη Άλθέρτε! Δυστυχισμένη Μαγδαληνή!... Τα κόκκαλά σας θα μπερδευθούν με των άλλων πεθαμένων!...

Ο φύλακας καταταραγμένος, για την γκάφα του, έτρεξε να φέρη βοήθεια.

Η Ρόζα, με τα λεπτά ρουθούνια της διοσταλμένα, με τα χείλη σφιγμένα από μία άκατανίκητη φρίκη, φαινοταν νευριευμένη από μία τρομερή όργη.

— Τί άθλιος! φώναξε, τέλος. Ω! το χρήμα!... Πάτα το χρήμα!... Τί δεν είνε ικανός να κάνει για μερικά φράγκα!... Μιά τέτοια άτιμία για χίλια φράγκα!... Ω!

— Είνε ικανός για όλα, απάντησε η Ίωάννα με τόνο περιλυπο. Τό ξέρουμε αυτό έγώ κι' εσύ πολύ καλά, άλλοιμονο! Μα, άν μ' αγαπάς, Ρόζα μου, σώπα! Είνε άσέφους μου!...

Αυτή τη φορά, η Μαγδαληνή δεν άνέκτησε το λογικό της.

Τά ίδια λόγια ξαναγύριζαν διαρκώς στα χείλη της: «Έγώ... ο Άλθέρτος... ο κοινός λάκκος...»

Μετά το έπεισόδιο αυτό, η Ίωάννα πήγε και θρήνη τον διάσημο φρενολόγο, ο οποίος είχε εξετάσει τη Μαγδαληνή και του τά είπε όλα:

— Πρέπει να την πάρετε από δω το ταχύτερο, της ανέστησε εκείνος, ίσως ή άλλαγή του τόπου και τα ταξίδια μπερδέσουν να ξαναδώσουν λίγη γαλήνη σ' αυτό το δυστοχημένο πλάσμα. Προσπαθήστε να της δείξετε την κόρη που ίσως ή μητρική στοργή να εξασκήση ευεργετική επίδραση στην κατάστασή της. Πάντως μην της εναντιωνόμαστε, με της αντιμιλάτε. Της χρειάζονται πρωτίτως γαλήνη και άγάπη.

— Έτσι, και άν δεν την θεραπεύσετε, ακολουθώντας μία ζωή γλυκειά και γαλήνια δεν θά υποφέρει ως ότου ή θάνατος νζοθή να τη λυτρώση όριστικά.

Η Ίωάννα άκολούθησε καταλειπώς τις οδηγίες του διαπρεπούς έπιστήμονος, στον οποίο είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη.

— Έγραψε στον κόμητα ντ' Άρκιζάν και τον παρακάλεσε να μεσολάθηση στον Άντουάν για να τους στείλη την Ζιλμπέρτ.

Χρειάστηκε όλο το κύρος του κόμητος για να γίνη αυτό.

Συνοδευόμενος από τον Μισέλ Κασταρέν, που είχε γινί πριν από λίγον καιρό, έπιστάτης του, ο κόμης ντ' Άρκιζάν ώδήγησε μόνος του την Ζιλμπέρτ στην Τουλούζη, όπου η Ίωάννα, η Ρόζα κ' η Μαγδαληνή τον περιέμεναν, για να έακόπτευαν να φύγουν από κει για το Λουσόν.

Ο κόμης έτρόμαξε θλέποντας σε ποιά κατάσταση ήρθε φέρι με μέσα σε λίγους μήνες τη Μαγδαληνή ή άρρωστη της.

Η δυστυχισμένη γυναίκα δεν άνγινώρισε ούτε αυτόν ούτε τον Μισέλ. Μόλις άνασκήτησε, άκούγοντας τη φωνή της κόρης.

— Ζιλμπέρτ, έτραύλισε με δυσκολία.

Και καθώς ή νέα κόρη την άγκάλιαζε, εκείνη είχε έρρησει κιόλας την παρουσία της και έλαγε σφιγγομυρμιζώντας δάχτυλά της προς όλες τις διευθύνσεις:

— Τα δαχτυλίδια μου;... Α!... νά, τα πάλωσα να νά λάψω τον Άλθέρτο... Ω! όχι, πέν θά μās ρίξουν έμείς στον κοινό λάκκο!... Δεν θ' άνακατευσόν τα κόκκαλά μου με των άλλων.

Η Ίωάννα διηγήθηκε στον κόμητα τη σκηνή του κοινού τάφου και την όλεθρία έπίδρασι που έξασκησε στη Ζιλμπέρτ.

γαλήνη, ή οποία ήταν σχεδόν θεραπευμένη τότε, ή άτιμία του Άντουάν.

Ο κόμης δεν μπόρεσε να συγκρατηθί και φώναξε άγανακτισμένος.

— Ο άνθρωπος αυτός κληρονόμησε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα από τον Άλθέρτο και όμως άρνήθηκε να δώση χίλια φράγκα για την τελευταία κατοικία του δυστυχισμένου αυτού νέου. Ω! είνε φριχτό! Είσαι δέβαιη ότι δεν πρόκειται περί λάθους, Ίωάννα.

— Άλλοίμονο! Θά ήθελα κι' έγώ να είνε λάθος... Αυτό το πράγμα φάνηκε και σε μένα τόσο φριχτό, ώστε δεν θέλησα να το πιστέψω και την άλλη μέρα πήγα μόνη μου να ζητήσω εξηγήσεις από τον διευθυντή του φρενοκομείου, ο οποίος, αντί άλλης άπάντησεως μου έδειξε την ίδια την έπιστολή του άδελφού μου... Ω! ξέρω καλά το μικροσκοπικό του γράμμα και σάς όρκίζομαι ότι ή ύπογραφή του δεν ήταν πλαστογραφημένη.

Ενώ ο κόμης ντ' Άρκιζάν μαζί με τον Μισέλ ξαναγύριζαν στο Τουζά, ή τρεις γυναίκες μαζί με την Ζιλμπέρτ τώρα πήγαν να έγκατασταθούν στο δροσόλουστο Λουσόν.

Η Ίωάννα είχε ξαναπάει εκεί και πρό τεσσάρων χρόνων μαζί με τον κόμητα. Είχε εκείνη την έποχή μία θαυσια πληγή στην καρδιά. Μα από τότε, μέσα στην ήσυχη και γλυκειά ζωή που είχε διαλέξει μόνη της, είχε θρήνη γαλήνη και την ευτυχία.

Μία ευτυχία σχετική, είν' αλήθεια, που δεν προσιώνιζε ίσως πολύ γοητευτικό το μέλλον. Σε μερικές στιγμές μάλιστα δεν θά μπορούσε κ' ή ίδια να όρκισθί, ότι ή έρημιά του σπιτιού της δεν την τρόμαζε κι' ότι ή φωνές των παιδιών που είχε άκούσει στα όνειρά της, δεν δημιουργούσαν, γύρω της, με το να μην άκούγονται, ένα κενό που τίποτε δεν θά το γέμιζε.

Μα είχε μεγάλη θέλησι ή μικρή κόμησα κι' όταν αυτές ή ιδέες έσφιγγαν πολύ δυνατά την καρδιά της, άνωρθωνόταν και τις έδιωχνε από κοντά της σαν κάποιον κίνδυνο.

Μα το θέβαιο είνε πώς ήταν άξιολάτρευτη, ώραία, πώς παντοδύου περνούσε προκαλούσε τον θαυμασμό, πώς είχε εμπνεύσει μεγάλα πάθη, τόσο στο Άρμανιάκ, όσο και στο Παρίσι, και πώς ποτέ ή καρδιά της δεν είχε χτυπήσει έρωτικά για κανένα.

Είχε κατορθώσει να κρατήση την ύπόχρεσι, που είχε δώσει στον έαυτό της. Ήταν είκοσι χρόνων και δεν είχε άγαπήσει άκόμη.

XXV

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΙΤΑΝΟΥ

Όταν ή κόμησα ντ' Άρκιζάν, ή Μαγδαληνή Φλαμαρέν, ή Ρόζα και ή Ζιλμπέρτ έφθασαν στο Λουσόν, ή μικρή πόλις θρισκόταν σ' όλη της τη λάμψη. Ο θόρυθος, ή κίνησις, ή ζωή γέμιζαν τις πλατείες της και τους δρόμους της. Τό πρωί, ή κυρίες έπεδείκνυν τις πιό κομψές τουαλέτες και το θράδυ έκαναν τον περίπατό τους, υπό τους ήχους της μουσικής του πάρκου.

Μα ή Ίωάννα, μέσα στον στοργικό ένδιαφέρον της για την Μαγδαληνή, φοβόταν μήπως όλος αυτός ο θόρυθος την κουράσει.

Τά μπάνια και ή λουτροθεραπεία της είχαν άπαγορευθί ως έρεθιστικά στην κατάστασή της. Αυτό που είχε συστήσει ο γιατρός ήταν οι περιπάτοι την αύγη με την δροσιά, με τον καθαρό και ζωογόνο άέρα των βουνών.

Από την αύγη ξεκινούσαν λοιπόν και ή τέσσερες, παίρνοντας μερικές προμήθειες μαζί τους, βιβλία και έργόχειρα.

Όταν ή Μαγδαληνή ήταν πιό πολύ άρρωστη από ότι συνήθως, σταματούσαν στις πρώτες πλαγιές του βουνού ή ξαναγύριζαν ένωρίς. Μα τις περισσότερες φορές σκαρφάλωναν άπάνω στους θράχους και δεν σταματούσαν παρά μόνο, όταν ή Ζιλμπέρτ, εξαντλημένη, ζητούσε χάρη.

Η κοιλιά, στην οποία θρισκεται το Λουσόν είνε από τις πιο ευφώρες και πιό γραφικές των Πυρηναίων. Μοιάζει με ένα άπέραντο περιβάλλο γεμάτο λουλούδια και θλάστησι.

Όπως στο Παρίσι, ή Ίωάννα και ή Ρόζα ξεκινούσαν

χωρίς οδηγούς, διευθυνόμενες μονάχα από το ένστικτό τους ή από την ιδιοτροπία της στιγμής.

Κατά το καπρίτσιο, θάδιζαν χωρίς κανένα σκοπό ή καλλίτερα με μόνο σκοπό να διασκεδάσουν τη Μαγδαληνή. Όταν έφθαναν σε κανένα ώραίο τοπίο ή περιπατήτριες καθόντουσαν άπάνω στη χλόη, διάβαζαν, κουθένιαζαν κι' άνέπνεαν τον καθαρό άέρα των βουνών.

Η Ρόζα επέβλεπε τότε τη Μαγδαληνή. Η Ζιλμπέρτ που ήταν δώδεκα χρόνων και δεν μπορούσε να μείνη ούτε πέντε λεπτά στην ίδια θέση, έτρεχε πίσω από τις πολύχρωμες πεταλούδες ή μάζεψε άγριοιολούδα.

Μέσα σ' αυτό το γαλήνιο περιβάλλον, ή Μαγδαληνή ήταν θέβαια πιό γαλήνια από το Παρίσι, μα το λογικό δεν της ξαναγύριζε. Μιλούσε σχεδόν πάντοτε μόνη και όταν καμιά φράση ή Ίωάννα τη ρωτούσε κάτι, άρχιζε να γελάη, πρόφερε λόγια άνακόλουθα και φαινόταν να μη καταλαβαίνει τί έλεγε.

Η κόμησα και ή Ρόζα άπελπίζόντουσαν.

— Δεν θά θεραπευθί ποτέ, έλεγαν με μία θαυσια άπογνώτευσι.

Ενα πρωί, ο καιρός ήταν λαμπρός και ξεκίνησαν διατεθειμένες να πάνε πολύ μακριά. Πήραν ένα μικρό στριφογυριστό μονοπάτι, γεμάτο τρεχούμενα νερά που άνέβαινε προς την κορυφή του βουνού, άνάμεσα από ένα πυκνό δάσος έλάτων.

Βάδιζαν έτσι δυο ώρες περίπου, έχοντας από τη μία μεριά το σκοτεινό δάσος κι' από την άλλη ψηλά τείχη από θράχους κόκκινους πίσω από τους οποίους κυλούσε ένας άγριος χείμαρρος.

Η Μαγδαληνή είχε άρχισι να πλήττει από τη μακρυά αυτή πεζοπορία και φαινόταν να τη θρίσκη μονότονη. Πράγματικά, ή θέα περιωριζόταν από τους θράχους και τα δέντρα.

Μα ξαφνικά έπειτα από μία πολύ άπότομη στροφή του δρόμου, δρέθηκαν ψηλά στο βουνό κι' άποζημιώθηκαν για τους κόπους τους με το μαγευτικό πανόραμα που άπλώθηκε μπροστά στα μάτια τους.

Σε μερικούς θημάτων άπόστασι άπ' αυτές στην κορυφή του άπόκρημνου λόφου, ένας παλιός μαυριτανικός πύργος που έπεφτε σ' έρείπια, ύψωνε την περήφανη και ίσχυη σιλουέτα του. Όλδγυρα, δεν έβλεπες παρά θωροπλαγιές γεμάτες μεγάλα δαση, θράχους καταπράσιους, ρείκια

με δαντελλωτά φύλλα. Πελώρες θαλανιδίες έσκύδαν πάνω από άφρισμένες πηγές, τα δέντρα ύψωναν ως τα σύννεφα τις άυπόταχτες κορυφές τους και πάνω άπ' όλα, ένα φως λαμπρό, ζωογόνο, ύπεροχο, σκόρπιζε παντού τη χρυσή του σκηνή, κυλούσε σε καταρράχτες και φώτιζε και τις πιο θαυείες άκόμα σκιές.

— Τί ώραία που είνε! φώναξε ή Ίωάννα, καταγοητευμένη.

Έκαμαν μερικά βήματα άκόμα και θρέθηκαν έξαφνα μπροστά σ' ένα νεο που ζωγράφισε, καθισμένος σε μία πέτρα.

Ύψωνε συχνά τα μάτια του και σχεδίαζε στο υπέροχο του μια από τις λεπτομέρειες του υπέροχου τοπίου.

Πραγματικά, εκεί κοντά, μα κ' αίσιατά δέξαι έρχιχε τα υπέροχα κλαδιά της από τη μία ως την άλλη όχθη ενός μικρού χείμαρρου. Άπ' όλον τον πελώριο κρυσό της κρεμόντουσαν τα λευκά λουλούδια των κισσών που είχαν σκαρφαλώσει σ' αυτόν. Από κάτω, ο χείμαρρος φούσκωνε χυφάτα σε κάθε θήμα σε καταρράχτες, άπ' όπου έπεταγόντουσαν μυριάδες άναλαμπές και τηδούσε έδώ κι' εκεί ακούραστα.

Βλέποντας τις τρεις νέες γυναίκες, ο ζωγράφος άποκαλύφθηκε με σεβασμό. Η Ίωάννα και ή Ρόζα του άναπέδωσαν το χαιρετίσμό του με μία χαριτωμένη κλισί του κεφαλιού. Η Μαγδαληνή ούτε καν τον είδε. Η Ζιλμπέρτ έτρεχε μπροστά.

— Πρόσεξε, Ζιλμπέρτ! φώναξε ή Ρόζα. Μην πας πιο μακριά! Ξαναγύρισε κοντά μας. Είνε επικίνδυνο!

Πράγματι, ή περιπατήτριες είχαν διασχίσει έντελως την κορυφή και θρισκόντουσαν τώρα από την αντίθετη ράχη του βουνού.

— Τί άφρικα! φώναξε ή Ίωάννα, καταγοητευμένη.

Έκαμαν μερικά βήματα άκόμα και θρέθηκαν έξαφνα μπροστά σ' ένα νεο που ζωγράφισε, καθισμένος σε μία πέτρα.

Ύψωνε συχνά τα μάτια του και σχεδίαζε στο υπέροχο του μια από τις λεπτομέρειες του υπέροχου τοπίου.

Πραγματικά, εκεί κοντά, μα κ' αίσιατά δέξαι έρχιχε τα υπέροχα κλαδιά της από τη μία ως την άλλη όχθη ενός μικρού χείμαρρου. Άπ' όλον τον πελώριο κρυσό της κρεμόντουσαν τα λευκά λουλούδια των κισσών που είχαν σκαρφαλώσει σ' αυτόν. Από κάτω, ο χείμαρρος φούσκωνε χυφάτα σε κάθε θήμα σε καταρράχτες, άπ' όπου έπεταγόντουσαν μυριάδες άναλαμπές και τηδούσε έδώ κι' εκεί ακούραστα.

Βλέποντας τις τρεις νέες γυναίκες, ο ζωγράφος άποκαλύφθηκε με σεβασμό. Η Ίωάννα και ή Ρόζα του άναπέδωσαν το χαιρετίσμό του με μία χαριτωμένη κλισί του κεφαλιού. Η Μαγδαληνή ούτε καν τον είδε. Η Ζιλμπέρτ έτρεχε μπροστά.

— Πρόσεξε, Ζιλμπέρτ! φώναξε ή Ρόζα. Μην πας πιο μακριά! Ξαναγύρισε κοντά μας. Είνε επικίνδυνο!

Πράγματι, ή περιπατήτριες είχαν διασχίσει έντελως την κορυφή και θρισκόντουσαν τώρα από την αντίθετη ράχη του βουνού.

“Απ’ αυτό το μέρος το θέαμα ήταν ακόμα πιο ωραίο, μιά ό χαρακτήρας του τοπίου άλλαζε έντελως.

Το θουνό χωριζόταν στα δύο, σαν να είχε σχηματισθεί επείτα από κάποιο προϊστορικό σεισμό, μιά τεράστια σχισμή.

Κάτω, πολύ βαθιά, ως εκεί που μπορούσε να φθάσει το βλέμμα, διακρινόταν μιά κοιλάδα στενή και γεμάτη πέτρες. Ήταν μιά άβυσσος που τρώαζε κι έφερνε λίγγο.

“Ένα χωριό ωστόσο ήταν σκαρφαλωμένο σ’ αυτήν την απότομη πλαγιά κι’ έδειχνε το λευκό καμπαναριό του, που ξεχώριζε ανάμεσα στους σκοτεινούς δγκους των θράχων και των ελάτων.

Μερικά λουλουδάκια άγρια φύτρωναν έντελως στην άκρη του θουνού κι’ έπεφταν σε κομψά φεστόνια προς το μέρος της άβυσσου.

“Η Ζιλμπέρτ είχε σκύψει πάνω απ’ αυτά και προσπαθούσε να κάνει μιά μικρή ανθοδέσμη.

“Έξαφνα τρεις διαπεραστικές κραυγές αντήχησαν, τρεις κραυγές άγωνίας. Συγχρόνως ή ‘Ιωάννα και ή Ρόζα έτρεξαν μπροστά σαν τρελλές.

“Η άπρόσδετη Ζιλμπέρτ είχε παραπατήσει και είχε εξαφανισθεί μέσα στην άβυσσο.

Μά σ’ αυτές τις υπέρτατες κραυγές της άπογνώσεως, μιά άλλη κραυγή άπάντησε:

“Ο νέος ζωγράφος που την παρέλυε κατά τύχην κύτταζε εκείνη τη στιγμή προς το μέρος των περιπατητριών, είδε το δυστύχημα της Ζιλμπέρτ.

Γρήγορος σαν άστραπή, πετάχτηκε επάνω κι’ έτρεξε προς το μέρος των δύο αδελφών.

— Περιμένετε ! Περιμένετε ! τους φώναξε. “Εφθασα ! Μή σκύβετε ! Θά πέσετε και σεις !

“Εφθασε έτσι στο μέρος, όπου ή ‘Ιωάννα και ή Ρόζα γονατισμένες στο χέλος της άβυσσου, κατάχλωμες, με μάτια έξαλλα, κύτταζαν το τρομερό θέαμα.

“Ανάμεσα από τους θράχους, τα δενδρύλλια και τους θάμνους, ή Ζιλμπέρτ είχε κυλήσει προς τα κάτω, παρασυρμένη από την απότομη κατηφορία. Θά έπρεπε να γίνει χίλιες φορές κομμάτια πριν φθάσει στο βάθος της μαύρης άβυσσου, της οποίας δεν διακρινόταν το τέλος.

Μά, σ’ έκато περίπου μέτρων άπόστασι από την κορυφή τα ρούχα της είχαν γαντζωθεί στο κλαδί ενός δέντρου και έμενε έτσι κρεμασμένη και μετέωρη πάνω απ’ τον χείμαρρο που άφριζε σε τριών χιλιάδων μέτρων βάθος, κάτω.

“Η ‘Ιωάννα ξετρελλαμένη, περίμενε να δει από στιγμή σε στιγμή να ξεσχίζονται τα ύφασματα που συγκρατούσαν τη δυστυχισμένη μικρούλα. “Η κραυγές που έβγαζε ή Ζιλμπέρτ της σπάραζαν την καρδιά.

— Θά κατέβω εγώ, είπε έξαφνα κι’ άποφασιστικά ή Ρόζα. “Η άπόστασις δεν είναι μεγάλη... Θά πιαστώ από τα δέντρα και τους θράχους και θά τη σώσω !...

— Μά θά γλυστρήσεις ! φώναξε ή ‘Ιωάννα, στριφογυρίζοντας μ’ άπελπισία τα χέρια της. “Οχι, δεν θέλω !... Θά σκοτωήτε κ’ ή δυο ! Θά κατέβω εγώ που είμαι πιο έλαφριά από σένα !

— Έσύ ; και πώς θά μπορέσης να σηκώσης την Ζιλμπέρτ ; Δεν έχεις δύναμι...

— Δεν θά κάνετε αυτό το πράγμα, ούτε ή μιά, ούτε ή άλλη, κυρίες μου, άκούστηκε εκείνη τη στιγμή μιά φωνή γλυκειά και σοαρή κοντά τους. “Εγώ θά προσπαθήσω να σώσω αυτή τη μικρούλα.

“Η ‘Ιωάννα και ή Ρόζα στράφηκαν. “Ο ζωγράφος ήταν πλάι τους. Είχε πετάξει κιόλας το καπέλλο του και το σκακάκι του μπροστά στα πόδια τους και γαντζώνοντας στις προεξοχές του θράχου, άρχισε την επικίνδυνη κατάβασι του.

— Θεέ μου ! φώναξε ή ‘Ιωάννα, ή οποία έγινε πελιδνή. Πόσο καλός είσαι !... “Ο ζωγράφος έν τώ μεταξύ κατέβαινε άνάσφρα, πιανόταν από τις πέτρες,

τις ρίζες, από κάθε τι τέλος που μπορούσε να του χρησμεύση για στήριγμα.

Μά εκείνη τη στιγμή, ό λαμπρός ήλιος θάλωσε... “Ένα σμήνος από κοράκια φάνηκε ξαφνικά κι’ άρχισε να στριφογυρίζει πάνω από την άβυσσο, ρίχνοντας τα πένθιμα κριματά τους στο κενό.

“Ένα φτερό άγγιξε την Ζιλμπέρτ και την έκανε να θάλλη μιά σπαραχτική κραυγή.

Ξετρελλαμένη, χωρίς να καταλαβαίνει τί κάνει, άνοιξε για μιά στιγμή τα μικρά της χέρια που ήταν πιασμένα στο δέντρο. Το κλαδί που τη συγκρατούσε έτριξε.

“Ο ζωγράφος, άκούγοντας αυτόν τον πένθιμο ήχο, θέλησε να έπισπεύσει την κάθοδο του. Βιάστηκε κι’ άκουμπώντας άπρόσεχτα το πόδι του σ’ ένα μέρος, όπου δεν υπήρχε στήριγμα, κατακύλησε με τη σειρά του, μαζί μ’ ένα σωρό χώματα, ρίζες και πέτρες.

— Ω ! φώναξαν ή ‘Ιωάννα κ’ ή Ρόζα, κυριευμένες από μιά άπερίγραπτη άγωνία. “Όλα τελείωσαν.

Καθώς ήσαν σκυμμένες πάνω από την άβυσσο τους ήρθε λίγγο.

Δεν διάκριναν πειά ούτε την Ζιλμπέρτ, ούτε τον ζωγράφο. Τα μάτια τους είχαν θολώσει, τ’ αυτιά τους θούλαζαν, όταν έξαφνα τους φάνηκε πώς άκουσαν μιά άνθρώπινη φωνή.

“Η Ρόζα, πρώτη, βρήκε το κουράγιο να τινάξει το μούδιασμα που την παρέλυε.

Τράθηξε πρώτα την ‘Ιωάννα από το χέλος της άβυσσου, κι’ έπειτα συγκεντρώνοντας όλο της το θάρρος, ανερχόμενη έντελως χάρις στην άπίστευτη θέλησι που έκλεινε μέσα στην ψυχή της, κύτταξε πάλι στην άβυσσο.

Σ’ ένα σημείο, όπου ή κατηφορία γινόταν κάπως έπιπτη, πλάι στη λιπόθυμη Ζιλμπέρτ, είδε τη γλυκειά κι’ έρημη γητική όμι του ζωγράφου.

Της έκανε νοήματα που εκείνη δεν τα καταλάβαινε. Τα λόγια που της φώναζε έφθαναν ως αυτή σαν μπερδεμένος ήχος.

“Ο καλλιτέχνης, θλέποντας πώς ή Ρόζα ούτε τον άκούγε, ούτε τον καταλάβαινε, προσπάθησε να σηκώσει τη λιπόθυμη Ζιλμπέρτ στην άγκαλιά του και πιάνοντας με το δεξί του χέρι τις προεξοχές των θράχων, έπεχείρησε να σκαρφαλώσει επάνω.

Μά καθώς τον στενωχώρουσε το θάρος της νέας κόρης και καθώς είχε έλευθερο το ένα του μόνο χέρι, έγκατέλειπε γρήγορα την προσπάθεια αυτή που ήταν άνωτερη των δυνάμεών του.

Μονάχα τότε ή Ρόζα κατάλαβε τί της ζητούσε προηγουμένως.

Με τη σειρά της σάλεψε το μαντίλι της πάνω απ’ το κενό και του φώναξε να περιμένει...

“Η ‘Ιωάννα εκείνη την ήμέρα, φορούσε ένα φόρεμα από τουάλ γκριζό, ραμμένο σύμφωνα με μιά άγγλική μόδα που ήταν εκείνη την εποχή, νέα ακόμα.

Τό κορσάζ, με πτυχές, συγκρατιόταν στη μέση, από μιά μεταξωτή σπανιόλικη έσάρπα, που έκανε πολλές φορές τον γύρο του σώματος.

Μέσα σε λίγες στιγμές, ή έξυπνη νέα ξετύλιξε αυτή τη ζώνη και την πέταξε στον ζωγράφο με τόση ψυχραιμία και έπιδειξότητα ώστε εκείνος την έπιασε άμέσως.

Σήκωσε τότε την Ζιλμπέρτ άπάνω στους ώμους του και με την έσάρπα έπειτα από πολλές και μεγάλες δυσκολίες, την έβγαλε εκεί.

— Ωραία ! είπε. “Εμπρός !...

Κι’ άρχισε να σκαρφαλώνει...

“Επειτ’ από μερικές στιγμές βρισκόταν μεταξύ του ρανού και γής, μετέωρος πάνω από την άβυσσο. Πιανόταν απ’ τους θράχους, από τα κλαδιά απ’ τις ρίζες, σκαταίνοντας και καταπληγώνοντας τα χέρια του.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΡΙΟΣΤΟ

Ο ‘Αρίστο που μαζί με τον Δάντη είναι ό μεγαλύτερος ποιητής της ‘Αναγεννήσεως και ό πιο δημοφιλής της ‘Ιταλίας, ήταν γιός του κόμητος προέδρου των δώδεκα δικαστών της Φερράρας, ό οποίος έθεωρείτο ως άνωτερος κρατικός υπάλληλος, μά που συγχρόνως έμισείτο τόσο, ώστε ήταν άδύνατον να έμποδίζουν τον λαό να φωνάζει στο πέρασμά του: “Δολοφόνε ! Προδότη ! Ληστή !

Τό μίσος μάλιστα του λαού εναντίον του κόμητος είχε λάθει τέτοιες διαστάσεις, ώστε για να τον σώσει ό δούξ της Φερράρας ‘Ηρακλής, άναγκάστηκε να τον στείλει στη Μοδένα.

Αυτό έγινε το 1489. “Ο νεαρός όμως Λουδοβίκος, που ήταν τότε 15 χρόνων, υποχρεώθηκε από τον πατέρα του να μείνει στη Φερράρα για να σπουδάσει νομικά, τα όποια ωστόσο δεν άγαπούσε καθόλου. Μά ό άύστηρος δικαστής δεν άνεχόταν τα παιδιά του να έχουν δικά τους γούστα κι’ έτσι ό Λουδοβίκος έξεπλήρωσε τό καθήκον του: σε ήλικία είκοσι χρόνων ήταν διδάκτωρ του δικαίου.

Τότε άκριβώς τον προσέλαθε στην αλή του ό περίφημος καρδινάλιος ‘Ιππόλυτος της “Εσθης, τον όποιο και συνώδευσε στα διάφορα ταξίδια του.

Μά ό “Αρίστο δεν ήταν καμμένος για να είναι αυλικός. Μή φιλοδοξώντας ούτε τιμές, ούτε πλούτη, δεν έπιθυμούσε παρά ένα μόνο πράγμα, αυτό άκριβώς που μιά κακή μοίρα φαίνεται σαν ν’ άρνηται στους μεγάλους καλλιτέχνες: την έλευθερία να δημιουργήσουν τό έργο τους.

Μά ή έλευθερία αυτή, του έλειπε.

Ξαναγυρίζοντας από τη “Ρώμη, όπου, κατ’ έντολή του δουκός, είχε πάει για να παρακολουθήσει τις τελετές της στέψεως του Πάπα, στάθηκε για λίγες μέρες στη Φλωρεντία.

“Εκεί όμως γνώρισε για πρώτη φορά τον έρωτα. ‘Αγάπησε μ’ ένα κεραυνοβόλον αίσθημα την ‘Αλεξάνδρα Βενούτσι, νεαρά χήρα του γέροντος άρχοντος Στρώτζι, ό όποιος είχε πεθάνει προ όλίγου καιρού, αφήνοντάς την, στο άνθος της ήλικίας της.

Όταν την πρωτοεπισκέφθηκε στο σπίτι της, ή ‘Αλεξάνδρα φορούσε μαύρο φόρεμα που τονίζε ακόμα περισσότερο την λαμπρότητα των χρυσών εκ φύσεως μαλλιών της και κεντούσε με χρυσάφι την ώρα εκείνη μια μεταξωτή ποδιά για τό παιδικά της.

“Ο ‘Αρίστο, όπως άλλωστε, όμολογεί ό ίδιος, δεν μπόρεσε να κρατηθεί μπροστά σ’ αυτήν την όμορφη και φώναζε:

— Εύτυχισμένη ποδιά, εύτυχισμένο μεταξύ, εύτυχισμένο χρυσάφι, που σάς άγγιζει ένα τέτοιο χέρι.

“Η ‘Αλεξάνδρα άναποκρίθηκε στο αίσθημά του και χωρίς κανένα δισταγμό, τον άκολουθήσε στη Φερράρα. Κατοίκησε όμως εκεί σε ξεχωριστό σπίτι, γιατί ό “Αρίστο, μολονότι δεν ήταν εκκλησιαστικός, εισέπραττε τά εισοδήματα ενός μικρού άθθαείου, πράγμα που του άπαγόρευε τον γάμο.

“Επειτα από λίγα χρόνια ωστόσο παντρεύτηκε, πιεστικά, την ‘Αλεξάνδρα κ’ ή εύτυχία τους θάσταξε ως την τελευταία τους στιγμή.

Τότε άκριβώς, το 1515, κυκλοφόρησε ή πρώτη έκδοσις του ‘Μαινομένου Ρολάνδου’, μέσα στον όποιον ό “Αρίστο άπθανάτισε τη Λουκρητία Βοργία.

Συγχρόνως όμως ό καρδινάλιος ‘Ιππόλυτος της “Εσθης, ό όποιος επρόκειτο να φύγει για την Ουγγαρία, θέλησε να πάρη μαζί του τον “Αρίστο ως γραμματέα του. Μά ό ποιητής έκρινε πώς είχε το υκαίωμα ν’ άναπαυθή επί τέλους, ν’ άπολαύσει ήσυχια τη μυστική του εύτυχία και να έτοιμάσει καινούργια έργα. Κι’ έπειτα πώς μπορούσε να ξεχάσει τά λόγια που του είπε ό ‘Ιππόλυτος, όταν του διάβασε μερικά άποσπάσματα απ’ τον ‘Μαινομένο Ρολάνδο:

— Κύριε ‘Αρίστο, που τις βρήκατε όλες αυτές τις άνοησίες ;

“Ο ποιητής λοιπόν άρνήθηκε να άκολουθήσει τον Παντοδύναμο Μακήνα του και ό Μακήνας του δεν του τό συγχώρεσε αυτό. Του διέκοψε άμέσως

δυό εκκλησιαστικά εισοδήματα που του παραχωρούσε.

Μά κι’ ό “Αρίστο θύωσε και σε μιά έπιστολή προς τον αδελφό του έγραφε τά εξής:

“Μοινο, έπροσθετε, όσοι εινε ικανοί να σκοτώνουν πέδρικες, να γυμνάζουν σκυλιά και γεράκια, να περνούν επιδέξια τά σπηρούνια, να θγάουν τις μπόττες της πανιερότητός του και να του σερβίρουν φρέσκο κρασί, μπορούν νάχουν την έλπίδα πώς θά του άρέσουν.

“Αλλοίμονο όμως ! Από τό έργο του ό ποιητής δεν κέρδιζε τίποτε, γιατί τά κέρδη τά οικειοποιούντο οι έκδόται για λογαριασμό τους. Και όμως είχε γίνει πειά ένδοξος σ’ όλη την ‘Ιταλία. Για να λάβετε μιά ιδέα της δόξας του άρκει να σάς αναφέρουμε τό παρακάτω ανέκδοτό του:

“Όταν, έπειτα από μερικά χρόνια, ό ποιητής έγινε κυβερνήτης της Καρφανιάνας τον συνέλαθαν μιά μέρα σ’ ένα έξοχικό δρόμο λησταί, με τον σκοπό να τον σκοτώσουν, μιά μόλις έμαθαν τ’ όνομά του, άποκαλύφθηκαν μπροστά του και είπαν.

— Θέλαμε να σκοτώσουμε τον κυβερνήτη, μά εύλογοιμα την ώρα που μάς επέτρεψε να κάνουμε την γνωριμία του ποιητού και είμαστε εύτυχεις γιατί τον σώσαμε απ’ τον κίνδυνο που τον έκανε να διατρέξει ό κυβερνήτης.

“Εν τώ μεταξύ όμως, ό “Αρίστος, όσο ένδοξος κι’ αν ήταν, κινδύνευε να πεθάνει της πείνας.

Για να του καταφέρει μάλιστα τό τελειωτικό χτύπημα, ό δούξ της Φερράρας έμπνεόμενος από τον αδελφό του ‘Ιππόλυτο, σφετερίστηκε τη μεγάλη κληρονομία που άφηνε στον ποιητή και στ’ αδελφία του ό πατέρας του με την πρόφασι ότι ό μακαρίτης δεν είχε κάνει διαθήκη.

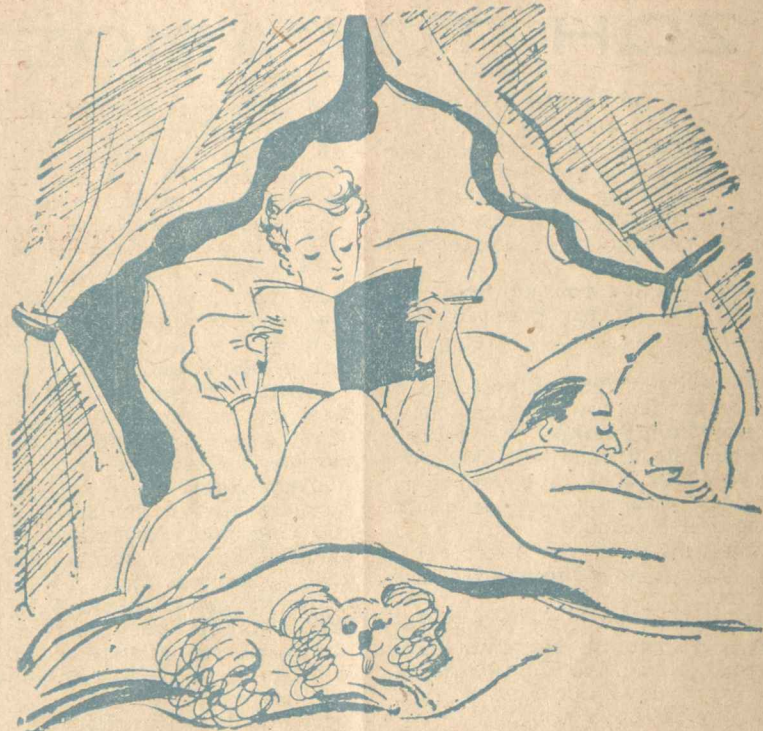
Τό κάκου ό “Αρίστο διαμαρτυρήθηκε, φώναζε, άπειλήσε. “Ο δούξ και ό αδελφός του, κοροϊδεύοντάς τον, τον συμβούλευαν να έξακολουθήσει να γράφη όμορφες ιστορίες. “Η ανάγκη έκανε τότε τον ποιητή ν’ άπευθυνθή στην άδελφή του δουκός, την περίφημη Λουκρητία Βοργία και ή Λουκρητία, μολονότι δεν μπόρεσε να του έπιστρέψει την περιουσία της, του έδωσε μιά τιμητική θέσι στα άνάκτορα του αδελφού της, μιά θέσι ή όποια του έξησφάλιζε μισθό 25 λιρών μηνιαίας, διατροφή με έξοδα του δουκός, τρεις ύπηρέτες και δυό άλογα. “Ο “Αρίστο είχε περάσει πειά τη μεγαλύτερη κρίσι της ζωής του, χάρις στη Λουκρητία, ή καταστασί του από τότε θελιωνόταν όλοένα κι’ έτσι μπόρεσε να πραγματοποιήση τό όνειρό του: να χρίση ένα χαριτωμένη σπιτι, αυτό που σώζεται ως σήμερα στη Φερράρα, με αλή και κήπο, όπου, καθώς διηγείται ό γιός του Βιοργίνιος, ό ποιητής καλλιεργούσε με μεγάλο πάθος μελοτόν θανάτου του ροδά και γ’ ασεμιά.

“Ο Λουδοβίκος ‘Αρίστος

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΑΪΚΡ

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Η μικρούλα και χαριτωμένη κ. Ντορζέ καταλάβαινε ότι όσο περνούσε ο καιρός, αγαπούσε όλο και λιγότερο τον άνδρα της. Τέλος, ένα πρωί δεν έδιστασε να του τ' ομολογήσει. «Ο Ζάκ, ο «αγαπημένος» της σύζυγος την έκτύπα με ένα ήρεμο βλέμμα, δίχως καμιά συγκίνηση. «Επειτα σήκωσε τους ώμους του αδιάφορα κι έκανε μια χειρονομία σαν να της έλεγε! «Ε, τί να γίνει. Ήταν επόμενο ναρθαι κάποτε κι αυτό το πράγμα».

Και ύστερ' από λίγο της είπε:

— «Άκουσε, Λίλη, αφού δεν μ' αγαπάς πια, δεν έχω καμιά αντίρρηση να χωρίσουμε. Ο καθένας μας από δω και πέρα θα κάνει τη ζωή του. Έτσι μου φαίνεται θα είνε καλλίτερα. Θα σου δώσω μάλιστα μερικά παλιά αίσθηματικά μου γράμματα που θα διευκολύνουν τον δικηγόρο σου να κερδίσει εύκολωτερα το διαζύγιό μας. Έτσι θα μείνουμε δυο καλοί φίλοι. Κι αυτό είνε προτιμότερο παρά να είμαστε δυο ξεγελασμένοι σύζυγοι και να μη μας κολλάει ύπνος κάθε νύχτα στο κρεβάτι.

— Είμαστε σύμφωνοι! του είπε η Λίλη. Θα έπωφεληθώ μάλιστα μιας προσκλήσεως της μητέρας μου για να πάω να ξεκουρασθώ κοντά της, στην Έλβετία. Έτοιμασε εσύ, ωστόσο, αυτά τα γράμματα... Θα τα δώσω στον κ. Σατάν, πριν φύγω για να κανονισθώ το διαζύγιο.

Και οι δυο σύζυγοι για πρώτη φορά έπειτα από τόσο καιρό έμειναν απόλυτα σύμφωνοι κι αποχωρίστηκαν δίχως καυγάδες και γκρίνιες.

Η Λίλη έδωσε άμέσως εντολή να ετοιμάσουν τις θαλίτσες της.

Ο Ζάκ την συνώδεψε κατόπιν ως το σταθμό, της πρόσφερε από αβρότητα μια όμορφη ανθοδέσμη και την φίλησε στο μέτωπο:

«Έτσι είνε καλλίτερα, σκεφτόταν η Λίλη, καθισμένη στο διαμέρισμα της πρώτης θέσεως που ήταν εντελώς άδειο. Για ποιόν λόγο να συνεχίζαμε αυτήν τη ζωή, να μαλλώνουμε και να γινώμαστε τόσο κακοί; Α, ήταν καιρός να λησμονηθούν ό' αυτά».

Και με λίγη καλή θέσι έδιωξε όλες τις σκέψεις που στενοχωρούσαν το μυαλό της, κι άρχισε να κυττάει από το παράθυρο την έξοχη που διέσχιζε το τραίνο. Ήταν πολύ ευχαριστημένη από τον εαυτό της και κυττούσε μ' ένθουσιασμό τους χωριάτες που χαιρετούσαν τους ταξιδιώτες, τον όμορφο κάμπο και τ' ανθοστόλιστα αγροτικά σπίτια.

— Είμαι ελεύθερη, σκεφτόταν η Λίλη. Είμαι ελεύθερη σαν τα χελιδόνια!... Και τεντώθηκε μ' ευχαρίστηση στ' αναπαικτικό κάθισμα αυτού του άδειου θαγονιού δίχως να άνησυχεί και να θασανίζεται από τίποτα.

Όταν η Λίλη έφθασε στην Έλβετία, θρήκε τη μητέρα της πολύ περισσότερο άρρωστη, απ' όσο φαντάζονταν. Κι αλήθεια σαρανταοχτώ ώρες έπειτα από την άφιξη της Λίλης, η δυστυχισμένη κ. Ζαμαίν αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τ' όμορφο κι ευχάριστο ξενοδοχείο, όπου έμενε και να κλεισθή σ' ένα νοσοκομείο, όπου όλος ο κόσμος μιλούσε σιγανά, ή νοσοκόμες γλυστρούσαν αθόρυβα στους θαλάμους σαν σε μια έκκλησία κ' οι γιατροί δίνουν άρκως διαταγές κ' είχαν ένα πολύ σοβαρό και σκεπτικό ύφος. Καμιά φορά αυτή την μελαγχολική ατμόσφαιρα τάραζε ένα κλάμμα ή ένας σπαραχτικός στεναγμός. Έπειτα όλα πάλι θυθίζονταν στην τραγική σιωπή τους.

Η Λίλη φυσικά είχε ακολουθήσει εκεί πέρα τη μητέρα

της, κ' είχε εγκατασταθεί κοντά της σ' ένα διαμέτιο δίχως καμιά πολυτέλεια, που είχε μια παγερή λευκότητα. Δεν ήθελε να εγκαταλείψει τη μητέρα της και να την αφήσει μόνη εκεί πέρα ανάμεσα σ' όλους αυτούς τους ξένους που παρέμεναν αδιάφοροι για τους πόνους των άλλων.

Η Λίλη, στην αρχή δεν στενοχωρήθηκε. Κιότι, όλους αυτούς τους χλωμούς άρρώστους που κυκλοφορούσαν ανάμεσα στα στους διαδρόμους κι ένοιωθε ένα μεγάλο αίσθημα να κυριεύει την καρδιά της. Έπειτα τους παρακολουθούσε που μαζεύονταν στην τραπέζια, την ώρα του φαγητού και παρατηρούσε ότι ό ένας εκύτταζε τον άλλον με μια κρυφή συμπάθεια. Συχνά, όμως, από εκείνο το άπειρο τραπέζι έλειπαν μερικοί άρρωστοι. Μά κανείς δεν ρωτούσε γι' αυτούς. Ήξεραν ότι θα έσκότωναν στο χειρουργείο, στον θάλαμο αποπνέσεως, πάνω σ' ένα κρεβάτι του πόνου ή ακόμη στο τραγικό δωμάτιο των μελλοθανάτων!...

Συχνά επίσης τους έβλεπε να κάνουν ένα σταυρό πάνω πάνω και να λένε μια προσευχή σιγά, με χαμηλωμένα κεφάλια και τρέμοντας από την συγκίνηση. «Έπειτα μ' ένα μικρό χαμόγελο στα χείλη εύχονταν ο ένας στον άλλο!

— Με το καλό να έρθει και η σειρά μας!...
— Για ποιά; ρώτησε μια μέρα η Λίλη περιέργη.
— Για το μεγάλο, τ' απολυτρωτικό ταξίδι του θανάτου!

της απάντησαν μ' απόλυτη ήρεμια.

Και η Λίλη ανατρίχιασε.

Μια μέρα είπε στη μητέρα της τις σκέψεις που διαταράζαν την καρδιά της μέσα σ' αυτό το νοσοκομείο.

— «Έχεις δίκιο, της απάντησε εκείνη. Όταν κανείς αγαπά σαν εσένα ένα άνδρα γεμάτο ύψαια και δύναμη, μπορεί να κάνει άλλες σκέψεις. Πρέπει να πονήσης, για να μπορείς να τους καταλάβεις, Λίλη!

Και η κόρη της, που δεν της είχε πει ότι έπρόκειτο να πάρη διαζύγιο με τον Ντορζέ, δεν της απάντησε. Δεν ήθελε να την στενοχωρήσει μ' αυτήν την αποκάλυψή της.

Μά μέσα στην καρδιά της Λίλης είχε αρχίσει να νιενεται μια φοβερή αναστάτωση. Είχε προσέξει ότι μεταξύ των τροφίμων του νοσοκομείου υπήρχαν δυο νεαρές γυναίκες που διατηρούν τή ιχνη μιας παλιάς γοητευτικής ομορφιάς. Ήταν και η δυο παντρεμένες και οι άνδρες τους τηλεφωνούσαν κάθε μέρα από το Παρίσι για να μάθουν νέα τους. Κάθε Κυριακή έρχόντουσαν να τις ίδουν και να περάσουν τη μέρα τους μαζί τους. Ήταν τόσο πρηνές τόσο αγαπημένα αυτά τα ζευγαράκια που η Λίλη τα κοιτούσε με μια κρυφή ζήλεια:

— Έγώ, σκεφτόταν, άμα θ' άρρωστήσω, δεν θα έρθω κοντά μου κανένα να με περιποιηται και να φροντίζει αληθινά ενδιαφέρον για μένα.

Κ' ύστερα ψιθύριζε:

— Καλλίτερα να μη διασθώ για το διαζύγιο. Θα πείσω λίγον καιρό ακόμη να έχω σύζυγο τον Ζάκ, για να μην πω να τον χρησιμοποιώ ως φύλακα μου κι' ως νοσοκόμο μου, σε μια απρόοπτη άρρώστεια.

Κ' η Λίλη αντί να στείλει στον δικηγόρο της τα απαιτητά γράμματα που της είχε δώσει ο Ζάκ τα φύλαξε στο συρτάρι της. Αυτά τα γράμματα ήταν από μια χορεύτρια, την οποία ο Ζάκ είχε διασκεδάσει έναν καιρό. Έπειτα όμως την είχε ξεχάσει. Μά ξαφνικά μια φοβερή σκέψη ζώηθηκε στο μυαλό της Λίλης.

Βέβαια, σκεφτόταν, ο Ζάκ τώρα θα είχε πάει σε κανένα (Συνέχεια στη σελίδα 50).

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Αλλά, μολονότι πυροβολήσαμε τόσες φορές, δεν τον πετύχαμε. Σε λίγο τον χάσαμε...»

«Τη στιγμή εκείνη, μάς έφτασε ο Γαετάνο.

— Τον σκοτώσατε; μάς ρώτησε...

— Όχι... Δεν τον πετύχαμε.

— Τον ξέρετε;

— Ναί, απάντησε ο Έρρίκος ήταν ο Μπόθουελ.

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Γαετάνο, ή γυναίκα με την οποία συναντήθηκε ήταν ή βασίλισσα.

— Τό φαντάσθηκα, ψιθύρισε ο Έρρίκος. Τον αγαπά...

— Και θα την απαγάγει...

— Κατάρα! Ποιά και πώς και τότε;

— Δεν ξέρω. Δεν είπε τίποτε σχετικώς.

— Και, ρώτησε ο Έρρίκος τρέμοντας από όργη, δέχεται κι' εκείνη;

— Σχεδόν ναί.

— Ω! αυτό δεν θα γίνει ποτέ!... Τρέχω να την προφθάσω.

— Πολύ άργα, απάντησε ο Γαετάνο, ή βασίλισσα έφυγε πια από την καλύβα.

— Θα την κυνηγήσουμε! φώναξε ο Έρρίκος.

— Και ο Έκτωρ που τον περιμένει ή άγχονη; Έτσι, λοιπόν, θα εγκαταλείψουμε τον Έκτορα.

— Έχεις δίκιο, απάντησε ο Έρρίκος, κλίνοντας το κεφάλι του, πρέπει να σκεφθούμε τον Έκτορα.

Μια απεριόρητη μανία κυριεύσε τον Έκτορα, ο οποίος τά είχε ακούσει ό' αυτό με τα μαλλιά άνωρθωμένα και με το μέτωπο πλημμυρισμένο από ιδρώτα.

— Ω, τρίς ανόητοι, ψιθύρισε, τρελλοί και θλάκες! Και τί μ' ενδιαφέρει έμένα ή ζωή και ο θάνατος; Έπρεπε να τρέχετε πίσω από τη βασίλισσα και τον Μπόθουελ.

Και σε λίγο επρόσθεσε:

— Άδελφέ, θέλω να θγώ από δω μέσα!

— Θα θγής, σου το υπόσχομαι.

— Άμέσως, αδελφέ μου.

— Ανόητε! ψιθύρισε ο δόν Παέθ, δεν είνε δυνατόν αυτό γιατί ή θάρκα με τον Έρρίκο και τον Γαετάνο, άπομακρύνθηκε για να μην προκαλέσει, καθώς φαίνεται τις υποψίες των φυλάκων. Πρέπει να περιμένουμε τον γυρισμό της.

— Και τότε θα ξαναγυρίσει;

— Φαντάζομαι μετά τα μεσάνυχτα.

Ο Έκτωρ, άνακτώντας την ευλογισία του, έτρεξε προς το παράθυρο και σκαρφαλώνοντας σ' αυτό κύτταξε τον άπειρο οκεανό. Έπειτα έπεσε πάλι κάτω άπογοητευμένος.

— Άργουν ακόμη πολύ τα μεσάνυχτα, είπε έξαλλος.

— Μην κάνεις έτσι, αδελφέ μου. Υπομονή.

— Ναί, υπομονή... αλλά έν τώ μεταξύ ο άθλιος αυτός προχωρεί στο καταχθόνιο έγκλημα του.

Ο δόν Παέθ χτύπησε το πόδι του νευρικά και δεν άπάντησε.

— Άδελφέ, εξακολούθησε ο Έκτωρ, δεν μπορούμε να φύγουμε απ' το παράθυρο;

— Μας έμποδίζει ή θάλασσα.

— Δεν μπορούμε να φθάσουμε στην παραλία κολυμπώντας;

— Φυλάινε φρουροί σε όλα τα μέρη.

— Άδελφέ, ή άθεσβαιότης κ' ή αγωνία με σκοτώνουν.

— Άδελφέ, απάντησε ο δόν Παέθ, ό' ή ανθρώπινη σοφία κλεινεται στη λέξη υπομονή.

— Υπομονή! Υπομονή! φώναξε ο Έκτωρ. Άλλά ένώ περιμένω, αυτός ο άθλιος πραγματοποιεί το έγκληματικό του σχέδιο.

Ο δόν Παέθ φάνηκε σαν να σκέφτεται. Έπειτα κύτταξε προς το παράθυρο και θλέποντας, ότι το σκοτάδι πύκνωνε όλοένα, ψιθύρισε.

— Η νύχτα προχωρεί.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

Πράγματι ή νύχτα προχωρούσε, όχι όμως τόσο γρήγορα, όσο έπιθυμούσε ο Έκτωρ.

Σε λίγο το σκοτάδι άπλωνόταν πυκνό.

Οι δυο άδελφοί άρχισαν τότε να περιμένουν και να τεντώνουν τ' αυτιά τους, με την έλπίδα μήπως ακούσουν καμιά κραυγή, κανένα τραγουδί ή τίποτα.

Αλλά δεν άκούγαν τίποτε άλλο από τον μονότονο στεναγμό των κυμάτων.

Ο δόν Παέθ άρχισε ν' άνυπομονή. «Όσο για τον Έκτορα, αυτός φαινόταν κυριευμένος και πάλι από την προηγούμενη του άνυπομονησία. Σιωπηλός κι' άκίνητος, με το κεφάλι του, άκουμπισμένο στο χέρι του, με τα μάτια κλειστά, φαινόταν παραδομένος σ' ένα βαθύ όνειρο. Σε κάποιες στιγμές, ο δόν Παέθ ώρμησε πάλι προς το παράθυρο. Μά τίποτε δεν φαινόταν. Άπογοητευμένος πήδησε πάλι κάτω, μά έκρυψε την αποθάρρυνά του γιατί δεν ήθελε να μεγαλώσει περισσότερο την αγωνία του Έκτορος.

Έξαφνα, ο Ισπανός άνασκήρτησε.

Κρότος θημάτων άκούστηκε πάνω άπ' το κεφάλι του που γινόταν όλοένα πιο καθαρός. Ήταν φανερό πως τρεις-τέσσερες άνθρωποι κατέβαιναν κάποια σκάλα που ώδηγούσε προς το κελλί του Έκτορος.

Ο δόν Παέθ έφερε το χέρι του στη λαθή του σπαθιού του.

Τώρα ο θόρυβος των θημάτων άκούγεται καθαρά και σε λίγο άκούστηκε ένα κλειδί που στριφογύριζε στην κλειδαμιά της πόρτας.

Ο δόν Παέθ έριξε γύρω του μια γρήγορη ματιά ψάχνοντας να θρή ένα κρυφώνα.

Παρ' όλη την άυστηρότητα που έδειχναν προς τον κατάδικο, του είχαν αφήσει τον μανδύα του και άφθονο άχυρο, για να κοιμάται.

Σχεδόν άμέσως ή πόρτα άνοιξε και μπήκαν μέσα διάφορα πρόσωπα.

Εν πρώτοις, μπήκε μέσα ένας άνθρωπος μαυροφορεμένος, που κρατούσε στα χέρια μια περγαμηνή. Έπειτα δυο φρουροί, οι οποίοι φαινόταν σαν να τον συνώδευα, κατόπιν ένας γενειοφόρος που κρατούσε τη Βίβλο, στο χέρι και τέλος, ένας άντρας ντυμένος στα κόκκινα από πάνω ως κάτω, ψυχρός και σιωπηλός.

Ο πρώτος από τους τρεις ήταν ο γραμματεύς, ο δεύτερος ο ιερέας και ο τρίτος ο... δήμιος.

Το γραμματεύς, μπαίνοντας μέσα, κάλεσε τρεις φορές με τ' όνομά του τον κατάδικο και, όταν εκείνος σηκώθηκε, του διάβασε την απόφασι του δικαστηρίου, ή οποία τον καταδίδε εις θάνατον και του διάτασσε ν' ανέβη στο Ικρίωμα, φορώντας μαύρη καλύπτρα.

Ο Έκτωρ τον άκουσε ήσυχα κι' όταν εκείνος τελείωσε του έειπε:

— Ξέρω την καταδικαστική αυτή απόφασι. Γιατί σου την ξαναδιάβασατε...

— Γιατί, απάντησε ο γραμματεύς, έτσι συνηθίζεται να γίνεται προ της θανατικής εκτελέσεως.

Ο Έκτωρ ταραχτηκε κι' ο δόν Παέθ έσφιξε τη λαθή του ξίφους του.

— Και τότε θα γίνει ή εκτέλεσις; ρώτησε ο Έκτωρ.

— Σε λίγο, απάντησε ο γραμματεύς σκύβοντας το κεφάλι του.

Και, αφού είπε τα λόγια αυτά, παραχώρησε τη θέσι του στον ιερέα, ο οποίος προχώρησε, κρατώντας τον σταυρό στα χέρια του.

Ο Έκτωρ δεν φοβόταν τον θάνατο, αλλά ήθελε πριν πεθάνει, να σώση τη βασίλισσα. Είχε προσφέρει το κεφάλι

του γι' αυτή και δεν ήθελε το κεφάλι αυτό να πέση του κάκου.

Κυριευμένος από μανία, φώναξε:

— Δεν θέλω να πεθάνω!

Ο γραμματέας ύψωσε τους ώμους του και δεν αποκρίθηκε. Άλλα ένας απ' τους φρουρούς που είχε μείνει ως τότε στη σκιά, φώναξε με τραχεία φωνή:

— Δεν υπάρχει χάρις για τους θασιλοκτόνους.

Ο "Εκτωρ ωπισθοχώρησε εκπληκτός κι' ο δόν Παέθ ανασκίρτησε κάτω απ' τον μανδύα του. Η φωνή εκείνη ήταν του "Ερρίκου.

Ο "Ερρίκος προχωρώντας ένα βήμα θρέθηκε στο τμήμα που φωτιζόταν από τον πυρσό που κρατούσε ο γραμματέας. Το πρόσωπό του ήταν γαληνιο κι' ένα αδιόρατο χαμόγελο το φώτιζε.

Ο "Εκτωρ κατάλαβε πως ο "Ερρίκος θρискόταν εκεί για να τον σώσει. Η ελπίδα ξαναγεννήθηκε στην καρδιά του και ψιθύρισε μ' έκτακτο ενδιαφέρον:

— "Ας γίνη το θέλημα του Θεού.

— Ναι, είπε κι' ο γραμματέας. Θά γίνη το θέλημά του.

Και σέ λίγο επρόσθεσε:

— Η Αυτού "Εξοχότης ο λόρδος Μπόθουελ, δούξ του "Ορκνεϊ και αντιβασιλεύς της Σκωτίας, μ' επιφόρτισε να αναγγείλω στον κατάδικό, ότι αν έχη να κάνει αποκαλύψεις πριν πεθάνη ή να φανέρωση τους συνενόχους του, είναι πρόθυμος να τον άκούσει.

— Είναι λοιπόν εδώ ο λόρδος; ρώτησε ο "Εκτωρ.

— Μάλιστα, απάντησε ο "Ερρίκος. "Εχω έντολή να σας οδηγήσω σ' αυτόν αν πρόκειται να κάνετε αποκαλύψεις.

Ο "Εκτωρ φάνηκε σαν να σκέφτεται.

— "Οδηγήστε με, είπε.

— Τέκνον μου, είπε ο ιερέας, με γλυκύτητα, δεν θέλεις να μ' άκούσεις προηγούμενος; Θέλεις λοιπόν να πεθάνης άμετανόητος.

Ο "Εκτωρ συμβουλευθήκε με το βλέμμα του τον "Ερρίκο και αυτός, μαντεύοντας την παρουσία του δόν Παέθ εκεί του έγεννε καταφατικά.

— Πάτερ μου, απάντησε ο "Εκτωρ, είμαι έτοιμος να εξομολογηθώ.

— Περιμένετε, είπε ο "Ερρίκος. Ο κατάδικος δεν μπορεί να μείνη μόνος μαζί σας, πάτερ μου. Θά μείνω κι' εγώ εδώ κατά την διάρκεια της εξομολογήσεως.

Ο γραμματέας βγήκε πρώτος. Ο δεύτερος φρουρός κι' ο δήμιος θεώρησαν καθήκον τους να τον μιμηθούν.

Η πόρτα έκλεισε πίσω τους. Μέσα στο κελλί θρέθηκαν τώρα μόνοι ο ιερέας, ο "Ερρίκος και ο "Εκτωρ.

Με πραγματική κατανύξη ο ιερέας γονάτισε κι' άρχισε να προσεύχεται. Ο "Ερρίκος όμως τον διέκοψε απότομα, λέγοντας:

— Φθάνει, παπᾶ μου, είναι περιττό...

Ο ιερέας σηκώθηκε ξαφνιασμένος και είδε το σπαθί του "Ερρίκου να διευθύνεται προς το στήθος του.

Τραβήχτηκε πίσω ξαφνισμένος μᾶ θρέθηκε αντιμετώπος προς τον δόν Παέθ, ο οποίος είχε πεταχτή από την κρυψώνα του.

— Παπᾶ, είπε τότε ο "Ερρίκος, είσαι ψηλός, έχεις πυκνή καστανή γενειάδα, το καπέλλο σου σκεπάζει το μέτωπό σου και αν άνασκηκώσης το γιακά του μανδύα σου, κανένας δεν θά σ' άναγνωρίση.

— Λοιπόν; ρώτησε ο ιερέας τρέμοντας.

— Λοιπόν, απάντησε ο δόν Παέθ, ο ιππότης αυτός είναι ψηλός σαν έσας κι' έχει κι' αυτός καστανή γενειάδα.

Ο ιερέας κύτταξε τον δόν Παέθ και φάνηκε σαν να μη καταλαβαίνει.

— Δεν είναι ιεροσυλία αυτό που θά κάνουμε, εξακολούθησε ο "Ερρίκος. Δεν έχουμε τον παραμικρό σκοπό ν' άσθεήσουμε απέναντί σας, αλλά θέλουμε να σώσουμε έναν άνθρωπο.

— Καταλαβαίνω, ψιθύρισε ο ιερέας.

— Λοιπόν, θ' ανταλλάξετε τα ρούχα σας με το ιππότου θά κρύψη το καπέλλο σας και τον επενδύτη σας και θά βγή μαζί μου, ενώ σεις θά μείνετε εδώ...

— Μια λέξι μόνο, είπε ο ιερέας.

— Λέγετε.

— "Ορκισθήτε στον Χριστό ότι ο κατάδικος είναι άθωος και θά ύπακούσω.

— Το όρκιζόμαστε, απάντησαν ο "Ερρίκος κι' ο δόν Παέθ.

Ο ιερέας, αφού άλλαξε τα ρούχα του με το δόν Παέθ, πλάγιασε στο άχυρο και τον σκέπασαν με τον μανδύα.

Ο "Ερρίκος χτύπησε τότε την πόρτα με την άκρη του σπαθιού του. Άμέσως ο δεσμοφύλαξ και ένας φρουρός παρουσιάστηκαν.

— Έμπρός! είπε ο "Ερρίκος ξαναπαίρνοντας τον τραγύ τοι τόνο.

Ο δόν Παέθ με τα ρούχα του ιερέως, ψιθύρισε μιά προσευχή και βγήκε τελευταίος έξω.

Ο "Ερρίκος κι' ο άλλος φρουρός στάθηκαν δεξιά κι' αριστερά στον κατάδικο και μπροστά τράβηξε ο δεσμοφύλαξ μ' έναν πυρσό στο χέρι.

Ανέθηκαν έτσι εκατό ύγρες σκάλες κι' έφτασαν στο πάνω πάτωμα. Πέρασαν από μιά διπλή σειρά στρατιωτών της φρουράς, οι οποίοι είχαν τοποθετηθή εκεί για να ροθίσουν τον κατάδικο και να τον κάνουν να χάση κάθε επίδρα άποδράσεως.

Ο "Εκτωρ ήταν άγαπητός ανάμεσα στους συναδέλφους του. Όλοι τον συμπαινούσαν και μερικοί ψιθύριζαν με αγαπή φωνή πως είναι άθωος, άλλοι πάλιν ισχυρίζονταν πως είχε έγκληματήσει, κυριευμένος από ξαφνική τρέλλα.

Το πέρασμά του ανάμεσά τους είχε κάτι το θλιβερό. Μερικά χέρια απλώθηκαν κρυφά για να σφίξουν το δικό του.

Ο "Εκτωρ ευχαρίστησε τους συναδέλφους του με το βλέμμα και πέρασε ανάμεσά τους με το κεφάλι ψηλά.

Έτσι τόν δώγησαν ως το διαμέρισμα, όπου έμενε ο Μπόθουελ.

Αυτό άποτελείτο από τρία δωμάτια. Το πρώτο ήταν μιά μεγάλη αίθουσα, στην οποία δυο φύλακες άρμυνοσαν νύχτα και μέρα. Το δεύτερο ήταν ή κρεβατοκάμαρα του λόρδου και το τρίτο, ένα είδος γραφείου, στο οποίο θρискόταν συνήθως κάποιος γραμματέας.

Η συνοδεία στάθηκε στο πρώτο δωμάτιο.

— Έδώ θά περιμένετε τον δούκα, είπε θάνασσα ο "Ερρίκος στον "Εκτορα.

— Έπειτα, περνώντας με ύψος αδιάφορο κοντά του, πρόσθεσε:

— Μην παραφερθής, να είσαι ήσυχος και θά σ' σώσω.

Ο "Εκτωρ κάθισε σ' ένα κάθισμα και περίμενε. Ο δόν Παέθ φορώντας τα ρούχα του ιερέως πάντοτε, πλέριασε και άρχισε να κουβεντιάζη μαζί του.

Ο "Ερρίκος κάθισε λίγο πιο πέρα με το σπαθί γυμνό και με το βλέμμα του στον κατάδικο. Φώναξε κατόπιν τον συναδέλφό του δηλαδή τον φρουρό που τον είχε συνοδεύσει στη φυλακή, και του είπε:

— Μοι φαίνεται πως είσαστε ύπηρεσία και την περασμένη νύχτα...

— Ναι, φρουρούσα από τις δέκα το βράδυ ως τις τέσσερις το πρωί.

— "Ωστε δεν θά κοιμηθήκατε;

— Πεθαίνω από ύπνο... "Ω! να θρискόταν κανείς να μ' αντικαταστήση...

— "Εχω εγώ τον άνθρωπο που θέλεις, απάντησε ο "Ερρίκος. "Εχω ένα φρουρό που κατατάχθηκε σήμερα.

— Πώς τον λένε.

— Γαετάνο. Είναι Ναπολιτάνος, συστημένος από τη θασίλισσα στον Μπόθουελ και ήρθε σήμερα εδώ μαζί μου.

— Διάβολε! είπε ο φρουρός. Θά με υποχρέωση πού αν με αντικαταστήση. Παραχαρώ όλες τις έρωμένες μου για λίγο ύπνο.

— "Οχι, δεν θέλουμε τις έρωμένες σας. Θά μᾶς άναπαύωσιν την υποχρέωση, κερνώντας μας, αβριο, μύρα. Δεν είναι έτσι;

— Και δέκα μπιτίλιες κρασί της Γκιγιάννας. Ο θείας μου, ο λόρδος του Κέρκ, πέθανε και τον κληρονομώ.

— Θά πιούμε λοιπόν στην... ύγεια του! απάντησε ο "Ερρίκος.

Και, χτυπώντας το πάτωμα με την άκρη του σπαθιού του, φώναξε.

— "Ε! Γαετάνο!

Ο Γαετάνο, φορώντας στολή σωματοφύλακος, άρπασε τους συστρατιώτες του κι' έτρεξε άμέσως.

— Θέλεις ν' αντικαταστήσης τον κύριο συναδέλφο στην ύπηρεσία του; τόν ρώτησε ο "Ερρίκος.

— Χμ! Έκανε εκείνος δισταχτικά.

— Κερνάει δέκα μπιτίλιες κρασί της Γκιγιάννας!

— Τότε σύμφωνοι! είπε ο Γαετάνο. Παραλαμβάνω άμέσως...

Ο φρουρός έπηρε το όπλο του, έβαλε το σπαθί στη θήκη του, χαίρετσε και, κλείνοντας την πόρτα, βγήκε έξω.

Ο "Εκτωρ θρέθηκε έτσι μόνος με τον "Ερρίκο, τον Γαετάνο.

τάνο και τον δόν Παέθ.

Ο "Ερρίκος διευθύνθηκε προς την πόρτα, κύτταξε από την κλειδαρότρυπα κι' έπειτα, γυρίζοντας προς τον "Εκτορα, του έσφιξε το χέρι:

— Είμαστε κύριοι του πεδίου, του είπε.

ΙΔ'

Ο "Εκτωρ κύτταξε τους δυο αδελφούς του και τον "Ερρίκο με θαυμά έκπληξη.

— Τι σημαίνουν όλ' αυτά; ρώτησε.

— Το πράγμα είναι άπλουστατο, είπε ο "Ερρίκος με αγαπή φωνή. Ξέρεις πως ο δόν Παέθ έγινε ιερέας. Δεν είναι θαύμα επίσης ότι έμπιστεύθηκαν τη φύλαξή σου σ' έμένα, σωματοφύλακα της θασίλισσης, αφού ο λόχος μου είναι ύπηρεσία εδώ...

— Αυτό δεν το πολυκαταλαβαίνω. Πως θρέθηκες από τη θάρκα μέσα στη φυλακή...

— "Ακουσε... Οι φύλακες είδαν τη θάρκα από τις έπαλξεις κι' άμέσως ή έπιτήρησις έγινε πιο άυστηρη...

— Έτσι ήταν αδύνατον να κάνουμε τίποτε. Ξαναγυρίσαμε τότε στον έρημο όρμο απ' όπου είχαμε ξεκινήσει, εγκαταλείψαμε τη θάρκα εκεί και διευθυνθήκαμε προς το δάσος, όπου είχαμε αφήσει τ' άλογά μας. Τα καθάλλησαμε και μπήκαμε στην πόλη σαν κουρασμένοι ταξιδιώτες. Εγώ τότε πήγα και παρουσιάστηκα στον Μπόθουελ και του είπα:

— Είμαι σωματοφύλακας της θασίλισσης κι' επιστρέφω από την άδεία μου. Μόλις πρόόλιγου έμαθα το μυσάρο έγκλημα της θασιλοκτονίας και διψάω έκδίκησι.

Κι' έπειδή ο Μπόθουελ φαινόταν ν' άπορη, επρόσθεσε:

— Ο πατέρας μου συνδεόταν στενά με τον οίκο των Λεονδών και ήταν φίλος και σχεδόν δεύτερος πατέρας του θασιλέως.

— Λοιπόν; με ρώτησε ο Μπόθουελ.

— Μιλώρδε, απάντησα, αίσθανομαι τρομερό μίσος κατά του δολοφόνου του και θά ήθελα να τον σκοτώσω με το μαχαίρι μου.

— Αδύνατον! Θά πεθάνη από το χέρι του δημίου.

— Άλλοίμονο, μιλώρδε! Το ξέρω αυτό, αλλά τουλάχιστον μη μου άρνηθήτε μιά τελευταία χάρι. Ο λόχος μου φυλάει στο φρούριο της φυλακής. Δυο φρουροί θά συνοδεύουν τον κατάδικο. Ζητάω να είμαι ο ένας απ' αυτούς για να μπορέσω να τον ραπίσω κατά την ώρα της έκτελέσεως.

Ο Μπόθουελ με κύτταξε και βλέποντας την έκφραση του μίσους που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό μου, μου απάντησε:

— Η έπιθυμία σας θά εκπληρωθή.

— "Ω! ευχαριστώ, μιλώρδε, ευχαριστώ, είπα με χαρά.

— Η ώρα, επρόσθεσε ο Μπόθουελ που τόσο άνυπόμονα περιμένετε, πλησιάζει.

— Σκίρτησα άκούγοντας τα λόγια αυτά, αλλά ο Μπόθουελ άντελήφθη τη συγκίνησή μου κι' εξακολούθησε:

— Άπόψε τη νύχτα, ο θασιλοκτόνος θά έκτελεσθή στην έσωτερική αυλή του φρουρίου.

— Κατάρθωσα να συγκρατήσω τη συγκίνησή μου και να φωνάξω:

— Δόξα τῷ Θεῷ!

— Υπάρχει ένα παλαιό έθιμο, εξακολούθησε ο Μπόθουελ, έθιμο πάντα σεβαστό στη Σκωτία, σύμφωνα με το οποίο ο μελλοθάνατος μπορεί να ζητήσει, κατά την τελευταία του ώρα, να κουβεντιάση, ιδιαίτερος, με τον άνωτερο άξιωματικό του φρουρίου μέσα στο οποίο θρискεται φυλακισμένος για να του ζητήσει χάρι ή να του κάνει αποκαλύψεις. Είναι δικαίωμά του αυτό.

— Το ξέρω...

— Λοιπόν ο κατάδικος θά ζητήσει χωρίς άλλο να γίνη δεκτός από μένα. Γι' αυτό, σᾶς παρακαλώ, να πάτε στο

κελλάι του μ' έναν άλλο συνάδελφό σας και με τον ιερέα της φυλακής και αφού εξομολογηθή, τον οδηγείτε, αν θέλη, στο διαμέρισμά μου.

— Ευχαριστώ, μιλώρδε...

— Άλλά δεν είναι αυτό. Ο κατάδικος έχει θρή ένα κατ'αχθόνιο μέσον ύπερασπίσεως...

— Ποιό, μιλώρδε;

— Ο άχρειος εκείνος άγαπούσε τη θασίλισσα και ο έρωας του τον έκανε να διαπράξη ένα άλλο έγκλημα ακόμα μεγαλύτερο: να με κατηγορήση ως φονέα του θασιλέως.

— Έκανα μιά κίνησι προσποιητής άγανακτήσεως και ο Μπόθουελ εξακολούθησε:

— Ελπίζω ότι τώρα θά εγκαταλείψη την άνόνη αυτή ταχτική. Έν τούτοις έπειδή είναι άγαπητός μεταξύ των συναδέλφων του, ίσως περνώντας ανάμεσά τους, να προσπαθήση να κερδίση την εύνοιά τους.

— Ποτέ, μιλώρδε...

— Αδιάφορο! Άκούστε καλά τη διαταγή, που θά σας δώσω. Αν θελήση να προφέρει έστω και μιά κραυγή, αν ζητήσει να με κατηγορήση πάλι...

Ο Μπόθουελ στάθηκε μιά στιγμή και με κύτταξε στα μάτια.

— Σᾶς καταλαβαίνω, μιλώρδε του άπάντησα μ' ένθουςιασμό. Αν θελήση να μιλήση, θά τον σκοτώσω!...

— Ναι, είπε ο Μπόθουελ. Με κατάλαβες... "Εχω έμπιστοσύνη σέ σένα, φίλε μου... Σ' ευχαριστώ...

Διευθύνθηκα προς την έξοδο, μᾶ πριν βγῶ έξω, στάθηκα.

— Μιλώρδε, του είπα, συγγνώμη, αλλά έχω μιά παραγγελία για σᾶς. Σέ άπόστασι μίας ώρας από το Ντούμπαρ συνάντησα έναν Ιταλό ιππότη, που ήρθε από τη Νεάπολι με συστατικές έπιστολές του Βασιλέως των Δύο Σικελιών προς τη θασίλισσα. Νομίζω ότι ή θασίλισσα θρискόταν στο Ντούμπαρ και ήρθε για να παρουσιάσῃ σ' αυτήν το πρωί και να ζητήσει να τον κατατάξη στους σωματοφύλακές της...

— Που είναι τώρα ο ιππότης αυτός; ρώτησε ο Μπόθουελ.

— Στον προθάλαμό σας, μιλώρδε. Όταν έμαθε πως ή θασίλισσα ληπεί με παρακάλει να τον παρουσιάσω σέ σᾶς.

— Εσπεύσα να προσκαλέσω τον Γαετάνο — συνέχισε ο "Ερρίκος — κι' ο Μπόθουελ υπέγραψε την κατάταξή του στους σωματοφύλακες χωρίς την παραμικρή ύποψιν.

Το πρότείνε μάλιστα να με συνοδεύση στην κάθοδό μου στη φυλακή του "Εκτορος, αλλά εγώ άρνήθηκα, λέγοντας πως ήταν κουρασμένος δέθεν απ' το ταξίδι του.

— Που είναι τώρα ο ιππότης αυτός; ρώτησε ο Μπόθουελ.

— Στον προθάλαμό σας, μιλώρδε. Όταν έμαθε πως ή θασίλισσα ληπεί με παρακάλει να τον παρουσιάσω σέ σᾶς.

— Εσπεύσα να προσκαλέσω τον Γαετάνο — συνέχισε ο "Ερρίκος — κι' ο Μπόθουελ υπέγραψε την κατάταξή του στους σωματοφύλακες χωρίς την παραμικρή ύποψιν.

Το πρότείνε μάλιστα να με συνοδεύση στην κάθοδό μου στη φυλακή του "Εκτορος, αλλά εγώ άρνήθηκα, λέγοντας πως ήταν κουρασμένος δέθεν απ' το ταξίδι του.

— Που είναι τώρα ο ιππότης αυτός; ρώτησε ο Μπόθουελ.

— Στον προθάλαμό σας, μιλώρδε. Όταν έμαθε πως ή θασίλισσα ληπεί με παρακάλει να τον παρουσιάσω σέ σᾶς.

— Εσπεύσα να προσκαλέσω τον Γαετάνο — συνέχισε ο "Ερρίκος — κι' ο Μπόθουελ υπέγραψε την κατάταξή του στους σωματοφύλακες χωρίς την παραμικρή ύποψιν.

Το πρότείνε μάλιστα να με συνοδεύση στην κάθοδό μου στη φυλακή του "Εκτορος, αλλά εγώ άρνήθηκα, λέγοντας πως ήταν κουρασμένος δέθεν απ' το ταξίδι του.

— Που είναι τώρα ο ιππότης αυτός; ρώτησε ο Μπόθουελ.

— Στον προθάλαμό σας, μιλώρδε. Όταν έμαθε πως ή θασίλισσα ληπεί με παρακάλει να τον παρουσιάσω σέ σᾶς.

— Εσπεύσα να προσκαλέσω τον Γαετάνο — συνέχισε ο "Ερρίκος — κι' ο Μπόθουελ υπέγραψε την κατάταξή του στους σωματοφύλακες χωρίς την παραμικρή ύποψιν.

Το πρότείνε μάλιστα να με συνοδεύση στην κάθοδό μου στη φυλακή του "Εκτορος, αλλά εγώ άρνήθηκα, λέγοντας πως ήταν κουρασμένος δέθεν απ' το ταξίδι του.

— Που είναι τώρα ο ιππότης αυτός; ρώτησε ο Μπόθουελ.

— Στον προθάλαμό σας, μιλώρδε. Όταν έμαθε πως ή θασίλισσα ληπεί με παρακάλει να τον παρουσιάσω σέ σᾶς.

— Εσπεύσα να προσκαλέσω τον Γαετάνο — συνέχισε ο "Ερρίκος — κι' ο Μπόθουελ υπέγραψε την κατάταξή του στους σωματοφύλακες χωρίς την παραμικρή ύποψιν.

Το πρότείνε μάλιστα να με συνοδεύση στην κάθοδό μου στη φυλακή του "Εκτορος, αλλά εγώ άρνήθηκα, λέγοντας πως ήταν κουρασμένος δέθεν απ' το ταξίδι του.

— Που είναι τώρα ο ιππότης αυτός; ρώτησε ο Μπόθουελ.

— Στον προθάλαμό σας, μιλώρδε. Όταν έμαθε πως ή θασίλισσα ληπεί με παρακάλει να τον παρουσιάσω σέ σᾶς.

— Εσπεύσα να προσκαλέσω τον Γαετάνο — συνέχισε ο "Ερρίκος — κι' ο Μπόθουελ υπέγραψε την κατάταξή του στους σωματοφύλακες χωρίς την παραμικρή ύποψιν.

Το πρότείνε μάλιστα να με συνοδεύση στην κάθοδό μου στη φυλακή του "Εκτορος, αλλά εγώ άρνήθηκα, λέγοντας πως ήταν κουρασμένος δέθεν απ' το ταξίδι του.

— Που είναι τώρα ο ιππότης αυτός; ρώτησε ο Μπόθουελ.

— Στον προθάλαμό σας, μιλώρδε. Όταν έμαθε πως ή θασίλισσα ληπεί με παρακάλει να τον παρουσιάσω σέ σᾶς.

— Εσπεύσα να προσκαλέσω τον Γαετάνο — συνέχισε ο "Ερρίκος — κι' ο Μπόθουελ υπέγραψε την κατάταξή του στους σωματοφύλακες χωρίς την παραμικρή ύποψιν.

(Ακολουθεί)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΟΙ ΤΗΣ ΜΑΡΣΕΛΙΝΑΣ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ο 'Αρμάνδος Φρεγιέ δεν συγχωρούσε στη γυναίκα του την τρέλλα που είχε κάνει να τον παρατήρησει και να φύγει μ' έναν άγνωστο.

Βέβαια, η Μαρσελίνα είχε ένα σωρό ελαττώματα... Ήταν ζηλιάρα, λιγάκι φιλάργυρη, πολύ πεισματάρη, υπερβολικά τυραννική και νοικοκυρά μέχρις αηδίας. Τό σπίτι της έλαμπε, το παρκέτο άστραφτε και το λουστρό των επίπλων δεν είχε επάνω του ούτε το παραμικρό μόριο σκόνης. Αυτά όλα για τον 'Αρμάνδο Φρεγιέ ήταν «ελαττώματα», ναι, τα ελαττώματα που έχουν η ενάρετες γυναίκες. Θά μου πείτε τώρα πώς τα υποφέρει κανείς... Νομίζουμε πως αυτές η γυναίκες έχουν μαζί και τ' αντίστοιχα προτερήματα. Και πρώτα απ' όλα την αγάπη της συζυγικής εστίας. Τέτοιες γυναίκες δεν άπατούν τον άνδρα τους ποτέ. Αυτός λοιπόν ήταν τώρα ο μεγάλος καύδος του 'Αρμάνδου. Δεν μπορούσε ο δύστυχος να φαντασθεί τη γυναίκα του μ' εκείνον τον διαβολεμένο χαρακτήρα της στην άγκαλιά ενός επιπόλαιου Δόν Ζουάν. Περίεργο!

Μά που είχε θρή η Μαρσελίνα εκείνη την υπομονή να κάθεται ν' ακούει τις ατελείωτες ερωτικές φλυαρίες της;

Κι' όμως τις είχε ακούσει... Γιατί, αλλοιώς πώς θά έφευγε από το σπίτι της; Αυτά ωστόσο δεν πλήγωναν και τόσο τον 'Αρμάνδο Φρεγιέ, όσο τον βασάνιζε η ιδέα της εκπληκτικής στραβομάρας του. Ένα τέτοιο πράγμα του ήταν ανυπόφορο! Δεν τον είχε απατήσει μόνο η γυναίκα του. Όχι! Είχε και ο ίδιος απατηθεί. Και ν' απάτηθη κανείς δυο φορές, διά μιάς, είναι τρομερό για έναν άνδρα. Έτσι ανάδευε διαρκώς μέσα στην πληγωμένη καρδιά του ένα σωρό σκοτεινά σχέδια για να εκδικηθεί την άπιστη.

Άρχισε λοιπόν με πείσμα να ψάχνει για να τους θρή. Και τους θρήκε. Ένας ιδιωτικός ντέκτιβ, σὸν ὅποιο είχε καταφέρει ἀμέσως, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα τοῦ ἔδωσε τὸ ἐξῆς ἀποκαλυπτικὸ σημεῖωμα:

«Ὁ κ. Μαρσελίνα Φρεγιέ κάλεται τώρα στὴν ὁδὸ Γκαλάν, ἀριθ. 317, μαζί με κάποιον 'Αντρέ Μπραμπάν που τὸν παρουσιάζει σ' ὅλον τὸν κόσμο ὡς νόμιμο σύζυγό της καὶ πὺ φέρει ἀνάγκης τὸ δυνάμει του».

Ὁ 'Αρμάνδος Φρεγιέ διάβασε τὸ σημεῖωμα με προσοχή. Τὸ δέχθηκε τὸ σημεῖωμα αὐτὸ με τὶς πολὺτιμες πληροφορίες, ὅπως ἕνας θεοηστικός τρώει μιά μπουκιά ψωμί, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας καρτυρικής πείνας. Ἐπὶ τέλους! Εἶχε ἔρθει ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως!

Τὸ ἴδιο θράδυ, φουσκωμένος σὰν μπαλόνι ἀπὸ ἔτοιμες θρισίες, παρουσιάσθηκε στὴν διεύθυνση πὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ ντέκτιβ του.

— Τέταρτο πάτωμα, δεξιά... τοῦ εἶπε ὁ θυρωρός.

Τὸ σπῆτι ἦταν ἥσυχο. Ένας ἀσανσέρ τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὸ λαχάνιασμα τῆς σκάλας, πρᾶγμα πολὺ στενόχωρο, ὅταν ἔχη κανεὶς νὰ τὰ πῆ ἀπὸ τὴν ἀνάποδη σὲ κάποιον πρόσωπο.

Ένας ἀνδρας τοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα.

— Ὁ κ. Μπραμπάν; ρώτησε ὁ Φρεγιέ.

— Εγὼ εἰμαι!

— Έχω νὰ σὰς πῶ κάτι... τοῦ ἐξήγησε ὁ ἀπατημένος σύζυγος, ὅσο μπορούσε πῶ ψυχραία.

Ὁ ἄλλος παραμέρισε τότε, γιὰ νὰ περάσει ὁ 'Αρμάνδος πὺ ἀπὸ μινε κατάπληκτος, ξαφνικά, ἀπὸ μιά παράξενη ἐντύπωση. Μόλις πέρασε τὸ κατώφλι τοῦ φάνηκε πὺς ἔμπαινε σὲ σπῆτι του. Τὰ πάντα ἐκεῖ μέσα ἦσαν συγυρισμένα, καθαρὰ, ξεσκονισμένα. Ὅλες ἡ πολυθρόνες εἶχαν ἀσπρα ντύματα. Στὰ παράθυρα, τὰ στόρια εἶχαν ἀνογες πτυχές. Σὲ μιά κρυστάλλινη θιτρίνα ἦσαν ἕνα σωρὸ κομψοτεχνήματα, ὅμοια μ' ἐκεῖνα πὺ εἶχε σὲ μιά ἴδια θιτρίνα σὲ σπῆτι του: σκυλάκια ἀπὸ πορσελάνη, ψευτογιαπωνέζικα θᾶζα, ἔξωτικά κόγγυλια, φτιαγμένα στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ

Ὁ 'Αρμάνδος διάβασε τὸ σημεῖωμα με προσοχή.

κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα «μπιμπελό», φανταχτερὰ, μὰ χωρὶς καμμιὰ ἀξία. Ἐπάνω σὲ παρκέτο, τέλος, εἶδε παλὺ με φρίκη τοὺς παληοὺς ἐχθροὺς του, δυὸ στενόμακρα κομμάτια τσόχας πὺ ἐπρεπε νὰ τὰ σέρνῃ κάτω ἀπὸ τὰ παπούτσια του, γιὰ νὰ μὴ χαλάτῃ τὸν λουστρό τοῦ παρκέτου. Ἡ Μαρσελίνα τὰ ἔλεγε αὐτὰ «πατινια». Ἡ χρῆσις τους σὲ σπῆτι ἦταν ὑποχρεωτική!

— Ὅθ' ἐπιθυμοῦσα ἐπίσης νὰ μιλοῦσα καὶ στὴν κυρία. Μπραμπάν, εἶπε ὁ Φρεγιέ, ἀφοῦ κύτταξε τριγύρω του ὅλα τὰ πράγματα.

— Ἡ γυναίκα μου λείπει... τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Πῆγε στὴν μητέρα της πὺ εἶνε λιγάκι ἀδιάθετη.

Ὁ 'Αρμάνδος Φρεγιέ ἀνατρίχιασε. Ξαναεἶδε μπροστὸ του τὴ μητέρα τῆς Μαρσελίνας πὺ ἦταν ἴδια καὶ χειρὸτερη ἀπὸ αὐτήν.

Ὁ Μπραμπάν, ὡστόσο, ἄρχισε ν' ἀδμονή.

— Μπορὼ νὰ μάθω, παρακαλῶ σὰ ποιὸν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ; τὸν ρώτησε.

— Πῶς! ἔκανε ὁ 'Αρμάνδος καὶ θυμήθηκε ἀμέσως τὴ λύσσα του. Μὲ λένε 'Αρμάνδο Φρεγιέ κ' εἰμαι ὁ ἀνδρας, ὁ πραγματικὸς ἀνδρας τῆς Μαρσελίνας.

Ὁ Μπραμπάν τὰ ἔχασε λιγάκι καὶ ἐκοκκίνισε. Μπόρεσε ὅμως νὰ συγκρατηθεῖ καὶ μὲ μιά ἥρεμη φωνὴ τοῦ ἀπάντησε:

— Κύριε, καταλαβαίνω πολὺ καλὰ τὸν θυμὸ σας. Μὰ σὰς παρακαλῶ, νὰ μὴ κάνετε τὸν κόπο νὰ μὲ στολίσετε με διαφορά ἐπιθετα, πὺ δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὰ δεχθῶ καὶ πὺ οὐτε τὰ ἀξίζω...

— Ποῦ δὲν τὰ ἀξίζετε! φώναξε ὁ 'Αρμάνδος, σαρκαστικά.

— Ὅχι, ἀσφαλῶς... Γιὰ σκεφθῆτε καλύτερα. Δὲν μπορεῖτε νὰ με κατηγορήσετε ὅτι ἐπρόδωσα τὴν ἐμπιστοσύνη σας ἢ τὴ φιλία σας, γιὰτὶ δὲν γνωρίζομασε.

— Ξεράτε ὅμως ὅτι ἡ Μαρσελίνα ἦταν μιά γυναίκα παντρεμένη!

— Τὸ ἤξερα, μὰ μοῦ εἶχε πῆ — συγγνώμη, πὺ ὅσας ἀναφέρω τὰ λόγια της — ὅτι ὁ ἀνδρας της τὴν παραμελοῦσε καὶ ὅτι εἶχε σὸν νοῦ της ἀπὸ καιρὸ νὰ τὸν ἐγκαταλείψει...

— Ἐ, βέβαια, δὲν τῆς λείπει τὸ τουτέ!

Καὶ σάπασε, πνίγοντας τὴ λύσσα του.

— Κύριε, τοῦ ξαναεἶπε ὁ Μπραμπάν, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ἄς προσπαθήσουμε, σὰς παρακαλῶ, νὰ ἐξετάσουμε τὴν κατάσταση με ψυχραιμία. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχουν πολλὰς ἐλπίδες ὅτι ἡ Μαρσελίνα θὰ δεχθῇ νὰ γυρίσῃ σὲ σπῆτι σας. Ξέρω πολὺ καλὰ πὺς κ' ἂν δὲν ὑπῆρχε κανένας ἄλλος λόγος, ὁ ἐγωισμὸς της δὲν θὰ τὴν ἄφηνε νὰ ἀλλάξῃ μιά ἀπόφασιν πὺ πῆρε...

— Κι' ἐγὼ τὸ ξέρω πόσο εἶνε πεισματάρης! Γκρίνιαζε ὁ 'Αρμάνδος.

— Ἀπὸ μέρους σας, ἔχετε τὴν πρόθεσιν νὰ τῆς πῆτε νὰ γυρίσῃ πίσω;

Ὁ σύζυγος τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσιν του.

— Ὅχι, γιὰ τὸ Θεὸ! φώναξε. Ὅλα τελείωσαν μαζί μας! Δὲν μὰς συνδέει πια τίποτε!...

Ἔτσι, σάπασαν κ' οἱ δυὸ. Ὁ 'Αρμάνδος πὺ εἶχε καταπνιγθῇ σιγά-σιγά, ἄρχισε νὰ ἀναρωτιέται τί εἶχε πάει νὰ κάνῃ σὲ σπῆτι τοῦ ἀντιζήλου του...

— Κατὰ θάθος, εἶπε σὲ λίγο ὁ Μπραμπάν, ἂν κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ μὰς μπορεῖ νὰ παραπονεθεῖ γιὰ τὸν ἄλλο, ἐγὼ μᾶλλον εἰμαι αὐτὸς κ' ὄχι ἐσεῖς! Ὡ!... Μὴ διαμαρτυρεστε!... Ἐσεῖς θὰ φύγετε, ἐγὼ δὲμως θὰ μείνω... Θὰ μείνω γιὰ νὰ σὰς διαδεχθῶ... Ἀ! Τί νὰ σὰς πῶ, κύριε, ὁ πρῶτος σύζυγος ἢ ὁ πρῶτος φίλος μιάς γυναίκας ἔχει μιά μεγάλη εὐθύνη. Ἡ μοῖρα τοῦ θᾶζει στὰ χέρια τὴν ψυχὴ μιάς κόρης, πὺ εἶνε εὐπλαστικὴ σὰν ζῶμη. Αὐτὸς λοιπὸν τὴν φέρει πὺς πρέπει. Κι' ὅποιος παραμελεῖ ἕνα τέτοιο καθήκον, δὲν εἶνε, κύριε, ἀφελής, ἀλλ' εἶνε ἀπλοῦστατα ἕνας

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

Στὰ νότια μέρη τοῦ Μαρόκου ὁπαρχει ἕνας θρόλος, σύμφωνα με τὸν ὅποιο μιά κακὴ Ἀραπὶνα ἐνεδρεῖε καὶ μέρη ἐκεῖνα καὶ ὅταν περάσει τὸ φεγγάρι... τὸ ἀρπάζει καὶ τὸ πνίγει!

— Ὅταν λοιπὸν σημειωθῇ ἔκλειψις σελήνης, μαζεύονται ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ στὴν πλατεῖα καὶ ἀρχίζουν νὰ κάνουν δαιμονιάδη θόρυβο με φωνές, τύμπανα, τενεκέδες, ξύλα. Τεντίζερεδια καὶ ὅτι ἄλλο διαθέτουν γιὰ νὰ διώξουν τὴν Ἀραπὶνα πὺ ἔχει ἀρπάζει τὸ φεγγάρι ἀπὸ τὸν λαϊμό.

Στὴ Βουδαπέστη, οἱ ζητιᾶνοι ἀποτελοῦν ὁλόκληρο... σύνηταμα!

Μιά μεγάλη τοπικὴ ἐφημερίδα, ἡ «Οὐζ - Μάτσαρσας» σὲ μιά τελευταία ἐρευνά της, διεπίστωσε ὅτι τὰ κέρδη τὸν περισσότερων ἀπὸ τοὺς ζητιάνους αὐτοὺς εἶνε μεγάλα καὶ ὅτι οἱ ἰδιοκτῆται σπιτιῶν τοὺς θεωροῦν ὡς τοὺς πῶς τακτικούς τὸν ἐνοικιαστῶν στὴν πληρωμὴ τοῦ ἐνοικίου.

— Ἀν ὑπάρχουν δὲ καί... φτωχοὶ ζητιᾶνοι πὺ δὲν μποροῦν νὰ πληρώσουν τὸ νοῦκι τους, πληρώνει γι' αὐτοὺς τὸ κεντρικὸ ταμεῖο τῆς ὀργανώσεως.

Ἐγωιστής.

Μὲ ἄλλα λόγια, τοῦ εἶπε ὁ 'Αρμάνδος πὺ πνιγόταν, με κατηγορεῖτε ὅτι δὲν σὰς συλλογίσθηκα, ὅταν παντρεύθηκα τὴν Μαρσελίνα!...

Τὶ ἔμένα, τί ἕναν ἄλλον! ἔκανε ὁ Μπραμπάν. Ἡ οὐσία εἶνε ὅτι δὲν συλλογισθήκατε ἐκεῖνον πὺ θὰ ἐρχόταν ὕστερ' ἀπὸ σὰς. Ὅριστε ὅτι θὰ σὰς πῶ ἕνα πρᾶγμα, πὺ θὰ σὰς κάνῃ νὰ θυμώσετε καὶ πὺ εἶνε ὅμως ἡ μόνη ἀλήθεια. Ἀπ' ὅλα τὰ ελαττώματα, τὶς ἰδιοτροπίες, τὶς μανίες πὺ ἀφήσατε ν' ἀναπτυχθοῦν στὴ Μαρσελίνα, ἔχετε ποῖος ὑποφέρει σήμερ; Εγὼ!... Ὅσο συλλογίζομαι πὺς δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρει τὴ μωροδιά της πίπτας!...

— Ἀλήθεια!... ἔκανε με πραγματικὴ συμπνία ὁ 'Αρμάνδος Φρεγιέ. Ὅτε κ' ἔμένα μ' ἄφηνε νὰ καπνίζω τὴν πίπτα μου!...

Κι' ἐκεῖνες ἡ ἀδιάκοπες φωνές της: «Μὴ κάνεις λεκέδες!... Μὴ ξεχάσεις τὴν ὀμπρέλλα σου!... Μὴ θᾶξεις τὴ ἕνα πόδι ἐπάνω σὲ ἄλλο, ὅταν κάθῃσαι...»

—... Θὰ χαλάσης τὴν τσόκι τοῦ πανταλονιοῦ σου!... πρὸςθεσε, δίχως σχεδὸν νὰ τὸ θέλῃ ὁ 'Αρμάνδος Φρεγιέ.

Εἶνε καὶ τὰ παράθυρα πὺ πρέπει νὰ μείνουν κλειστὰ τὸ καλοκαίρι, γιὰ νὰ μὴ μπαῖνῃ ἡ σκόνῃ...

Κ' ἡ περοιάνας πὺ δὲν πρέπει ν' ἀνοίγουν, γιὰτὶ εἶνε ἥλιος!

Καὶ τὸ ἡλεκτρικὸ πὺ πρέπει νὰ τὸ σβύνῃ κανεὶς, γιὰ οἰκονομία, κάθε φορὰ πὺ θὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο σὲ ἄλλο!...

Ἔτσι, με μεγάλη πίκρα, ἐξακολούθησαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὶς ἀνυπόφορες παραεἰνές της Μαρσελίνας. Τέλος, ὁ 'Αρμάνδος Φρεγιέ θυμήθηκε με ντροπὴ τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεως του, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ψελλίσῃ:

— Κανέτε μου τὴ χάριν νὰ πῆτε στὴ... στὴ γυναίκα μου πὺς ἂν θέλῃ νὰ χωρίσουμε, δὲν φέρνω καμμιὰ ἀντίρρηση... κύθε ἄλλο!

Κ' ὕστερα, προχώρησε γιὰ νὰ φύγῃ με μεγάλη ἀξιοπρέπεια, μὰ μόλις ἔφθασε στὴν πόρτα πρόεξε ὅτι ἀπὸ παλὰ συνήθεια, εἶχε μεταχειρισθῇ γιὰ νὰ περάσῃ τὸ λουστραριμένο παρκέτο, τὰ περίφημα «πατινια» τῆς γυναίκας του...

— Φτοῦ νὰ πάρ' ἡ ὀργὴ! σιγανοθλαστήμης.

Κι' ὅπου φύγει - φύγει...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΚΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Δὲν κατασκευάσθηκε ἡ ζάχαρι γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ ζαχαροκάλαμο, ὅπως γενικῶς πιστεύεται!...

— Τὴν ἤξεραν πολὺ πρὶν οἱ Ἐρυθρόδερμοι, οἱ ὅποιοι τὴν ἔβγαζαν ἀπὸ ἕνα πολὺτιμο ξύλο, ἀπὸ τὸ ὅποιο κατασκευάζουν σήμερὰ ἔπιπλα, τὸν σφέδαμνο.

— Ξερέτε, γιὰτὶ οἱ ναυτες φοροῦν μαύρη γρασθᾶτα; Ἡ ῥῖδα ἔχει καθιερωθῇ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ θανάτου τοῦ Νέλσονος.

— Ἡ μαύρη ναυτικὴ γρασθᾶτα πὺ εἶχε φορεθῇ τότε γιὰ πένθος ἔμεινε καὶ σὲ λίγον καιρὸ καθιερώθηκε καὶ στὰ ναυτικὰ τὸν ἄλλων χωρῶν κ' ἔμεινε ὡς τὴν ἐποχὴ μας.

Οἱ Ρῶσοι κατασκευάζουν τὸ μεγαλύτερο οἰκοδόμημα τοῦ κόσμου, τοῦ ὁποῖου κυριώτερο ὕλικο θὰ εἶνε τὸ αστάλι καὶ τὸ μάρμαρο καὶ θὰ ἔχη σχῆμα τριγωνικὸ.

Τὸ ὕψος του θὰ φθάσῃ τὰ 410 μέτρα! Διπλαρὴ θὰ εἶνε τρεῖς φορές ψηλότερο ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Παύλου τοῦ Λονδίνου, 112 μέτρα ψηλότερο, ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Αἵφελ καὶ 35 μέτρα ψηλότερο ἀπὸ τὸν μεγαλύτερο οὐρανοῦστη τῆς Νέας Ὑόρκης!

— Ένα κορίτσι σὲ Σούντερλαντ, ἡλικίας 13 χρόνων, ἔκαμε 18.000 στροφές σὲ δυὸ ὥρες κ' ἕνα τέταρτο.

— Τώρα, ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι ἑκάστη στροφή τοῦ σώματός της ἰσοδυναμοῦσε με μιάς γυάρας μήκος, ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἂν περπάταγε, θὰ διήνε μίαν ἀπόστασιν δέκα μιλίων.

Ἡ παραγωγή τὸν κρασιῶν στὴ Ρουμανία εἶνε τόσο μεγάλη τὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια ὥστε πολλὰς ταβέρνας τοῦ Βουκουρεστίου πωλοῦν τὸ κρασί με τὴν... ὥρα!

— Στὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα δηλαδὴ μποροῦν νὰ πῶν οἱ πελάται ὅσο κρασί θέλουν, ἀντὶ ἐλαχίστης τιμῆς.

Ένας Αὐστραλὸς κατασκεύασε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ μιά ὀδοντοστοιχία ἀπὸ τὸν χαυλιόδοξα ἐνὸς ἐλεφαντος, ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε στὴν Ἀφρική πρὸ ἑκατὸ χρόνων.

— Ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια πῶν τὸ ἐλεφαντόδοντο αὐτὸ ἀποτελοῦσε ἕνα ἀπὸ τὰ στολίδια μίας σκωτσέζικης πίπτας.

Κατασκευάσθηκε στὴν Εὐρώπῃ ἕνα νέον εἶδος τζαμιοῦ πὺ προφυλάσσει ἀπὸ τὸν ἥλιο.

— Τὸ γυαλὶ αὐτὸ ἐπιτρέπει μόνο στὰ δυὸ τρίτα τὸν ἡλιακὸν ἀκτίνων νὰ τὸ διαπεράσουν, ἐλαττώνει δὲ καὶ τὴν θερμότητα κατὰ τὰ τέταρτα πέμπτα.

— Ἐπίσης ἐμποδίζει νὰ ἡ διαπεράσουν τὰ 10 ἑκατοστὰ τοῦ φωτός.

Οἱ διαφημιστικοὶ ἐξωφρενισμοὶ ἔχουν ἐπακταθῇ καὶ στὴν Ἰαπωνία, ὅπου ἕνα καταστήμα διαφημίζει ὅτι: «Οἱ ὑπάλληλοί μας εἶνε τόσο εὐγενεῖς, ὅσο ἕνας πατέρας τοῦ ὁποῖου ζητοῦν τὴν κόρη σὲ γάμο».

Ὁ Πολωνὸς τσάμπαν τοῦ σκακιῦ Φρήντμαν ἐρίσκειται σ' ἕνα αἶσλο ἀνιάντων τῆς Βαρσοβίας, γιὰ τὸν λόγον ὅτι ἔχασε τὸ πρῶτον ἀντιπάλου τοῦ κουραστικὸ τοῦ παιχνιδιοῦ.

— Ἐπαίξε συνεχῶς με τὸν ἀντίπαλο καὶ νικητὴ του ἐπὶ ἐξήντα ὥρες καὶ σὲ τέλος πὺ ἐνίκηθηκε ἔχασε... ἔχασε καὶ τὰ μυαλά του. Ἦταν ἐπόμενον!

Ὁ Ἀρμένιος Ρόνσταν Μέντρε καὶ ἡ γυναίκα του Σαγιατ ἔχουν τὸ ρεκόρ τῆς πῶς μακροχρόνιας συζυγικῆς συμβιώσεως.

— Ὁ Ρόνσταν εἶνε 140 χρόνων καὶ ἡ γυναίκα του 116. Εἶνε δὲ ἀκλήρη.

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΞΑΝΘΟΣ ΣΑΤΑΝΑΣ

Ο κ. Μερινό στη γωνιά της λεωφόρου Φός και της πλατείας του Έτουάλ στάθηκε για να συγκεντρώσει τις σκέψεις του. Ήταν υπερβολικά δισταχτικός. Δεν ήξερε τί μέσο συγκοινωνίας να προτιμήσει για να πάει στο ραντεβού του. Νά πάρη το τράμ; Νά πάρη το «μετρό»; Ν' ανεβή σ' ένα λεωφορείο ή νά πάρη ένα ταξί; Μέχρι που ν' αποφασίσει, στάθηκε σ' εκείνη τη γωνιά κι' απόλαμβανε την κίνησι του δρόμου, θαύμαζε τὰ όμορφα και καταπράσινα δέντρα, κύτταζε τις γοητευτικές γυναίκες που περνούσαν βιαστικές δίπλα του σαν νά τρέχαν νά προλάβουν ένα αισθηματικό ραντεβού και διασκέδαζε.

Ο κ. Μερινό έκανε τη σκέψι, ότι ήταν όμορφο κι' εύχαιστο να περπατήσει ακόμη λίγο. Μά τα πόδια του δεν άντεχαν και στην ήλίκια που ήταν ο κ. Μερινό δεν φημιζόταν για τόν ήρωισμό του.

Είχε φθάσει πια τα πενήντα, μ' αυτό δεν τόν εμπόδιζε να έχη μια άποψη εμφάνισι, ένα δροσερό λουλούδι στην μπουτονιέρα του κι' έναν κρυφό και τρυφερό έρωτα... στο πέμπτο πάτωμα μιας πολυκατοικίας!...

Ο κ. Μερινό άγαπούσε, τρελλά, την άγαπημένη του Λουσιέν. Ξώδευε γι' αυτήν ένα σωρό χρήματα, της είχε έμπιστευη την διαχείρισι της περιουσίας του και έκανε ό,τι μπορούσε για να μη την δυσαρστή. Γι' αυτόν τόν λόγο και τώρα είχε σταθή δισταχτικός σ' εκείνη τη γωνιά για ν' αποφασίσει να δη με τί μέσον θα πήγαινε να κάνη την ταχτική έβδομαδιαία επίσκεψι του στη Λουσιέν.

Ξαφνικά, ένα πολυτελές αυτοκίνητο πλησίασε στην άκρη του πεζοδρομίου, γκρίνιαζε και στάθηκε απότομα μπροστά του. Ο κ. Μερινό τινάχτηκε προς τα πίσω κι' άνοιξε διάπλατα τα μάτια του. Εκεί, μισό μέτρο μπροστά του θρισκόταν μια τετράεσθη και γοητευτικής όμορφιάς γυναίκα και χαμογελούσε. Ο κ. Μερινό γύρισε τότε και έρριξε ένα βλέμμα δεξιά κι' αριστερά μήπως ή νέα χαμογελούσε σ' κανένα άλλον, μα άντελήφθη με ιδιαίτερη ευχαρίστησι, ότι δεν ήταν παρόν αυτός στο πεζοδρόμιο. Έτσι δίχως να διστάση, πλησίασε σ' αυτοκίνητο, υποκλίθηκε και χαιρέτησε την όμορφη νέα. Την ίδια στιγμή ή πορτιέρα του «καμπριολέ» άνοιξε και ή γοητευτική σειρήνα του είπε με τη μελωδική φωνή της:

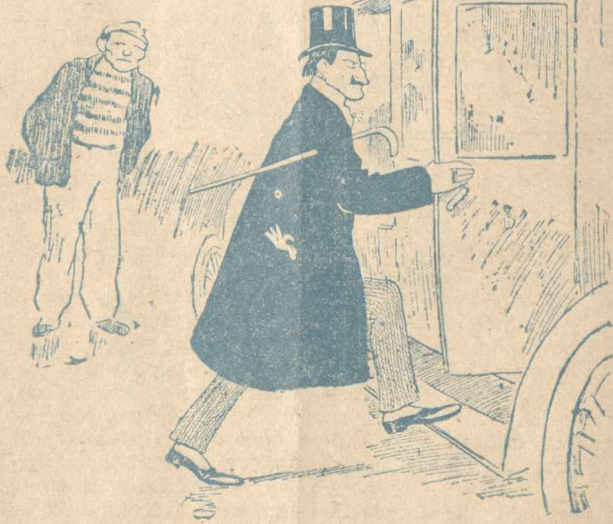
— Έλάτε να κάνουμε ένα περίπατο στο Δάσος της Βουλώνης. Θά είνε τόσο όμορφο αυτήν την ώρα κι' αυτήν την εποχή!...

— Ω! κυρία μου! στέναξε ο Μερινό, τὸ Δάσος της Βουλώνης ήταν από τα νεανικά μου χρόνια ή αδυναμία μου. Μ' άρεσε να κάνω τόν πρωινό περίπατο μου με τ' άλογο στη λεωφόρο τῶν Άκακιών, να διασχίζω την λεωφόρο της Αυτοκρατορίας και να χαιρετώ όλον τόν ώραιόκοσμο, που έδινε ραντεβού στίς έντεκα ή ώρα, εκεί πέρα. Έπειτα, τη νύχτα πάλι πόσες φορές μ' εύθυμες συντροφίες είχαμε χαθεί μέσα στα πυκνά φυλλάματά του. Κυρία μου, δεν ξέρετε τί άναμνήσεις μου ξύπνησε ή πρότασίς σας. Τὸ Δάσος της Βουλώνης είνε για μένα ή ζωή μου, ή τρέλλες μου, ή περιπέτειές μου. Άν είχαν φωνή τα παγκάκια του, άν μπορούσαν να μιλήσουν θά είχαν να σας διηγηθούν ένα σωρό ιστορίες μου.

— Ω, τὸ ξέρω! Τὸ ξέρω! ἐδήλωσε ή νέα και έγειρε περισσότερο κοντά του.

Ο κ. Μερινό μπήκε στο αυτοκίνητο και κάθησε γρήγορα-γρήγορα πλάι της.

Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε. Με κανονική ταχύτητα πέρασε τούς δρόμους και τράβηξε προς τὸ γοητευτικό εκείνο Δά-

Ο κ. Μερινό μπήκε στο αυτοκίνητο και...

σος. Φαινόταν καθαρά ότι ή νέα γυναίκα ήθελε να κάνει τόν περίπατό της κι' ότι δεν θιάζονταν καθόλου. Ο Μερινό άνάπνεε τὸ μεθυστικό άρωμα τῶν ξανθῶν μαλλίων αυτής της γυναίκας, θαύμαζε τὸ πλαστικό σώμα της, κυτταζε διακριτικά τὸ ντεκολτέ της και συχνά τὸ βλέμμα του γλιστρούσε ως τὰ παντάλ' αυτοκινήτου για νά θαυμάση τὸ συμμετρικά κι' όμορφα πόδια, με φίνες μεταξωτές κάλτσες.

— Ξέρετε; όμολόγησε στην άγνωστη. Πρώτη φορά, βλέπω μια τόσο όμορφη και τόσο γοητευτική σωφерица!...

— Άλήθεια, φαίνεσθε ότι δεν είσθε από τὸ Παρίσι, τ' άπάντησε εκείνη.

Ο Μερινό πειράχθηκε λιγάκι στο φιλότιμό του μα δεν τὸ φανέρωσε...

— Ναί, ναί, της είπε άόριστα. Είμαι από την επαρχία. Όνομάζομαι Άδόλφος Μερινό κι' είμαι συμβολαιογράφος. Νομίζω ότι καταλαβαίνετε...

— Βέβαια, είπε ή άγνωστη, θά ήρθατε να επισκεφθήτε την Έκθεσι για νά ξεσκάσετε και λιγάκι μακριά από τὸ σύζυγό σας.

Ο Μερινό χαμογέλασε αίνιγματικά. Η άγνωστη όμως δεν περιμένε απάντησι και συνέχισε.

— Έμένα με λένε Ζωρζέτ Μυλέ. Μά σεις μπορείτε να με λέτε μόνο Ζωρζέττα!...

— Ζωρζέττα! είπε ο Μερινό. Τι όμορφο όνομα. Μοιάζει σαν τὸ θρόνισμα τῶν μεταξωτῶν.

Κ' ύστερα χαμυγέλασε και πάλι.

— Δεν κάθασθε άναπαυτικά, παρατήρησε ή Ζωρζέττα, είναι πιό κοντά. Ξέρω ότι τ' αυτοκίνητο είνε μικρό και δεν θά σας χαράκτριώσω αδιάκριτα.

Ο κ. Μερινό κόλλησε δίπλα της και νόμισε ότι άκούμπησε σ' ένα σύρμα τῶν ηλεκτρικῶν.

Τὸ αυτοκίνητο τώρα είχε φθάσει σ' ένα σκιερὸ μέρος τῶν δασους. Η Ζωρζέττα έγειρε τὸ κεφάλι της προς τὸ πρόσωπό του και τὸ πρότεινε τὰ χείλη της. Τὸ βλέμμα της είχε σκεπαστεί και τὰ μεγάλα θιέφάρά της έτρεμαν...

Ο Άδόλφος Μερινό έλάττασε:

— Μά φιλήστε με, λοιπόν! φώναξε ή νέα χάνοντας την ύπομνησή της.

Ο κ. Μερινό μετά την έκτασι αυτής της... διαταγής δικαιολογήθηκε:

— Ξέρετε, δίστασα, γιατί τὸ αυτοκίνητο θρικόκεται έν κινήσει... Δεν ήθελα να πέσουμε πάνω σ' κανένα δέντρο.

— Δειλέ! τὸ φώναξε κοροϊδευτικά ή Ζωρζέττα.

Ο κ. Μερινό αυτή τη φορά δεν μπόρεσε ν' άναχθῇ τὴν προσβολή.

— Έγώ δειλός, ο Άδόλφος Μερινό! φώναξε. Έγώ!...

Και πριν προφθάση ή νέα γυναίκα να προφυλαχθῇ, ο Μερινό ρίχθηκε μ' όλες τις δυνάμεις του στην περιπέτειά του! Τ' αυτοκίνητο έκανε μερικές γίγγκ-ζάγκ και τέλος σταμάτησε και έθουσε τὰ φῶτα.

Την ίδια στιγμή τρεις σκιές τὸ πολιορκήσαν. Ο κ. Μερινό υτὸ φῶς ενός ηλεκτρικοῦ φανοῦ είδε τρία πιστόλια να προτείνονται απειλητικά στο στήθος του.

— Τὰ λεφτά σου! τὸ φώναξε μια φωνή.

— Τὸ ρολόι σου! απείλησε ή άλλη.

— Τὰ δαχτυλίδια και τὰ ρούχα σου! συμπλήρωσε ή τρίτη.

Ο κ. Μερινό άναγκάστηκε να συμμορφωθῇ. Έπειτα άπὸ πέντε λεπτά της ώρας ο συμβολαιογράφος Μερινό άδηνε το φιμωμένο και δεμένο πισθάγκωνα σ' ένα σπτάκι τῶν Δάσους. Εκεί με μια σπρωξιά οί άγνωστοι τόν ρίξαν σ' ένα δωμάτιο και κλείδωσαν πάλι την πόρτα.

(Συνέχεια στή σελίδα 50)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Μια καλοκαιρινή νύχτα, καθώς ο πλούσιος κτηματίας Άκάωθος Μελλιέ, θασανισμένος από τη ζέση, σηκώνεται από τὸ κρεβάτι του για ν' άναπνεύσῃ λίγο, βλέπει ξαφνικά απ' τὸ παράθυρό του μια σκιά νά γλιστρήσῃ, άνάμεσα από τὰ δέντρα τῶν κήπων της επαύλειός του. Προσέχει καλλίτερα κι' άναγνωρίζει σ' αυτήν την μονακόρη του, Λουκία, ή οποία, έν άγνοία του, έχει εγῆ έξω και ξαναγυρίζει, στην προχωρημένη αυτή ώρα, στο σπίτι. Τρομερές ύποψιες περιῶν τότε απ' τὸ μυαλό του και, συνδυάζοντας την έξοδο αυτή της κόρης του με διάφορα άλλα περιστατικά, σχηματίζει την πεποίθησι ότι ή Λουκία έχει έραστή, με τόν όποιο συναντάται κρυφά. Γεμίτος όργῃ, άναθέτει την άλλη μέρα στόν άφωσιωμένο του έπιστάτη Πέτρο Ρουθενά νά έξακριβώσῃ τὴν άλήθεια και νά τόν πληροφορήσῃ σχετικάς. Πράγματι δέ ο Ρουθενά κατορθώνει νά βρῇ κάποια έπιστολή ενός νέου, όνομαζομένου Έδμόνδου προς την Λουκία, με την όποια εκείνος της δίνει ραντεβού για τὸ ίδιο θράδυ, κοντά σέ μια μικρή γέφυρα. Ο Μελλιέ, διαβάζει την έπιστολή, την ξαναδάζει στή θέσι της για νά την πάρη ή άνυποψίαστη κόρη του και νά πάη έτσι στο ραντεβού, και άποφασίζει νά τιμωρήσῃ σκληρά τούς δυὸ ένόχους. Πράγματι την ίδια νύχτα, ή Λουκία συναντάται με τόν φίλο της, μα ο Μελλιέ τούς παραμονεύει και, όταν οί δυὸ νέοι χωρίζουν, πυροβολεί ένάντιόν του Έδμόνδου και τόν σωριάζει κάτω, χτυπημένον κατακάρδια. Λίγη ώρα μετά τὸ έγκλημα, περνάει από κεί ο Ζάν Ρενώ, ο «Κυνηγός τῶν Λύκων», όπως τόν λένε, ή όποιος βρίσκει τόν έτοιμοθάνατο κι' έπιφορτίζεται απ' αὐτόν νά πάη στο ξενοδοχείο, όπου έμενε και νά πάρη από κεί μερικά πολύτιμα έγγραφα, με την έντολή νά τὰ παραδώσῃ άποκλειστικῶς στά χέρια της Λουκίας. Ο Ρενώ εκτελεῖ εύσυνείδητα την παραγγελία του, μα έπειδή δεν βρίσκει την Λουκία για νά της παραδώσῃ τὰ έγγραφα, τὰ κρύβει όσο μπορεί καλλίτερα. Έν τὰ μεταξύ άνακαλύπτεται τὸ πῶμα του Έδμόνδου κι' έπακολουθεῖ άνάκρισις.

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

— Ποτέ μου δεν τόν είδα νά έχη ρολοί, άπάντησε ο ξενοδόχος.

— Υποθέτετε ότι τόν σκότωσαν για νά τόν κλέψου; ρώτησε ο άνακριτής.

— Δεν ξέρω.

— Ξέρετε πού πήγε χθές την ήμέρα;

— Όχι, κύριε άνακριτά. Μόλις προγευματίσε, έφυγε και στίς έξῃ ξαναγύρισε και γευματίσε. Τὰ άλλα σὰς τὰ είπα πρό όλιγου. Σήμερα τὸ πρωί, ένῶ αὐτός ήταν σκοτωμένος, έγὼ ένόμιζα ότι θρικόκεται ακόμα στο δωμάτιό του.

— Είχατε άντιληφθῇ άν έθγαινε έξω τις νύχτες;

— Δεν είχα προσέξει. Την ήμέρα όμως έθγαινε.

— Μήπως ξέρετε πού πήγαινε;...

— Όχι, δεν ξέρω, δεν μου είπε ποτέ τίποτε...

— Και έλειπε πολλή ώρα;

— Ναί, συχνά μάλιστα έλειπε όλην την ήμέρα.

— Ξῶς εύχαρίστη για τις πληροφορίες σας, κύριε Μπερτώ. Έχετε τίποτε άλλο να καταθέσετε πού θά μπορούσε νά μάς έξυμπτρήσῃ;

— Ναί, άπάντησε ο ξενοδόχος. Σήμερα τὸ πρωί, όταν μαθεύτηκε πὸς έγινε άφαντος ο νοικάρης μου, μια γυναίκα πού τὴν λένε Έλβεθι, γιατί κατάγεται από την άλλη μεριά τῶν θουοῶ, ήρθε και μου είπε:

«Κύρ' Μπερτώ, λένε ότι σκότωσαν τόν νοικάρη σας κοντά στο Φρεμικούρ.

«Και χαμηλώνοντας τη φωνή της έπρόσθεσε:

— Ξέρετε τί είδα άπόψε στή μια μετά τὰ μεσάνυχτα;

— Μά την πίστι μου, όχι... Πού νά ξέρω; Στήν μια ή

ώρα κοιμώμουν σαν κούτσουρο.

— Λοιπόν, κύρ' Μπερτώ είδα έναν άνθρωπο νά θγαίνει κρυφά - κρυφά από την πίσω πόρτα τῶν ξενοδοχείου σας.

— Ήταν κανένας νοικάρης μου;

— Καθόλου.

Οί παριστάμενοι άκουγαν με περιέργεια γεμάτη άγωνία. — Χαμήλωσε ακόμα περισσότερο την φωνή της και μου έιπε στο αὐτί:

— Ήταν ο κυνηγός τῶν λύκων.

Ο άνακριτής σηκώθηκε όρθιος, ο δήμαρχος κι' ο εիրηνολόγος κυττάχτηκαν ξαφνιασμένοι και μόνο ο εισαγγελεύς έμεινε άπαθής.

— Και ποιος είνε αὐτός ο κυνηγός τῶν λύκων; ρώτησε ο άνακριτής.

— Είνε ένας παλαιός στρατιώτης, λαμπρό παλληκάρι, γνωστότατος στόν τόπο. Τόν λένε Ζάν Ρενώ και κάθεται στο Σεβρύ, άπάντησε ο δήμαρχος.

— Και γιατί τόν λένε κυνηγό τῶν λύκων;

— Γιατί έδῶ και μερικά χρόνια, οί λύκοι κάνουν έπίδρομς στα μέρη μας και δεκατίζουν τὰ κοπάδια. Ο Ζάν Ρενώ, ο όποιος είνε δυνατός, γενναίος και λαμπρός σκοπευτής, είχε τὴ σωτηρία έμπνευσι νά κυνηγήσῃ τούς λύκους και μέσα σέ τρία χρόνια έξκανε καμμιὰ δεκαριά απ' αὐτούς...

Ο άνακριτής σκέφθηκε μια στιγμή και έπειτα είπε:

— Λοιπόν, ο άνθρωπος κατοικεί στο Σεβρύ και τόν είδαν στο Σαιντ - Γρουν τὰ μεσάνυχτα νά θγαίνει μυστηριωδῶς από τὸ ξενοδοχείο του κ. Μπερτώ, δηλαδή νά προσπαθῇ νά μη τόν δη ή νά τόν άναγνωρίσῃ κανείς. Αυτό, κύριοι, είνε πολύ σοβαρό.

— Φρονῶ, πὸς οὐτε ή παραμικρή ύποψία δεν μπορεί νά θάρυνῃ τόν Ζάν Ρενώ, είπε ζωηρά ο δήμαρχος.

— Ός ότου συγκεντρώσουμε θετικώτερες πληροφορίες, άπάντησε ο άνακριτής, δεσμάστε, κύριε δήμαρχε, τὴ γνώμη σας, ή όποια είνε εὐνοϊκή για τόν κυνηγό τῶν λύκων. Άλλά διεπράχθη ένα φρικαλέο έγκλημα και υπάρχει κάποιος ένοχος. Τόν ένοχο αὐτόν ζητάμε κι' έχουμε καθήκον νά τόν θροῦμε.

Ο εիրηνολόγος σκέφθηκε τότε ότι δεν μπορούσε ν' άποσιωπήσῃ, όσα του είχαν πῇ τὸ πρωί μια γυναίκα και δυὸ άνδρες απ' αὐτούς πού εργαζόντουσαν στην αγροικία τῶν Σειλόν.

Τὰ άνεκόντως λοιπόν στον άνακριτή, ο όποιος πήρε άμέσως αὐστηρότερη έκφρασι και είπε:

— Και πάλιν ο Ζάν Ρενώ... Καθὼς βλέπετε, ο άνθρωπος αὐτός εμφανίζεται μοιραία παντού... Τώρα μάλιστα γίνεται λόγος και για τουφέκι... Τὰ θύμα χτυπήθηκε από σφαίρα, πράγμα πού είνε έπιδαρυντικό για τόν Ζάν Ρενώ... Η γυναίκα είπε ότι είδε τόν Ρενώ νά κρατά τὸ τουφέκι του. Οί άνδρες πάλι είπαν ότι δεν είχε τουφέκι... Αυτό πρέπει νά διευκρινισθῇ...

Ένας από τούς χωρικούς, στίς όποιους ο δήμαρχος είχε άναθέσει νά φυλάνε τόν νεκρό, πλησίασε την στιγμή εκείνη προς τὸ τραπέζι, όπου καθόντουσαν οί δικασταί.

— Κύριοι, είπε, είδα χθές τὸ θράδυ τὸ Ζάν Ρενώ στο Φρεμικούρ. Πήγαινε στόν μύλο και μπόρῶ νά θεθαιώσω, ότι δεν είχε τὸ τουφέκι του.

— Τι ώρα ήταν;

— Δεν ξέρω ακριβῶς, αλλά ήταν πειὰ νύχτα.

— Κύριε δήμαρχε, είπε ο άνακριτής, έχετε την καλωσύνη

νά στείλετε έναν άνθρωπο στο μύλο νά πη στο μυλωνά, ότι τον περιμένουμε στο δημαρχείο ;

Ο δήμαρχος θγήκε από την αίθουσα και σε δέκα λεπτά ξαναγύρισε μαζί με το μυλωνά, ό οποίος ήταν γεμάτος αλεύρια.

— Πλησιάζετε, κύριε, το έλεπε ο άνακριτής και άπαντήστε στις ερωτήσεις μου λέγοντας την αλήθεια. Ήρθε χθές το θράδυ στο μύλο σας ένας κάτοικος του Σεβρύ, όνομαζόμενος Ζάν Ρενώ ;

— Μάλιστα, κύριε,
— Ποιά ώρα ;
— Θά ήταν περασμένες έννέα.
— Για ποιόν λόγο ήρθε στο μύλο σας ?

— Για νά δη άν είχα άλέσει τό στάρι που μου παρέδωσε
— Ξέρετε άν έρχόταν κατ' εϋθείαν από τό Σεβρύ ;
— Όχι, έρχόταν απ' τό Τερράς, όπου είχε πάει για κάποιον ύπόθεσί του.

— Είχε τουφέκι μαζί του
— Όχι, κύριε.
— Ποιά ώρα έφυγε ;

— Κατά τις δέκα και μισή. Ήπιαμε μερικά ποτηράκια και μιλήσαμε λίγο.

— Εϋχαριστώ, έλεπε ο άνακριτής. Αυτά μόνο ήθελα νά σας ρωτήσω. Μπορείτε ν' άποσυρθήτε.

Μετά την αναχώρησι του μυλωνά, έπακολούθησε όλιγόστιγμη σιωπή.

Τέλος ο Εισαγγελεύς έλαβε τόν λόγο και έλεπε:

— Ως τώρα όλα δείχνουν ότι ο Ζάν Ρενώ είναι ο δολοφόνος. Τό έγκλημα έγινε κατά τις έντεκα, όταν όλοι κοιμώντουσαν στην έπαυλι Σεϊλόν, όπου, καθώς μας έλεπε ο κ. ειρηνοδίκης, κανένας δέν άκουσε τίποτε. Λοιπόν, ο Ζάν Ρενώ, κατά τις δέκα και μισή, έφυγε απ' τό μύλο, διευθύνθηκε προς τό Σεβρύ και σε λίγο θρέθηκε μπροστά στον νέο. Ήξερε ίσως ότι τό θύμα του θά περνούσε απ' τόν δημόσιο δρόμο κατά την ώρα εκείνη.

»Εξετάσαμε τό ζήτημα του τουφεκιού. Ο Ζάν Ρενώ δέν τό είχε μαζί του, ούτε όταν πήγαινε στο Τερράς, ούτε όταν έθγαινε απ' τό μύλο. Πολλοί μάρτυρες τό θεβαιώνουν αυτό. Μιά γυναίκα όμως λέει τό αντίθετο, ισχυρίζεται δηλαδή ότι είδε τόν Ζάν Ρενώ με τό τουφέκι του. Έγώ πιστεύω και τη γυναίκα αυτή και τούς άλλους.

»Αυτή ή γυναίκα μπορεί νά είδε τόν Ζάν Ρενώ στις έξημίση, στις έφτά, ίσως και αργότερα νά κρατάη τό τουφέκι του, και μπορεί οι άλλοι νά τόν είδαν μετά δέκα λεπτά, μετά ένα τέταρτο της ώρας χωρίς αυτό. Άν ο Ζάν Ρενώ, είναι ο ένοχος που άναζητούμε, είχε προμελετήσει τό έγκλημα και μπορούμε νά υποθέσουμε ότι είχε κρύψει στό χωράφια τό τουφέκι που θά χρησιμοποιούσε για τόν φόνο.

»Ας τόν παρακολουθήσουμε μετά την αναχώρησί του απ' τό μύλο. Βγήκε απ' τό Φρεμικούρ κατά τις δέκα και μισή, πήρε τό τουφέκι του από τό μέρος, όπου τό είχε κρύψει, παραμόνεψε στην άκρη του δρόμου και περίμενε. Μετά τό κακούργημα, πλησίασε τό θύμα για νά τού πάρη ό,τι είχε επάνω του. Ο δυστυχισμένος άνέπνεε άκόμα... Ο δολοφόνος τόν άνασήκωσε και τόν τράθηξε σε μία πέτρα... Άλλά για ποιόν σκοπό ; Δέν μπορώ νά τό μαντέψω ! Ίσως τόν έτυπτε κιόλας ή συνειδήσίς του και ήθελε νά βοηθήση αυτόν που είχε χτυπήσει θανάσιμα... Άλλά σε λίγο τό θύμα ξεψύχησε... Ο δολοφόνος τότε τόν έψαξε και μη βρίσκοντας τά χρήματα που λογάριζε νά δώη άπάντα του, άπομακρύνθηκε γρήγορα, διευθυνόμενος προς τό Σαιντ-Ιρουν... Έκεί κατά τη μία ή ώρα, μία γυναίκα τόν είδε γά θγαίνη κρυφά απ' τό Ξενοδοχείο Μπερτώ.

»Είχε βρή τάχα τά χρήματα που ζητούσε στο δωμάτιο του θύματος του ; ή είχε κι' έκεί νέα άποτυχία ;

Ο δήμαρχος του Φρεμικούρ χαμήλωσε τό κεφάλι του. Τόσο αυτός, όσο κι' ο ειρηνοδίκης, ήσαν κατάπληκτοι. Κι' οι δύο ήξεραν τόν Ζάν Ρενώ κι' ένιωθαν γι' αυτό μεγάλο ένδιαφέρον. Άλλά έπειτα απ' όσα άκουσαν, ήταν άδύνατον νά ύψώσουν φωνή διαμαρτυρίας κατά της τρομερής κατηγορίας που τόν έθάρυνε.

Ο Εισαγγελεύς σηκώθηκε, έγειψε στον ειρηνοδίκη, και ο ίτρείς δικαστάι άποσύρθηκαν στο θάθος τουωματίου, όπου έπί μερικές στιγμές κουβεντιάσαν με σιγαλή φωνή. Έπειτα ο άνακριτής προσκάλεσε τόν ένωμοτάρχη:

— Πόσους χωροφύλακες έχετε ; τόν ρώτησε.
— Δύο.

— Άφήστε τόν ένα νά φυλάη στην πόρτα του δημαρχείου,

τόν άλλο πάστε τον μαζί σας και πηγαίνετε στο Σεβρύ νά συλλάβετε τόν Ζάν Ρενώ, τόν κυνηγό τών λύκων.

— Κι' άν δέν τόν θρούμε ;

— Έλπίζουμε πώς δέν έφυγε άκόμα. Άν όμως έχει φωνή, ξαναγυρίστε άμέσως και θά σκεφθούμε.

— Και άν τόν συλλάβουμε, που νά τόν οδηγήσουμε ;

— Έδώ, έστω και άν δέν έχουμε ξαναγυρίσει άκόμα από τό Σαιντ-Ιρουν, όπου σκοπεύουμε νά πάμε... Ο κ. δήμαρχος θά σας παραχωρήση ένα δωμάτιο του δημαρχείου, μέσα στο όποιο θά κλείσετε τόν κατηγορούμενο... Πηγαίνετε, ένωμοτάρχα, και νά είσθε προσεχτικός!

Ο ένωμοτάρχης χαιρέτησε στρατιωτικά και θγήκε έξω.

ΙΓ'

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΕΝΩ

Ο ένωμοτάρχης με τόν χωροφύλακα έφθασαν στο Σεβρύ κατά τις τέσσερες τό άπόγευμα. Παρουσιάστηκαν στον δήμαρχο, του άνακοίνωσαν την έντολή που τους είχε άναπέσει και του ζήτησαν πληροφορίες για την κατοικία του Ζάν Ρενώ.

Όταν τήν έμαθαν, έδεσαν τά άλογά τους σ' ένα φάρη και τράβηξαν προς αυτήν.

Ο Ζάν Ρενώ θρισκόταν την ώρα εκείνη στο σπίτι του. Μόλις είδε τούς χωροφύλακες νά μπαίνουν μέσα, ούτε σκέφθηκε καθόλου ότι πήγαιναν νά τόν συλλάβουν. Νόμιμα κι ήθελε νά του ζητήσουν κάποια πληροφορία.

Σηκώθηκε και προχωρώντας προς αυτούς, τους έλεπε:

— Καλησπέρα, παιδιά... Σε τί μπορώ νά σας φανώ χρησιμος ;

Η Γενεθιέθ έδως τούς κύτταζε περίτρομη, σαν νά προαισθανόταν την δυστυχία που τους άπειλούσε.

— Ζάν Ρενώ, έλεπε με φωνή κάπως ταραχμένη ο ένωμοτάρχης, γιατί κι' αυτός ήξερε τόν κυνηγό τών λύκων και την καλή του φήμη, έρχομαι νά σε συλλάβω.

Ο δυστυχισμένος τραθήχτηκε πίσω δυό θήματα κι' έγινε πελιδνός. Η Γενεθιέθ πάλι άνατηδώνοντας και δριμύτως προς τούς χωροφύλακες, φώναζε:

— Νά συλλάβετε τόν σύζυγό μου !... Γιατί ;

Έπειτα έθγαλε μία διαπεραστική κραυγή και πρόβαλε με φωνή θαθεία:

— Ά! τό έγκλημα, τό έγκλημα της περασμένης νύχτας... Καί, προσηλώνοντας στους χωροφύλακες τό περίγραμμο της θλέμματος, τραθήχτηκε πίσω.

Ο Ζάν Ρενώ συνήλθε έν τώ μεταξύ από την πρώτη του έκπληξι.

— Νά πάτε νά πιάσετε τούς κλέφτες, έλεπε, και όχι έμένα !

Τούς κλέφτες και τούς δολοφόνους ! του άπάντησε ο ένωμοτάρχης.

Η Γενεθιέθ έθγαλε ένα θαυό στεναγμό και σωριαστηκε σε μία καρέκλα...

— Και γι' αυτό ήρθατε εδώ ; ξανάπε ο Ρενώ. Τι σημαίνει αυτό ; Μήπως νομίζουν, ότι εγώ είμαι ο δολοφόνος ; Αυτό πάει πολύ !... Έγώ δολοφόνος ;... Ποιος μπορεί νά πιστέψη ένα τέτοιο πράγμα ;... Ρωτήστε όσους με έξέρετε και θά σας πούν... Άσφαλώς θ' άστειεύεσθε, δέν είναι έτσι... Δέν πάνουν ποτέ έναν άθώο !...

Δέν είναι δική μας δουλειά νά κρίνουμε άν είναι άθώος ή ένοχος, άπάντησε ο ένωμοτάρχης.

— Λοιπόν με ύποπτεύονται, με κατηγορούν έμένα ;

— Μάλιστα !

— Μά αυτό είναι άδύνατον ! Είναι παραλογισμός.

— Θά εξηγηθήτε μπροστά στον άνακριτή.

— Όστε, ξανάπε ο δυστυχισμένος με φωνή πού έταραξε, επρόδιδε όλη του την συγκίνηση, ώστε είναι αλήθεια ή ήρθατε νά με συλλάβετε ;

— Αυτή τη διαταγή έχουμε. Άν θέλεις νά πάρης πίσω μαζί σου, παρ' το γρήγορα, γιατί θιαζόμαστε.

Η Γενεθιέθ έμενε άκίνητη στην καρέκλα της σαν νά είχε άπολιθωθεί... Μιά φριχτή λάμψη περνούσε απ' τα μάτια της.

— Μά είμαι άθώος ! φώναξε ο Ζάν Ρενώ, μή μπορούμε νά παραδεχθώ ότι μπορούσαν νά τόν συλλάβουν, ότι σπυ...

— Τόσο τό καλλίτερο για σένα, Ζάν Ρενώ, άπάντησε ο ένωμοτάρχης, Πάντως έμεις είμαστε ύποχρεωμένοι νά σε...

συλλάβουμε και νά χρησιμοποιήσουμε μάλιστα και θία, άν άρνηθής νά μας άκολουθήσης.

Ο δυστυχισμένος έρριξε ένα θλέμμα στη γυναίκα του και δυό μεγάλα δάκρυα κύλησαν απ' τά μάτια του.

Ο χωροφύλακας έν τώ μεταξύ στριφογύριζε στο δωμάτιο και φαινόταν σαν νά εξέταζε τά λιγοστά του έπιπλα.

— Ά! νά τό τουφέκι σου ! έλεπε έξαφνα, άνακαλύπτοντας σε μία γωνιά τό όπλο του Ζάν Ρενώ.

Τό πήρε, τό εξέτασε κι' έξαφνα φώναξε στον προϊστάμενό του:

— Κύριε ένωμοτάρχα, κυττάχτε !... Τό καφούλι είναι καμένο, ο δεξιός σωλήνας είναι άδειανός !...

Ο Ζάν Ρενώ άκουσε τά λόγια του.

— Τι! έλεπε άπότομα. Λες ότι τό τουφέκι μου είναι άδειανό ;

— Διάβολε ! Τό ξέρεις αυτό πολύ καλά έσύ, του άπάντησε ειρωνικά ο χωροφύλακας.

Ο Ζάν Ρενώ κύταξε και είδε ότι πραγματικά τό καφούλι ήταν καμένο. Η στιγμή εκείνη ήταν γι' αυτόν φριχτή !

— Ω! ώ! ώ! έλεπε σε τρεις διαφορετικούς τόνους. Τά χαρακτηριστικά του αλλοιώθηκαν, τό αίμα του όλο άνέθηκε στους κροτάφους του κι' ένα σύννεφο θόλωσε τά μάτια του.

Η Γενεθιέθ σηκώθηκε τότε χλωμή σαν νεκρή και φώναξε με φωνή πνιγμένη:

— Υπερασπίσου λοιπόν τόν εαυτό σου, Ζάν ! Μά ύπερασπίσου, δυστυχισμένε !

— Για ποιόν λόγο νά ύπερασπίσω τόν εαυτό μου, της άπάντησε εκείνος, αφού είμαι άθώος !

Η Γενεθιέθ έθγαλε μία κραυγή όμοια με ρόγχο.

— Είμαι άθώος ! Είμαι άθώος ! Ξαναείπε στριφογυρίζοντας τή γέφυρα της. Μόνο αυτά τά λόγια έχεις στο στόμα σου... Πρέπει νά πής στους χωροφύλακες τί έκανες τη νύχτα που έπέρασε, όπως έπίσης πρέπει νά τους πής, γιατί τό τουφέκι σου είναι άδειο.

— Δέν ξέρω, τραύλισε ο δυστυχισμένος.

— Δέν ξέρεις ; Ξαναείπε ή Γενεθιέθ με φωνή θραχνή. *Ω Θεέ μου, τρέμω... Φοβάμαι ! Φοβάμαι !...

Τά λόγια αυτά απέσπασαν τόν Ζάν Ρενώ από τη νάρκη που είχε άρχει νά τόν κυριεύη...

— Γενεθιέθ ! Γενεθιέθ ! έλεπε με τόνο περίλυπο. Μήπως με ύποπτεύεις ; Μήπως άμφιβάλλεις για τόν Ζάν Ρενώ, τόν σύζυγό σου ; Άς δούμε... Μήπως με κατηγορήσ και σύ ;

— Κι' εγώ δέν ξέρω τί νά πώ, τραύλισε ή νέα γυναίκα.

Ο δυστυχισμένος Ρενώ κλονίστηκε.

— Ά! Γενεθιέθ ! έλεπε με φωνή πού έτρεμε, αυτοί που δέν με έξέρετε, μπορούν νά με κατηγορούν... Άλλά και σύ, κι' έσύ !... Δέν είναι δυνατόν ! Δέν είναι αλήθεια ! Κι' άν άκόμα χίλιες φωνές, κραυγάζουν εναντίον μου, κι' άν άκόμα όλος ο κόσμος πιστέψει πως είμαι ένοχος, δολοφόνος, θά έμενε μία φωνή για νά διαμαρτυρηθώ και νά φωνάξω σε όλους: «Όχι, δέν είν' αλήθεια ! Ο Ζάν Ρενώ είν' άθώος !» Αυτή ή φωνή θά ήταν ή δική σου, Γενεθιέθ, άνατημένη μου γυναίκα. Έσύ που με γνωρίζεις, ξέρεις ότι δέν είμαι κακός άνθρωπος... Ω ! Είναι σκληρό νά είναι κακός άθώος και νά τόν τραβούν οι χωροφύλακες σαν κακούργο... Δέν έχω πειρά μυαλό στο κεφάλι μου... Θεέ μου, τί θά γίνει ; Είναι τρομερό !... Και τό παιδί μας που θά γεννηθώ σε λίγο ;... Έμπρός ! Θά έχω θάρρος, θά φανώ γενναίος, τό θέλω !... Άλλά μήν άμφιβάλλεις για μένα,

Γενεθιέθ, γιατί ή άμφιβολία σου θά ήταν τό πιο φριχτό απ' όλα...

Έφερε τά δυό χέρια στο μέτωπό του και κύταξε τούς χωροφύλακες, οι όποιοι είχαν άρχει ν' άνυπομονούν.

— Δέν μπορώ νά τούς κάνω νά πεί μείνουν ως ότου νά νυχτώση, επρόσθεσε περίλυπος... Έμπρός, Γενεθιέθ, θά με συλλάβουν ! Φίλησέ με...

Άλλά ή Γενεθιέθ δέν τόν άκούσε... Η δυστυχισμένη ένόμιζε ότι θά τρελλαινόταν. Ο Ζάν Ρενώ έθάδισε προς αυτήν με τά χέρια άνοιχτά.

Έξαφνα εκείνη έθγαλε μία σπαραχτική, μία τρομερή κραυγή. Έπειτα τραθήχτηκε πίσω με φρίκη λέγοντας με πνιγμένη φωνή:

— Έκεί... στο μανίκι του πουκάμισού σου... αίμα... αίμα !...

Και σωριάστηκε άναίσθητη κάτω.

Οι χωροφύλακες άνατήχισαν.

Ο Ζάν Ρενώ ώρμησε νά θωρήση τη σύζυγό του. Τη σηκωσε στα στιβαρά χέρια του και τη μετέφερε στο κρεβάτι.

Τότε άρχεις νά τη φυλάη σαν τρελλός στο μέτωπο, στά μάγουλα, στά μάτια, στά υαλίδια ένώ θαθείς στεναγμοί έθγαίνουν απ' τό φουσκωμένο στήθος του.

Έπειτα από μία στιγμή άνωρθώθηκε, έρριξε γύρω του ένα περίλυπο θλέμμα και πήγε μόνος του και στάθηκε άνάμεσα στους δυό χωροφύλακες, φωνάζοντας:

— Πάρτε με ! Πάρτε με !

Έπειτα από μία στιγμή, οι τρεις άνδρες έθγαίνουν από τό σπίτι.

.....

Κατά την έπίσκεψη, που έκαναν ο Εισαγγελεύς κι' ο άνακριτής στο δωμάτιο του ξενοδοχείου Μπερτώ, στο όποιο κατοικούσε τό θύμα, δέν βρήκαν τίποτε, που θά μπορούσε νά τούς βοηθήση στην άνακάλυψη της ταυτότητός του.

Τού κάκου έρεύνησαν τά έπιπλα και τά ρούχα του. Δέν βρήκαν ούτε μία έπιστολή ούτε ένα έγγραφο.

Σ' ένα μικρό ξύλινο κιβώτιο που ήταν άπλω στο τζάκι και τό όποιο άνοιξαν, ύπήρχαν δώδεκα χαρτονόμισμα.

Τα τών έκατό φράγκων, τριάντα πέντε χρυσά εικοσάφραγκα και δέκα άσημένια φράγκα. Τά χρήματα αυτά φαινόταν πως άποτελούσαν την μοναδική περιουσία του δυστυχισμένου νέου.

Ο εισαγγελεύς κι' ο άνακριτής υπέθεσαν, ότι ο δολοφόνος μέσα στην βία του δέν είδε τό κιβώτιο και ότι αφού έψαξε σ' όλα τά έπιπλα έφυγε χωρίς νά πάρη τίποτε.

— Έν τούτοις, παρατήρησε ο εισαγγελεύς, όπως πληροφορηθήκαμε, από τό ταχυδρομείο, τό θύμα έλαβε προχθές όχι μία έπιστολή, όπως μας πληροφορήσε ο ξενοδόχος Μπερτώ, αλλά δυό, τις όποιες έπρεπε νά θρούμε εδώ.

Έξ άλλου, ο ξενοδόχος ισχυρίζεται ότι ο έννοικιαστής του έγραψε πολύ όχι μόνο έπιστολές, αλλά και άλλα πράγματα, ίσως άπονημονεύματα... Βλέπω εδώ πολύ άγραφο χαρτί, πέννες, μελάνη αλλά κανένα χειρόγραφο... Αυτό δέν σας φαίνεται παράδοξο ;

— Είναι φανερό πως ύπάρχει σ' όλην αυτήν την ιστορία κάποιο μυστήριο, που μας διαφεύγει, άπάντησε ο άνακριτής.

Έκείνη τη στιγμή ο ειρηνοδίκης έπέστησε την προσοχή τους σε μία μεγάλη ποσότητα στάχτης που θρισκόταν στο

Σε λίγο τό θύμα ξεψύχησε...

τζάκι και που φαινόταν ότι προέρχεται από κάψιμο χαρτιών.

— Αυτό με κάνει να υποθέσω, είπε ο ανακριτής, ότι το θύμα έκαψε τα χειρόγραφα του και τις επιστολές που έλαθαινε... Είναι δυστύχημα αυτό, γιατί μόνο αυτά θα μας βοηθούσαν να διαφωτίσουμε το μυστήριο.

Οι δικαστικοί, μη έχοντας πεία να κάνουν τίποτε άλλο στο ξενοδοχείο, πήγαν στο σπίτι του ειρηνοδίκη, όπου τους περίμεναν για το γεύμα.

Εκεί προσκάλεσαν για ανάκριση και τη γρηά που ο Μπερτώ την είχε αποκαλέσει Έλβετή.

— Σεις είδατε την περασμένη νύχτα έναν άνθρωπο να βγαίνει από το ξενοδοχείο του Μπερτώ; ρώτησε ο ανακριτής.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ποιά ώρα ήταν;

— Θά ήταν πάνω-κάτω μία μετά τα μεσάνυχτα.

— Αναγνωρίσατε αυτόν τον άνθρωπο;

— Μάλιστα, κύριε. Είδα πολύ καλά ότι ήταν ο Ζάν Ρενώ, ο κυνηγός των λύκων.

— Είπατε βέβαιη ότι δεν γελιέτε;

— Η γρηά διάσασε λίγο κι έπειτα απάντησε:

— "Ισως, κύριε, να μην ήταν ο ίδιος.. Αλλά πάντως του έμοιαζε καταπληκτικά.

— Καλά, κυρία, είπε ο ανακριτής. Δεν έχουμε να σας ρωτήσουμε τίποτε άλλο... Μπορείτε να πηγαίνετε.

Η «Έλβετή» υποκλίθηκε και αποσύρθηκε.

Μετά μία ώρα, οι δικαστές, αφού γευμάτισαν, ανέστηκαν στο άμαξι τους και διεκλήθηκαν για το Φρεμικούρ, όπου έφθασαν κατά τις έφτά το βράδυ.

ΙΔ'

Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Τα παράθυρα του δημαρχείου του Φρεμικούρ είναι καθαφωτά. Ένας χωροφύλακας φυλάει μπροστά στην πόρτα. Στην πλατεία καμιά πενήντα χάρικοι κουβεντιάσουν, χειρονομούν, σχολιάζουν.

Ο ανακριτής, ο εισαγγελέας, ο ειρηνοδίκης είναι στην αίθουσα των συνεδριάσεων.

Το τουφέκι του Ζάν Ρενώ βρίσκεται μπροστά τους άπανω στο τραπέζι.

Η σφαίρες ήταν τοποθετημένες ή μία κοντά στην άλλη άπανω στο κομμάτι του χαρτιού που είχε χρησιμοποιηθεί για στουπί.

Πλάι στους δικαστές, όπως και πριν, καθόντουσαν ο γιαντρός, ο ειρηνοδίκης κι ο δήμαρχος του Φρεμικούρ.

Ο ένωμοτάρχης, ορθός, προσεχτικός, στηριγμένος στο σπαθί του, περίμενε να του γνέψουν ή να του δώσουν καμιά διαταγή.

Ένας χωροφύλακας φύλαγε σε μία κλειστή πόρτα.

Το δωμάτιο με το πτώμα είναι δεξιά.

Χωροφύλακα, οδηγησέ-δω τον Ζάν Ρενώ, διατάσσει ο εισαγγελέας.

Ο χωροφύλακας ανοίγει την πόρτα, κάνει ένα νεύμα και ο Ζάν Ρενώ παρουσιάζεται στο ανοιγμά της.

Ο δυστυχισμένος είναι κατάχλωμος, έχει τα μάτια στυγνά και φαίνεται περίλυπος. Μόλις αναγνωρίζει τον δήμαρχο και τον ειρηνοδίκη, απευθύνει στον καθένα τους ένα μελαγχολικό θέλημα. Έπειτα υποκλίνεται μπροστά στους άλλους, τους οποίους δεν ξέρει, αλλά των οποίων μαντεύει την ιδιότητα.

— Ονομάζεσαι Ζάν Ρενώ, του λέει ο ανακριτής, χρημάτισες στρατιωτικός και κατοικείς με τη γυναίκα σου στο χωριό Σεβρύ. Πόσων ετών είσαι;

— Σαραντά, απαντάει ο κατηγορούμενος.

— Είσαι γνωστότατος στο Σαιντ - Γ'ρουν, όπου ως τώρα είχες πολύ καλή φήμη. Προσέφερες μάλιστα σπουδαία υπηρεσία στους κατοίκους, εξοντώνοντας τους λύκους και γι' αυτό σ' έωνόμασαν κυνηγό των λύκων. Η άρχες για να σ' ανταμείψουν, σου έπέτρεψαν να φέρης το τουφέκι σου και όταν ακόμα το κυνήγι είναι απαγορευμένο. Ξέρουμε ότι ποτέ δεν έγινες λαθροθήρας.

Σήμερα, Ζάν Ρενώ, μία τρομερή κατηγορία σε θαρύνει. Πές μου τί ακριβώς έκανες χθές.

— Βγήκα από το σπίτι μου κατά τις πέντε ή ώρα...

— Με το τουφέκι σου;

— Μάλιστα, κύριε, με το τουφέκι μου. Το πήρα μαζί μου, γιατί πληροφορήθηκα ότι μία λύκαινα με τα δυο μικρά της έκανε την εμφάνισή της στο δάσος του Σαίλν. Διέτρεξα όλο το δάσος, ψάχνοντας παντού. Ανακάλυψα πολλά ίχνη του περασματος των λύκων, αλλά δεν τους θρήκα, γιατί φαίνεται είχαν φύγει... Έψαξα, αλλά του κακού και το δάσος του 'Αρτεμόν... Αποκατωμένος πεία, κουρασμένος, πεινασμένος, κάθησα κι' έφαγα στο 'Αρτεμόν.

— Ποιά ώρα έφυγες από το 'Αρτεμόν;

— Κατά τις τέσσερες, κύριε.

— Ξαναγύρισες στο σπίτι σου στο Σεβρύ;

— Όχι.

Γιατί;

— Γιατί είχα δουλειά στο Τερράς και στο Φρεμικούρ, όπου ήθελα να δώ το μυλωνά.

— Ναι, αλλά μεταξύ των έξη και έπτά σε είδαν, όχι στο Φρεμικούρ, αλλά στην αγροικία του Σαίλν. Ένιωθα αν μίληρες με μία γυναίκα, ή οποία έργαζόταν στην αγροικία;

— Ναι, το θυμάμαι.

— Είχες την ώρα εκείνη το τουφέκι σου;

— Μάλιστα, το είχα.

— Κατόπιν συνάντησες δυο αγρότες, με τους οποίους έλαξες μερικές κουβέντες. Αυτοί όμως θεσπάζουν ότι είχες το τουφέκι σου. Είναι αλήθεια αυτό;

— Ό Ζάν Ρενώ ανατρίχισε, αλλά δεν απάντησε.

— Βρίσκεσαι, θέλω, σε άμνηνα, ξαναεπεί ο ανακριτής. Ναι, εκείνη την ώρα δεν είχες πεία το τουφέκι σου. Τί το έκανες;

— Ο δυστυχισμένος στέναξε και χαμήλωσε το κεφάλι του.

— Λέγε λοιπόν, απάντησε! Επέμεινε ο ανακριτής.

— Δεν μπορώ ν' απαντήσω... Όχι, δεν μπορώ...

— Θ' απαντήσω λοιπόν εγώ για σένα, Ζάν Ρενώ. Μετά τη συνομιλία σου με τη γυναίκα, πήγες κι' έκρυψες το τουφέκι σου. Έτσι, όταν συνάντησες τους δυο αγρότες, σου τον άπτοσε.

Ο κατηγορούμενος, φαινομενικώς, δεν έδειξε καμιά ανκίνηση.

Ο ανακριτής έπηρε το τουφέκι και του έπτε:

— Ζάν Ρενώ, κύτταξε, αναγνωρίζεις αυτό το όπλο;

— Μάλιστα, κύριε.

— Στο κοντάκι και στον σωλήνα υπάρχει ακόμα χυμός. Αλλά δεν έχουμε ανάγκη από την απόδειξη αυτή για να πεισθούμε ότι έκρυψες το όπλο σου, γιατί έχουμε άλλες. Πραγματικά εξακριβώσαμε ότι πήγες στο Τερράς κι' ότι κεί στο μυλό του Φρεμικούρ. Μά δεν είχες πεία το τουφέκι σου. Σύμφωνα με την κατάθεσι του μυλωνά, έφυγες από το μυλό κατά τις δέκα. Τί έκανες κατόπιν;

— Ο Ζάν Ρενώ δεν απάντησε.

— Καταλαβαίνω πολύ καλά το σύστημά σου, Ζάν Ρενώ. Δεν θέλεις ν' απαντήσεις. Αλλά άκουσε... Όσο λαμπρό κι αν είναι το παρελθόν σου, το έγκλημά σου είναι τόσο τρομερό, ώστε τότε μόνο μπορείς να έλπίσης στην έπιείκει της δικαιοσύνης, όταν αποδείξης θάβαια και ειλικρινή ταμείλια... Τώρα η δικαιοσύνη ζητάει από σένα την αλήθεια και συ άρνείσαι ν' απαντήσεις.

Δυο δάκρυα φάνηκαν στα μάτια του Ζάν Ρενώ.

— Ένα πράγμα μόνο έχω να πω, είπε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση. Είμαι άθωος.

Ο ανακριτής μάζεψε τα φρύδια του και έπτε αυστηρά:

— Έπειδή σε θαρύνουν αποδείξεις, που δεν μπορείς να τις αναίρεσης, επικαλείσαι προς βοήθειά σου την άνομη. Σου το επαναλαμβάνω όμως: το σύστημά σου είναι παραλογό κι' αντί να σε ώφεληση, θα σε καταστρέψει.

— Είμαι άθωος, ξαναεπεί με ήρεμο τόνο ο Ζάν Ρενώ. Μόνο αυτήν τη διαμαρτυρία έχω να κάνω.

— Λοιπόν άρνείσαι να μάς πής τί έκανες χθές το βράδυ μετά τις δέκα;

— Δεν άρνούμαι, κύριε, δεν μπορώ.

— Τό ίδιο είναι. Δεν μπορώ σημαίνει για σένα, δεν θέλω! Αλλά έστω, θα σου το πω εγώ... Πήρες το τουφέκι σου από το μέρος, όπου το είχες κρύψει κι' έπειτα παραμόνεψες στον δρόμο το θύμα σου. Ο νέος έφθασε τελικά και συ πυροβόλησες έναντιόν του. πληγώνοντάς τον θανάσιμα στο στήθος.

(Ακολουθεί)

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΤΑΝ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ...

ΠΡΟ ήμερων άρχισαν ή διακοπές των «αστέρων» του Χόλλυγουντ. Κ' οι αστυνομικοί εξήγησαν από δλους τους «αστέρας» που έπρόκειτο να ταξιδέψουν, το πρόγραμμα του ταξιδιού τους, ώστε να μπορούν έγκαιρως να προετοιμασθούν. Τόν παλιν καιρό οι αστυνομικοί έστρεψαν όλη την προσοχή τους στα ταξίδια των έστεμμένων και διέθεταν όλα τα μέσα για να έμποδίσουν ή να προλάβουν τις απόπειρες π' ή εγίνοντο εναντίον τους. Σήμερα άπασχολούν την Ασφάλεια ού Χόλλυγουντ οι άστέρες που ταξιδεύουν. Η αστυνομία έχει πραγματικώς πολλή δουλειά, όταν πρόκειται να ταξιδέψουν «αστέρες» του κινηματογράφου, γιατί έχουν συμψη πολλά δυσάρεστα γεγονότα, που δεν γίνονται γνωστά για να μη έρεθίζουν περισσότερο τους γκάγκστερς.

Μέσα στο Χόλλυγουντ οι «αστέρες» δεν διατρέχουν μεγάλο κίνδυνο. Εκεί ή αστυνομία τους φρουρεί άγρυπνα — και για τους γκάγκστερς το Χόλλυγουντ δεν είναι και τόσο πρόσφορο έδαφος. Μόλις όμως έγκαταλείψουν οι «αστέρες» το Χόλλυγουντ, χίλιοι-δυο κίνδυνοι παρουσιάζονται. Γι' αυτό πριν από το ταξίδι τους πληροφορούν λεπτομερώς την αστυνομία για τον δρόμο που π'όκειται ν' ακολουθήσουν.

Η άμαρσοτοχίς που ταξιδεύουν οι «αστέρες» είναι γεμάτες αστυνομικούς πολλοί, δε άπ αυτούς άγκαζάρουν ιδιωτικούς ντέτεκτιβ, οι όποιοι τους φυλάει συνήθως μόνον έφ' όσον θοισκόνται σ' άμερικανικό έδαφος.

Ο Τσάρλι Τσάπλιν όμως άκόμη και στα ταξίδια που έκανε στην Ευρώπη είχε όλόκληρο στράτευμα ιδιωτικών ντέτεκτιβ για την ασφάλειά του. Μά είναι ή αλήθεια, ότι έχει δί' κρη, γιατί είναι άπ' τους καλλιτέχνες της όδής, τους όποιους φερμάζουν ιδιαιτέρως οι έκδιαστοι και οι κιντνάπερς.

Πρό όλίγων μηνών άκόμη έγινε, άπείρα εναντίον του Σαρλώ, όταν έπρόκειτο να πάη από το Σικάγο στη Νέα Υόρκη.

Δυο γκάγκστερς άκολουθούσαν το αυτοκίνητό του που πήγαινε προς το Λος Άντζελες. Εύτυχώς κάποιος έπρόδωσε έγκαιρως το σχέδιο στον Τσάρλι Τσάπλιν, ό όποιος δεν είδοποήσε μέν την αστυνομία, αλλά άνέβαλε το ταξίδι του.

Έτσι απέφυγε την έπιείσει.

Και ό Ρόμπερτ Γέυλор, ό όποιος είναι από εκείνους που κερδίζουν τά περισσότερα χρήματα στο Χόλλυγουντ, έπρόκειτο πρό όλίγου καιρού να άπαχθή, όταν έταξίδευε για το Μεξικό.

Ένα ώραίο νέο κορίτσι τον «έδιπλάρωσε», μια μέρα και ό Γέυλор που δεν ήθελε να χάση μία ευχάριστη περιπέτεια άρχισε να γλυκοκουβεντιάση μαζί της. Ταξίδεψαν έτσι έπί ένα διάστημα μαζί στο ίδιο θαγόνι. Κοντά στα σύνορα του Μεξικού ή νέα προσπάθησε να τον πείση να έγκαταλείψη το τραίνο και να μείνουν να περάσουν μια ώραία θραυδά σε μία μικρή πόλη των σι νόρων.

Ο Ρόμπερτ Γέυλор, άσφαλώς θα την άκολουθούσε, εάν σεν έλάμβανε έγκαιρως ένα τηλεγράφημα από την αστυνομία του Λος Άντζελες που τον καθ' ούτως προσεκτικό, σχετικά με μία ώραία άγνωστη, που θα συναντούσε στο ταξίδι του.

Ο Γέυλор φέρθηκε φρόνιμα στην περίσταση αυτή. Παράτησε δηλαδή τη μικρή γόησσα του σταθμού και συνέχισε το ταξίδι του μόνος.

Λίγες ώρες άργότερα συνέλαβαν στην πόλη των συνόρων την ώραία νέα μαζί με τον φίλο της, ένα γνωστότατο γκάγκστερ, ό όποιος ταξίδευε με το ίδιο τραίνο και είχε κατέβη στην ίδια πόλη. Το έπικίνδυνο αυτό ζευγάρι σχεδίαζε να έκβιάση τον Γέυλор και να του άποσπάση ένα σεβαστό χρηματικό ποσό.

Και ή Γκρέτα Γκάρμπο φρουρείται άγρυπνα στα ταξίδια της.

Έπισης ή ένδοξος στάρ πολλές φορές για να μη άναγνωρισθή από το κοινόν μεταμφιέζεται. Φορεί άπλούστατα φορέματα, μαύρα γυαλιά, μερικές φορές μάλιστα και περούκα με μαύρα μαλλιά. Κι' όλα αυτά για να γλυστρά και να ξεφεύγη από την καταδίωξη και τις ενέδρες των γκάγκστερς και των έκδιαστών.

Άρκετές δωδεκάδες ντέτεκτιβς φρουρούν τη «θεία Γκρέτα», όταν ταξιδεύη.

Μία φορά, όστόσο ένας άγνωστος κατώρθωσε να μηή στο θαγόνι - λι, όπου θοισκόταν ή Γκρέτα Γκάρμπο. Κατά πάσαν πιθανότητα είχε καταφέρει να τρυπήση άπ' το παράθυρο του θαγονιού.

Οι ντέτεκτιβς όμως τον έπιασαν και άπεκαλύφθη ότι δεν ήταν γκάγκστερ αλλά κάποιος... ρέπορτερ έφημερίδος!

Μά και την Τζόαν Κράουφορντ σ' ένα τουρνέ, που έκανε στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, οι γκάγκστερς είχαν άποφασίσει να την άπαγάγουν.

Κατά την άναχώρησή από το Χόλλυγουντ, τίποτε το ύποπτο δεν παρατηρήθη.

Άργότερα όμως, κάποιος ιδιωτικός ντέτεκτιβ έπρόσεξε, ότι σ' όλα τα τραίνα που άλλαζε ή Τζόαν έμπαιναν και μερικοί -- οι όλοι πάντα -- περίεργοι ταξιδιώτες.

Η αλήθεια είναι ότι ήσαν άξιοπρεπέστατοι κύριοι, αλλά σιούς διαφόρους σταθμούς οι «ευγενείς» αυτοί κύριοι μιλούσαν με πολύ ύποπτα πρόσωπα.

Ο ντέτεκτιβ άποφάσισε άμέσως να διατάξη τη σύλληψη τους, όπερ και έγένετο.

Και όπως άνεκαλύφθη κατά την άνάκριση όλοι αυτοί οι καθώς πρέπει κύριοι άνήκαν σε μία σπείρα έκδιαστών που είχαν σκοπό να άπαγάγουν την Τζόαν.

Κι' όταν ταξιδεύη ή Τζίντζερ Ρότσερς, ή παρτενάρ του Φρέντ Άσταρ, οι ντέτεκτιβς έχουν πάλι δουλειά, μοιλονότι μέχρι σήμερα δεν της συνέβη κανένα δυσάρεστο γεγονός.

Αντίθετος την Καρόλ Λομπάρ, ή όποια για έξη φιλμ έχει εισπράξει 200 χιλιάδες δολάρια, προσπαθήσαν κάποτε να την άπαγάγουν στην Άλάσκα.

Έπισης άγρυπνα φρουρεί ή αστυνομία και τους ανηλικούς άστέρας. Άκόμη και τα περιφημα και περιόδια πεταύρια, όταν βγαίνουν περίπατο, περιστοιχίζονται από στράτευμα όλόκληρο μυστικών αστυνομικών.

Έκτακτα μέτρα λαμβάνονται ήδη από τις άρχες για το ταξίδι που πρόκειται να έπιχειρήση ή μικρή κοσμογονάπητη στάρ Σόρλεϋ Τέμπλ στην Ευρώπη. Η αστυνομία του Λος Άντζελες σχεδιάζει να μη την αφήση μόνη της ούτε δευτερόλεπτο, μέχρις ότου έγκαταλείψη το άμερικανικό έδαφος. Μετά θα αναλάβουν οι ιδιωτικοί ντέτεκτιβς την φρούρησι του λιλιπούτειου «αστέρος».

Όπως βλέπετε, δηλαδή, όταν ταξιδεύουν οι «αστέρες» ή αστυνομία έχει φοβερή δουλειά.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ υπό την διεύθυνσιν της κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α, Αθήναι.

Ο Σαρλώ

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΕΡΑ :

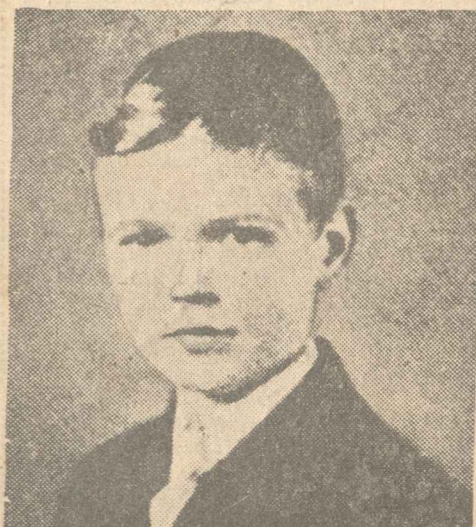

Σήμερα είναι αρχηγός Κράτους
(Φωτογραφία του 1873)

Η μεγαλύτερη καλλιτέχνης της εποχής μας.
(Φωτογραφία του 1918)

ΝΑ Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΜΕΡΙΚΩΝ
ΠΑΙΔΙΩΝ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΕΧΟΥΝ
ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΗΣΕΙ ΛΑΜΠΡΑ
ΣΤΗ ΖΩΗ !
ΕΙΝΕ ΓΑΛΛΟΙ, ΑΓΓΛΟΙ, ΑΜΕΡΙ-
ΚΑΝΟΙ, ΙΤΑΛΟΙ, ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΟΙ,
ΒΕΛΓΟΙ κλπ. κλπ.

Έγινε ένδοξος έντός 48 ώρων και
χτυπήθηκε τραγικά από τη Μοίρα.
(Φωτογραφία του 1912)

Ήταν δημοσιογραφικός και ση-
μερα απειλεί το σύμπαν.
(Φωτογραφία του 1897)

Αρχηγός μεγάλου Κράτους.
(Φωτογραφία του 1882)

Τό ψαθάκι του τόν έκανε ένδοξο
(Φωτογραφία του 1905)

Γαλλίς θεντέττα του Κινηματο-
γράφου.
(Φωτογραφία του 1914)

Έπεσκεύαζε σπ(τία... τώρα...
νορθώνει την χώρα του.
(Φωτογραφία του 1890)

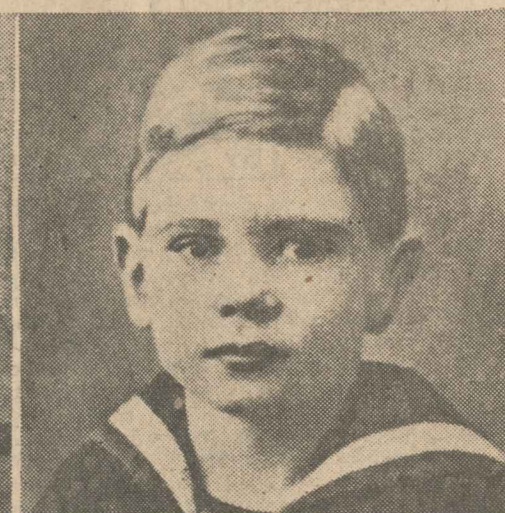
ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΕΡΑ :

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΒΡΗΤΕ ΠΟΙΟΣ
ΕΙΝΕ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΤΟΥΣ ;
ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΠΕ-
ΡΑΣΗ Η ΩΡΑ...
ΑΝ ΔΕΝ ΚΑΤΑΦΕΡΕΤΕ ΝΑ ΤΟΥΣ
ΒΡΗΤΕ ΚΥΤΤΑΧΤΕ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ
42, ΕΚΕΙ ΥΠΑΡΧΕΙ Η ΛΥΣΙΣ
ΤΟΥ... ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

Η ρακέττα του τέννις τήν έκανα
ένδοξη.
(Φωτογραφία του 1914)

Έγινε παρ' έλπίδα θάσιλεύς.
(Φωτογραφία του 1901)

Αφού άναστάτωσε τόν κόσμο, ση-
μερα καλλιεργεί τά ρόδα του.
(Φωτογραφία του 1862)

Δέν είναι στρατάρχης αλλά... ποι-
ητής, έντελώς φαλακρός σήμερα.
(Φωτογραφία του 1874)

Διάσημη Γαλλίς συνγράφος
(Φωτογραφία του 1882)

Βασιλεύς που δοκιμάστηκε σκληρά
(Φωτογραφία του 1909)

Γνωστή ξένη πριγκίπισσα
(Φωτογραφία του 1912)

Διάσημος κοιμικός του Κινηματο-
γράφου.
(Φωτογραφία του 1887)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΙΛ

Η "ΠΕΘΑΜΕΝΗ,"

Η πέννημη συνοδεία με ψαλμούς και δακρυά τριχόυσε πρὸς τὴν πόλιν τῶν νεκρῶν. Μπροστά πήγαινε ἕνα ρα- κένδυτο παιδί κρατώντας ἕνα σταυρὸ πρὸ ἑ- στραφτε στις τε- λευταίες ἡμέρες τοῦ ἡλίου. Ὑστερα ἀκολουθοῦσε ἕνας παπᾶς πού μάσσα- γε τις προσευχὲς κι' ἔσκυβε μ' ἱησοῦτική συντριβὴ τὸ κε- φάλι κι' ἔπειτα ἐρχόντουσαν τέσσερα «κοράκια» ἀξέριστα καὶ τσαλακωμένα πού κρατοῦσαν τὸ φέρετρο. Σ' αὐτὸ ἀνα- παύονταν μιά γοητευτικὴ ὡμορφιά ντυμένη πάλλευδια καὶ στολισμένη μ' ἀνθὴ λεμονιάς καὶ μ' ἀφθονὰ λουλούδια. Τὰ ξανθὰ μαλλιά της στολίζαν τὸ κερένιο καὶ γοητευτικὸ πρό- σωπὸ της μ' ἕναν φωτιστὸ φάνο. Ἐμοιαζε σὰν ἕναν ἄγγελο πού κοιμῶταν. Τὰ κρινένια χέρια της, ὅπως ἦταν δεμένα στοὶ στήθος της μὲ μιά λεπτὴ κορδέλλα μοιάζαν σὰν δυὸ κουρασμένα περιστέρια πού ἀναπαύονταν.

Κ' ὕστερα ἀκολουθοῦσε ἡ τραγικὴ συνοδεία τῶν συγγе- νῶν καὶ φίλων: Ἡ μητέρα, ντυμένη στὰ μαῦρα, τ' ἀδελ- φὰ καὶ μετὰ τὰ μῖα ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ μετὰ πένθος στοὺ χέρι, οἱ συγγενεῖς, μερικὲς φίλες πού κλαίγαν ἀπὸ ὑποχρέωση, κι' ἄλλοι.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ξεχώριζε ἕνας καλοντυμένος νέος. Πήγαινε μὲ κλονισμένο θῆμα, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, χλω- μὸς κι' ἀμίλητος καὶ φαινόταν καθαρά ὅτι δὲν ἔβλεπε μικρο- στά του, δὲν ἀκούει, δὲν σκεφτόταν τίποτε.

Ἐἶνε ντροπὴ, τοῦ παρετήρησε, ὥστόσο ἕνας ἀγνωστος, δὲν πᾶνε στις κηδεῖες μὲ κατακόκκινες γραβῆτες!... Ὁ- σο καὶ νὰ μισοῦσε αὐτὴ τὴν ὡμορφὴν νέα θὰ ἔπρεπε ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τοὺς δικούς της νὰ θάλει μιά μαῦρη γραβῆτα...

Ἐπειτα, συμπληρώσε ἕνας ἄλλος, σὲ μιά κηδεῖα δὲν πᾶνε μὲ κοστούμι σπὸρ σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ παίξουν γκόλφ...

Ὅτε ἔχουν μιά τόσο περιποιημένη καὶ δροσερὴ ἐμφάνιση, παρατήρησε μὲ ζήλεια ἕνας θρωμιάρης «τεθλιμμένος συγγενής». Τὸ καλλίτερο πού ἔχετε νὰ κάνετε, φίλε μου εἶνε νὰ φύγετε ἀπ' δὴ πέρα. Ἡ περιβολή σας εἶνε μιά πρόκλησις σ' ὅλους ἐμᾶς πού ἀγαπούσαμε τὴν Λίλιαν.

Μὲ συγχωρεῖτε, ψιθύρισε ὁ νέος. Ἐρ- χομαι ἀπὸ ταξίδι. Εἶδα τὸ ἀγγελτήριο τοῦ θανάτου της σὲ μιά ἐφημερίδα καὶ μόλις πρόλαβα νὰ φθάσω στὴν κηδεῖα της...

Κι' ὁ νέος κόμπιασε ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ.

Ποιὸς εἰσάτε; ἔπεμνε ὥστόσο ὁ συγγενής. Ὁ! Ἐνας ἀγνωστος. Ἐνας ἄνθρωπος δίχως σημασίαι ἔκανε ὁ ἄλλος.

Χμ! Ἐνας περίεργος!... Ἐμπρός, φίλε μου, καλὰ θὰ ἄνεις νὰ μᾶς ἀδειάζῃς τὴ γωνιά...

Ὁ νέος στάθηκε ἀναποφάσιτος.

Μὲ συγχωρεῖτε... τραύλισε. Νόμισα ὅτι...

Μὰ ὁ ἄλλος τοῦ εἶχε γυρίσει τις πλάτες, εἶχε πάρει τὸ μελαγχολικὸ ὄψος τοῦ κι' ἔτρεχε τώρα νὰ προλάβῃ τὴ συνοδεία πού εἶχε φθάσει κιόλας στοὺς τέλους τῆς μελαγχολικῆς δεινροστοχίας.

Ὁ νέος ἔμεινε μόνος κι' ἀκούμπησε τὸ σῶμα του σ' ἕνα κορμὸ κυπαρισσοῦ γιὰ νὰ πῶς κάτῳ. Ἐνας κρύος ἰδρώτας ἀγωνίας τοῦ ἔβρεξε τὸ χλωμὸ μέτωπο. Τὰ μάτια του εἶχαν μιά ἔκφρασι, παράφρονος κι' ἡ καρδιά του εἶχε παγώσει μέσα στοὺ στήθος του. Σὰν ὑπνωτισμένος ἀκούσε ἀνατριχιάζοντας τὰ ξεφωνητὰ τῆς μητέρας τῆς Λίλιαν, τὰ κλάματα τῶν συγγενῶν, τις τελευταῖες ψαλμωδίες κι' ἔπειτα τὸν ἀπαίσιο θόρυβο τῆς κάσας πού κυλοῦσε σὲ θάλασσαν τοῦ λάκκου καὶ τὸν γδοῦπο τοῦ χρώματος πού τὴν σκέπαζε. Καὶ ἔαφνικά μιά κραυγὴ θύγῃ ἀπὸ τὸ θάθος τῆς ψυχῆς του.

Ἐλεος! φώναξε κλαίγοντας. Συγχώρησέ με, Λίλιαν!...

Κι' ἔπεσε γονατιστὸς στὰ χρώματα τοῦ δρόμου, κρύζοντας τὸ φλογι- μένο τοῦ κεφάλι μέσα στὰ χέρια

μόνος τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε μ' ἐπαγγελματικὴ ἀ- διαφορία:

Μήπως θὰ θέλετε νὰ σᾶς διαβάσω μιά εὐχή;

Ὁ νέος σήκωσε τὸ πληγωμένο θῆμα του καὶ κούτα- τὸν λειτούργου τοῦ Ὑψίστου.

Παπᾶ! στέναξε ὁ νέος, θὰ ἤθελα νὰ διαβάσῃς ἕναν ζωντανό! Ναι, ναι, παπᾶ, θὰ ἤθελα νὰ διαβάσῃς ἐμένα!

Ὁ παπᾶς τὸν κούταξε τρομοκρατημένος καὶ διάτρησε τὸ ἀπομακρυνθῇ. Ὁ νέος ἔμεινε μόνος. Δυὸ «κοράκια» περι- ντάς πλάι του τοῦ ρίξαν μιά περίεργη ματιά. Τὸ ντύσιμό του ἦταν τόσο ἀταίριαστο μὲ τὴ θλίψη πού ζωγραφίζονταν πρὸς- ὄψος του!

Ἐπειτα ἡ νύχτα ἔπεσε πάνω ἀπὸ τὸ νεκρο- ταφεῖο. Στις κορυφὲς τῶν κυπαρισσιῶν τὰ νυχτοπούλια τι- ναζαν τις φτεροῦγες τους. Εἶχε προβάλλει τὸ φεγγάρι. Τότε ὁ νέος σύρθηκε ὡς τὸ νεοσκαμμένο τάφο τῆς Λίλιαν. Ἦθε- λε νὰ δῇ τὸ ἀγγελικὸ πρόσωπό της, ἤθελε νὰ χαϊδέψῃ, ὡ- πως ἄλλοτε, τὰ δολοφάνθη μαλλιά της κι' ἤθελε νὰ φιλήσῃ τὰ δροσερὰ χεῖλη της. Καὶ δίχως νὰ ξέρῃ τί κάνει, ἄρχισε νὰ σκάθῃ, ἔβγαλε τὰ χρώματα τοῦ τάφου γρήγορα-γρήγορα, ξεσκέπασε τὸ φέρετρο καὶ στάθηκε καθύψους, κοιταζόν- τοντας. Τὰ μάτια τῆς Λίλιαν εἶχαν ἀνοίξει καὶ τὸν κούτα- σαν μὲ μιά παράξενη ἔκφρασι:

Λίλιαν, ψιθύρισε, σὰν τρελλὸς ὁ νέος, μ' ἀκούς Λίλιαν; Εἰμαι ἐγὼ, ὁ Πιέρ σου, ὁ ἀγαπημένος σου Πιέρ. Θυμᾶσαι, Λίλιαν, πόσο εἶχαμε ἀγαπηθῇ ἕναν καιρὸ; Θυμᾶ-σαι τὰ τρυφερά μας λόγια... Ἀ, γιατί νὰ εἶσαι τόσο πεισματάρης, Λίλιαν; Γιατί νὰ μὴν ἀκούς κανένα; Ἐτρεχε δὲ κι' ἐπὶ ἐπαίξεις μὲ τὸν κίνδυνο κι' ἀδιαφοροῦσε γιὰ κάθε τι πού θὰ μπορούσε νὰ σοῦ δολο- φονήσῃ τὴν ὑγεία σου. Καὶ μὲν ἀκούει μὲ περιφρονοῦσε, Λίλιαν, γιὰ τις παρατηρή-σεις πού σοῦ ἔκανα. Θυμᾶσαι πόσο σκληρὰ μ' εἶχες διώξει; Κι' ἐγὼ ἔφυγα μακριὰ σου καὶ προσπάθησα νὰ σὲ ξεχάσω, μὰ δὲν μπόρεσα... Ὡστόσο ποτὲ δὲν φανταζόμουν ὅτι θὰ ἐρχόμουν, μιά μέρα, στὴν κηδεῖα σου, ὅτι θὰ σὲ κρατοῦσα τώρα νεκρὴ στὴν ἀγκαλιά μου μέσα σ' αὐτὸ τὸ πένθιμο κοιμητήρι...

Ὁ νέος στάθηκε ν' ἀνασάνῃ. Τὰ δάκρυα θόλωναν τὰ μά-τια του κι' οἱ λυγμοὶ τοῦ στήθους τοῦ στήθος. Μιά ἀχνὴ τρι- φεγγαριῶν γλυστοῦσε ὡς τὸ μνημα καὶ φώτιζε τὴν ἀνταρ- χιστικὴ αὐτὴ σκηνή. Ὁ νέος χάιδευε τώρα τὰ ξανθὰ μαλ- λιά τῆς Λίλιαν, φιλοῦσε τὰ παγωμένα χεῖλη της κι' ἐπὶ στήριζε στὸ χέρι του τὸ ὡμορφο κεφάλι της νεκρῆς. Ἐρ- φνικά ἕνα ριζὸς πέραςε τὸ κορμὶ του. Τὸ παγωμένο σῶμα τῆς νεκρῆς ἄρχισε νὰ ζεσταίνεται, τὰ μαρμαρωμένα χρο- κτηριστικά της νὰ ξεπαγώνουν κι' ἕνας στεναγμὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὰ κλεισμένα χεῖλη της.

Λίλιαν, ψιθύρισε ὁ Πιέρ μὲ μιά ἔκφρασι παράφρονος.

Μητέρα! Μητέρα, πού θρίσκομαι; ψιθύρισε ἀνήσυχ- ἡ νεκραναστημένη κι' ἀνασηκώθηκε στὴν κάσση της!

Ὁ Πιέρ μὲ μιά ἄγρια κραυγὴ φρίκης τινάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸ μνημα κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ φωνάζοντας καὶ τραγουδόν-τας... Εἶχε τρελλαθῇ. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀναστάσαντος τὸ νεκρο- ταφεῖο καὶ ἐξύπνησαν τοὺς φύλακες. Ἀπὸ τὸν τάφο τῆς Λί- λιαν ἀκούγονταν συγχρόνως τὰ δυνατὰ στριγγιλίσματα τῆς νέας, πού καλοῦσε βοήθεια... Οἱ φύλακες τρέξαν ἀμέσως.

Μιά γυναίκα θρυκοκλάκισε! φώναξαν ἀνήσυχτοι.

Ὅχι, ὅχι τὴν εἶχαν θάψῃ ζωντανή! πρόσθεσε ἕνας γε- ρονεκροβάφτης.

Κι' ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ ἐφημερίδας θη- μοσίευσαν τὴν περιπτώσει τῆς νεκρο- φανείας καὶ τὴν ἐμφάνισιν ἐνὸς πα- ράφρονος στοὺ νεκροταφεῖο τοῦ Πι- ἐρ Λασσαίλ...

ΠΙΕΡ ΜΙΛ

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

(Ἡ ἱστορία μιᾶς πεντάμορφης Κινέζας)

Τὴν ἡμέρα πού τὸ Ρόδο τῶν Ρόδων ἔκλεινε τὰ δεκαπέντε τῆς χρόνια, ἕνα μαῦρο χελιδόνι, περ- νώντας ἀπὸ τὸ παράθυρό της στάθηκε. Καὶ τῆς χελιδόνι:

Σὰν εἶδα τις ὀλεφαρίδες σου, Ρόδο τῶν Ρόδων, νόμι- σα πὺς καθρεφτίζονται ἐκεῖ ἡ μαῦρες μου φτεροῦγες!

Καὶ τὴν ὥρα πού τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ φιλιώντουσαν μὲ τὴ Σελήνη, ἡ ἐρωμένη αὐτῆς τῶν ποιητῶν, ἡ βασίλισσα τῆς νύχτας τῆς ἀνέφελης, βλέποντας τὸ Ρόδο τῶν Ρόδων πα- ραομένο στ' ἐνδιεπολιτῆμά του, χλώμιασε ἀπὸ τὴ λύπη της καὶ εἶπε:

Εἰν' ὥραία σὰν κι' ἐμένα!

Ἐνας νέος ξαγρυπνοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ Ρόδου τῶν Ρόδων. Ἦταν ὁ ἀνίκητος πολεμιστὴς, ἦταν ὁ κείνος πού τὸν ἔλεγαν γιὰ τὸ θάρρος του καὶ γιὰ τὰ κα- τορθώματά του «Φτερωτὸ Δράκοντα».

Τὰ νιὰτά του, ἡ ὡμορφιά του, τ' ἀστροποδόλημα τῆς πασιονίας του ἔκαναν κείνον πού τὸν ἔβλεπε νὰ λη μέσα τοῦ κρυφά:

Ἄπο μεγάλη συγκάταθαι μὲνι μαζὺ μας ὁ ἥρωας αὐτός... Ἐκτός ἀν κατέβηκε δὴ κάτω γιὰ νὰ ἴδῃ καμμιὰ κόρη ἀνταξία του καὶ νὰ τὴν πάρῃ πάνω στὰ Γαλανὰ Βουνά.

Κι' ἀλήθεια ὁ Φτερωτὸς Δράκοντας ἀγα- πησε τὸ Ρόδο τῶν Ρόδων κι' ἐνώθησαν γιὰ πάντα σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ.

Κάποιο δροσδουστὸ πρῶλ, τὴ στιγμή πού οἱ δυὸ νέοι, ἀγκαλιασμένοι ἐρωτικά, περπα- τοῦσαν στὴν ἀκρὴ τοῦ ποταμοῦ, ἕνα γέλιο φθονερὸ ἀκούστηκε πίσω τους, κάτω ἀπὸ τις κλαψιάρικες ἱτιές. Τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι, ξαφνίστηκε καὶ γυρίζοντας εἶδαν μιά νέα πού κοινοῦταν στὰ λυγρὰ κλωνάρια μιᾶς ἱτιᾶς.

Τὴν ἔλεγαν Γαλανὸ Μαργαριτάρη. Ὁ φθό- νος καὶ ἡ ζήλεια της γιὰ τὸ Ρόδο τῶν Ρό- δων, τῆς ἔτρωγε τὰ στήθια καὶ τῆς ἐδιώχνε τὸν ὕπνο.

Φώναζε, λοιπὸν, φώναζε φαρμακερὰ στὴν ἀγάπη νέα:

Ρόδο τῶν Ρόδων! Ποῦναι τὸ ἀνάστημά σου; Πῶς σὲ καμπουρίασε ἔτσι ὁ ἐρωτας; Τί ἀχνήνη πού εἶσαι!

Ὁ Φτερωτὸς Δράκοντας ἀκούγοντας τὴν προσβολὴ ἐναντίον τῆς τρυφερῆς ἀγαπημένης του, συνέφρασε. Τὸ Ρόδο τῶν Ρόδων φοβή-θηκε τ' ἀστροπελέκια τοῦ θυμοῦ του καὶ γιὰ νὰ τὰ προλάβῃ ὠρίστηκε πὺς τὰ πικρὰ κεί- να λόγια δὲν τὴν πληγώσαν. Τὰ μάτια της ὅμως γέμισαν δάκρυα καὶ τ' ἀναφυλλήτῃ τῆς τάραναν τὰ στήθη.

Τότε ὁ Φτερωτὸς Δράκοντας ἔσυρε τὰ δυὸ σπαθία του, τέντωσε σφιγμένες τις γροθιές του πρὸς τὸν οὐρανὸ κι' εἶπε θροντερὰ στοὺ Γαλανὸ Μα- ργαριτάρη:

Γαλανὸ Μαργαριτάρη. Τρέμε τὴν ἐκδίκησί μου!

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Φτερωτὸς Δράκοντας κάλεσε σὲ μονο- μαχίαν τὴν Ἀνίκητη Καρδιά, τὸν ἐραστὴ τοῦ Γαλανοῦ Μα- ργαριτάρη πού κάθε βράδυ σφιχταγκλισμένοι τραγουδα- γαν τὸν ἐρωτὰ τους κάτω ἀπὸ τις κλάμενες ἱτιές. Μὰ ἦταν ἀτυχὸς ὁ Φτερωτὸς Δράκοντας καὶ τὴ στιγμή πού ὤρμησε νὰ μῆλῃ τ' ἀστροφερό σπαθί του στὰ στήθια τῆς Ἀνί- κητης Καρδίας, γλύστρησε καὶ τὸ φαρμακερὸ ἀτσάλι μῆ- χηκε ἀλύγιστο στὰ δικά του...

Τὸ Ρόδο τῶν Ρόδων ἔκλαψε πικρὰ τὸν χαμὸ τοῦ ἀγαπη- μένου της καὶ τὴν ὥρα πού τοῦδινε τὸ φιλὶ τοῦ αἰωνίου ἄριστου, ὠρίστηκε στὸ ἀψυχὸ κορμὶ του:

Θὰ ζῶ, ὅσο νὰ μεγαλώσῃ τὸ παιδί πού ἄφησες στὰ σπλάγχνα μου. Κι' ὅταν θὰ γίνῃ ἱκανὸ νὰ φροντίσῃ γιὰ τοὺς τάφους μας θὰ πῶ τὸ φαρμάκι τοῦ δαχτυλιδιοῦ μου καὶ θάρω, νὰ σὲ θρῶ...

Στὸν πύργο τῶν Γαλανῶν Βουνῶν, πού τὸν τριγυρίζαν

θαράθρα καὶ καταρράχτες εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἡ κόρη τοῦ Φτερωτοῦ Δράκοντα καὶ τοῦ Ρόδου τῶν Ρόδων. Τὴν ὠνόμασαν Διάφανο Δάκρυ ἐξ αἰτίας τῆς ὀρφάνιας της κι' ὅλοι, ὅσοι τὴν ἀντίκρυζαν ἔλεγαν πὺς στὴ μαρμὴ τῆς ξα- ναγεννιῶταν ἡ μητέρα της. Τὰ μαῦρα χελιδόνια φτερου- γούσαν γύρω της μόλις ἔβγαλε στὸ δρόμο καὶ ἡ ἀργυρο- χρωμὴ σελήνη κρυβόταν ἀπ' τὴ ζήλεια της μέσα στὰ σύν- νεφα, ἅμα τὴν ἔβλεπε στοὺ παραθύρι.

Καὶ τότε εἶπε τὸ Ρόδο τῶν Ρόδων:

Ἡ κόρη μου ἂς μὴ νοιώσῃ τὴν ὠμορφιά της. Ἡ καρδιά της ἂς μὴ πληγωθῇ ἀπὸ τὸν ἐρωτὰ, σὰν τὴ δική μου κι' ἡ ὡμορφιά της ἂς μὴ γίνῃ αἰτία νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴν ἀγάπη της τὰ παλληκάρια.

Καὶ σκέπασε ὅλους τοὺς καθρέφτες, ὅλες τίς στέρνες τοῦ κήπου της καὶ τὴν ὀλόχρυσον κι' ἀστράχτη ἀσπίδα τοῦ Φτερωτοῦ Δράκοντα γιὰ νὰ μὴ ἀναγκάσῃ ἡ κόρη της τὸ μυστικὸ τῆς ὡμορφίας της.

Διάλεξε ἀκόμα γι' ἀκολουθία τῆς τὰ ὡμορφότερα κορί- τσια γιὰ νὰ συνηθίσουν τὰ μάτια τῆς κόρης της στὴν ὡ- μορφιά καὶ διάταξε τις κόρες, ὅταν κοθενιάζονταν μὲ τὸ

Διάφανο Δάκρυ νὰ μὴ τὴν κούταν στὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ δῇ στὰ δικά τους τὴν καλλονὴ της.

Ἐτοὶ τὸ Διάφανο Δάκρυ ἔφτασε στὰ δε- καπέντε χρόνια της χωρὶς ποτε νὰ δῇ τὸ εἰ- δῶλό της μορφῆς της. Τὸ Ρόδο τῶν Ρόδων κατάλαβε τότε πὺς τὸ ἔργο της

στὴ γῇ τελείωνε καὶ προτοῦ φύγῃ γιὰ τὸ αἰώνιο ταξίδι της, σκέφθηκε νὰ ἐμπιστευ- θῇ τὸ Διάφανο Δάκρυ τῆς σ' ἕνα καλὸ παλ- ληκάρη πού νὰ τῆς χαρίσῃ τὴν ἀγάπη του, χωρὶς αὐτὴ νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴ μνήμη της τὴν ἀνάμνησιν τῶν πεθαμένων γονιῶν της.

Καὶ τῆς διάλεξε, ἀλήθεια, γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς της ἕνα ἱπποτικὸ παλληκάρη, ἕνα νεαρὸ ποιητὴ πού οἱ μανδρινοὶ τὸν εἶχαν ἀ- ναθρῆψῃ μέσα σ' ἕνα πορσελάνινο πύργο.

Ὅταν ὁ νέος ἀντίκρυσε τὸ Διάφανο Δάκρυ θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν ὡμορφιά της καὶ χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τ' ἀμέτρητα πλοῦτη τῆς προί- κας της ὠρίστηκε νὰ τῆς χαρίσῃ τὴν ἀ- γάπη του καὶ νὰ θυσιασθῇ καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμα γι' αὐτή.

Μιά μέρα, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐνωσί της κό- ρης της μὲ τὸν ἱπποτικὸ ποιητὴ, τὸ Ρόδο τῶν Ρόδων κάλεσε τὸ Διάφανο Δάκρυ κοντά της καὶ τῆς εἶπε:

Κόρη μου, ἡ ζωὴ δὲν μοῦ χρειάζεται πια. Δεκαπέντε χρόνια μὲ περιμένει ὁ ἀγα- πημένος μου ἐκεῖ κάτω στὴ Χώρα τῶν Πνεύ- ματων ὀλομόνοχος. Εἶνε καιρὸς νὰ πᾶω νὰ τὸν θρῶ καὶ νὰ τὸν θγάλω ἀπὸ τὴ θλίψη τῆς μοναξιάς σου. Ὅταν κλείσω τὰ μάτια μου νὰ μὴ φορῶς τὰ λαμπρότερα μου ρούχα καὶ νὰ μὴ φορῶς τὰ πολυτιμότερα κοσμήματά καὶ νὰ μὲ θάψῃς ἐκεῖ στὴ μέση τοῦ κήπου ἀνάμεσα στὰ λουλούδια, δίπλα στον ἀγαπημένο μου πατέρα σου.

Γλυκεῖά μου ὑπερούλα, γιατί θέλεις νὰ μ' ἀφήνῃς τό- σο γρήγορα; στέναξε τὸ Διάφανο Δάκρυ, καὶ τὰ μάτια της θόλωσαν.

Ὅχι, κόρη μου, τῆς εἶπε, θὰ εἶμαι πάντα κοντὰ σου. Μὰ τὰ Πνεύματα θέλουν νὰ θρῶς πια, ἀλλοῦ τὴν ἀγάπη ποῦχες γιὰ μένα. Σοῦδῶσα τὸν σύντροφο τῆς ζωῆς σου. Ζήστε ἀγαπημένα. Καὶ τὸ ἀψυχὸ σῶμα μου θ' ἀνασταλά- ζῃ μέσα στὸν τάφο τοῦ ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Αὐτὰ εἶπε τὸ Ρόδο τῶν Ρόδων κι' ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια της.

Τὸ Διάφανο Δάκρυ ἔοριξε τότε μιά σπαραχτικὴ κραυγὴ καὶ λιποθύμησε, μὰ ὅταν συνήλθε θρέθηκε μέσα στὴν ἀγ- καλιά τοῦ ἐρωτευμένου ποιητῆ της καὶ τὰ φίλά του τὴν ποτίσαν τὸ θεῖο θάλασμο τῆς παρηγορίας.

Ἀγαπημένε μου, τοῦ εἶπε ἡ νέα μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ λύπης μαζὺ. Πῶς εἶνε ἡ ἀγαπημένη μου μητέρα; Μόδε ὑποσχέθῃ πὺς ὅταν πλημμυρίσῃ ἡ καρδιά μου ἀπ' τὴν ἀ-

Στὸν πύργο τῶν Γαλανῶν Βουνῶν, πού τὸν τριγυρίζαν

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΔΥΝΑΤΗ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙ

Ο Τζούλιο Ρότσι ήταν ένας δυστυχισμένος άνθρωπος. Αφού γύρισε όλο τον κόσμο με την πολυτελή θαλαμηγό του κατάλαβε με φρίκη πόσο μάλιστα ήταν η χαρές της εφήμερης ζωής μας και κυριεύθηκε από μια φοβερή απελπισία. Τώρα τίποτε πια δεν τον συγκινούσε και τίποτε δεν τάραιζε την σκέψι του. Η καρδιά του ήταν... πεθαμένη. Το μυαλό του είχε ναρκωθεί κι' όλοι οι ένθουσιασμοί του είχαν σκορπισθεί στις θαλάσσιες τών μακρινών ταξιδιών του. Ο Τζούλιο Ρότσι καταλάβαινε ακόμη ότι είχε τιμωρηθεί σκληρά από την ίδια του τη μοίρα που είχε θαρεθεί να του χαρίσει τη χαρά και την ευτυχία. Τώρα δεν ήταν πια τίποτε άλλο από ένα πλάσμα δίχως καρδιά και δίχως σκέψι.

— Θεέ μου, ψιθύριζε, αν δεν είχα κάνει τόσες πολλές αμαρτίες στη ζωή μου δεν θα δισταζα να κλεισθώ σ' ένα μοναστήρι. Εκεί θα έβαζα τους καλόγερους να μου μαστιγώσουν μέχρι αίματος το κορμί, να μου ήσυχάσουν τα σκοτεινά πάθη, που θολώνουν το μυαλό μου, και να με μάθουν να προσεύχωμαι...

...Αν πάλι δεν είχαν δη τόσα πολλά τα μάτια μου, ώστε να χάσω πια την εμπιστοσύνη μου προς τους ανθρώπους, θα παντρευόμουν και θα εύρισκα τη χαρά και την ευτυχία στο γοητευτικό χαμόγελο μιας γυναίκας.

Μα τώρα ξέρω πόσο διαρκεί ο έρωτας, ξέρω πόσο κρατάει κάθε χαρά μας και ξέρω επίσης πόσο άσχημο και κοινό τέλος έχει κάθε περιπέτεια.

Ετσι ο Τζούλιο Ρότσι αντιμετώπιζε το εξής τραγικό πρόβλημα να ζήσει μια ζωή χωρίς χαρά και δίχως ένθουσιασμούς κι' ελπίδες ή να τινάξει στον αέρα τα μυαλά του. Και μ' αυτή τη σκέψι ώδηγησε τη θαλαμηγό του στο λιμάνι της Νεαπόλεως. Ήταν νύχτα, σαν έφθασε εκεί πέρα. Τα ηλεκτρικά φώτα σχημάτιζαν παράξενες γιρλάντες στην παραλία κι' από τα εύθυμα κέντρα των ναυτικών έρχόντουσαν ως αυτόν τα εύθυμα ναπολιτάνικα τραγούδια, ή παθητικές φωνές των γυναικών, οι μουσικοί ήχοι των μαντολινών και θόρυβοι από καστανιέττες. Ο Τζούλιο Ρότσι παρέμεινε άσυγκίνητος μπροστά σ' αυτήν την πρόσκληση της χαράς και της ευθυμίας. Όταν η πολυτελής θενζινάκος της θαλαμηγού του τον αποβίβασε στην προκυμαία, ο Ρότσι έβριζε πίσω στο κεφάλι του το ναυτικό κακέκτο του, έχωσε τα χέρια του στις τσέπες του πανταλονιού του και πήρε τον πρώτο δρόμο που άνοιγόταν μπροστά του για να χαθεί μέσα στον κόσμο και να ξεκουρασθεί σ' ένα οποιοδήποτε ξενοδοχείο. Μα εκείνη την στιγμή, άντελήφθη τη σιλουέττα μιας γυναίκας. Ο Ρότσι δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν όμορφη ή άσχημη. Εκείνη, όμως, που τον σκανδάρισε ήταν το ότι αυτήν την ώρα θρικόταν ολόμοναχη σ' αυτό το επικίνδυνο λιμάνι. Στην αρχή ο Τζούλιο Ρότσι έκανε τη σκέψι ότι θα ήταν καμιά από εκείνες τις τραγικές γυναίκες της νύχτας, που είχε ξεπέσει εκεί πέρα, με την ελπίδα να κερδίσει λίγα χρήματα. Μα πριν προλάβει να τελειώσει τη σκέψι του, είδε τη γυναίκα να όρθώνεται στην παραλία και με μια απότομη κίνησι να πέφτει στα νερά. Σαν αυτόματο ο Ρότσι βούτηξε κι' εκείνος. Οι ναύτες του, που είχαν αντίληφθη αυτή τη σκηνή, έσπευσαν να τον βοηθήσουν. Ετσι σε λίγο ή άγνωστη θρικόταν ξαπλωμένη σε μια κουσέττα της θαλαμηγού. Ο Τζούλιο Ρότσι, αφού έδωσε έντολη να την περιποιηθούν, άλλαξε κοστούμι και ξαναβγήκε στην παραλία, αδιαφορώντας για την γυναίκα που είχε σώσει.

Επειτα την άλλη μέρα, το πρωί, γύρισε στο καράβι του πιο άκεφος από κάθε άλλη φορά. Είχε δοκιμάσει έναν φτηνό έρωτα, είχε πιη πολύ κρασί και είχε αηδιάσει την ζωή του. Εκεί δίχως να τους ρωτήσει, τον πληροφορήσαν ότι η γυναίκα που είχε σώσει,

Τον αγκάλιασε και κόλλησε τα χείλη της στα χείλη του...

είχε φύγει από το πλοίο, ότι τοδε παρακάλεσε να του αποβιβάσουν τις ευχαριστίες της και ότι της είχε κινήσει έρωτικά το ενδιαφέρον ή μελαγχολική και παράδοξη ψυχή για την οποία της μίλησαν ίσως οι άνδρες του πληρώματος. Ο Τζούλιο Ρότσι ήξερε καλά αυτούς τους ένθουσιασμούς των γυναικών. Ετσι δεν έδωσε σημασία σ' αυτά τα λόγια και πήγε ν' αναπαυθεί στο διαμέρισμά του.

Κατά το μεσημέρι όμως στην θαλαμηγό του Ρότσι ήρθε ένα τηλεγράφημα από τη Νεάπολη:

«Στις δεκα ή ώρα—Έγραφε το τηλεγράφημα—στην οδό Μπερνάντο: Εσάς περιμένω στην πόρτα του σπιτιού μου. Έχει τον αριθμό του διαμετώς της θαλαμηγού σας».

— Μπερνάντο 8: σκέφθηκε ο Ρότσι.

Μα ούτε αυτόν τον δρόμο, ούτε το μικρό όνομα της γυναίκας που τον προσκαλούσε θυμάταν να τα είχε ξανακούσει. Στην αρχή αποφάσισε να μην πάη σ' αυτή τη συνάντησι. Μα σκέφθηκε ότι δεν θα ήταν καθόλου εύκολο να άρνηθι αυτήν την πρόσκλησι. Και πήγε χωρίς κέρδι σ' αυτό το ραντεβού και δίχως κανένα ένθουσιασμό στην καρδιά του.

Μπροστά στην πόρτα ενός μεγάρου που φωτίζονταν από ένα πολυέλαιο, τον περίμενε μια, απεριγραπτή όμορφη γυναίκα. Τα ξανθά μαλλιά της πέφταν σε μπούκλες στους ώμους της και τα μεγάλα κι' αμυγδαλωτά μάτια της τον ικανούσαν γοητευτική την λεπτή όμορφιά της. Η έλξη που αλέττα της έπισης πρόδιδε όλην την πλαστικότητα του σώματός της. Με μια άριστοκρατική χειρονομία παρέκλιε τον Τζούλιο Ρότσι να μπη στο μέγαρο. Επειτα κλείσε την πόρτα.

Εκείνο που σκανδάριζε τον Ρότσι ήταν τι μέσα σ' αυτό το σπίτι δεν υπήρχε ούτε ένας χνος ύπνρετου.

— Έδωξα όλο το προσωπικό μου, τούδ καιολογήθηκε εκείνη. Ήθελα να μείνι μαζί σας. Ήθελα να μην έχω μάρτυρες σ' αυτήν την όμορφη νύχτα μου.

— Θεέ μου, σκέφτηκε ο Ρότσι, αυτή η γυναίκα είναι όνειροπαρμένη. Φαντασι ότι τάραιξαν το μυαλό τα ρομαντικά μυθιστοήματα.

Η άγνωστη όμως δεν είχε καταλάβει τις σκέψεις του και συνέχισε:

— Η ζωή μας είναι τόσο λίγη που δεν μπορεί ν' αφήνουμε τις στιγμές της να χάνονται αδιάκως. Πρέπει ν' απολαμβάνουμε τον έρωτα, πρέπει να διώχνουμε τίς θλίψεις από την καρδιά μας...

— Κυρία μου, της δήλωσε ο Ρότσι, έχω τη δοκίμασα όλ' αυτά κι' ώστόσο δεν μπορώ να βρω την ευτυχία.

— Ω, όχι! Μη το λέτε αυτό διευπαρμένη εκείνη. Η ευτυχία θα πείραζε πολλές φορές από κοντά σας, μα τόσο αθόρυβα που δεν την καταλάβατε. Αν αψηφούσατε όμως τον κίνδυνο, αν παρμερίζατε τις θλίψεις σας, αν αφήνατε ελεύθερη την καρδιά σας, δεν θα την χάνατε...

Και με μια άνεγγήγη τρυφερότητα, τον αγκάλιασε, κολλήσε τα χείλη της στα χείλη του Ρότσι και τον παρότρυνε σ' ένα τρελλό έρωτικό γλέντι. Ο Τζούλιο Ρότσι πρώτη φορά έβλεπε μια γυναίκα τόσο φλογερή, τόσο νυποκρίτα ευτυχισμένη. Θά έλεγε κανείς ότι ένας μεγάλος κίνδυνος, μια τρομερή θύση την είχε κάνει να αγαπήσει παράφορα τη ζωή και ήθελε να την χαρή και να την απολαύσει.

Όταν ο Ρότσι έφυγε την άλλη μέρα το πρωί για το καράβι του, ή άγνωστη του έδωσε ένα γράμμα.

— Θα τ' ανοίξετε, τού είπε, άμα ή θαλαμηγός σας φύγει από το λιμάνι.

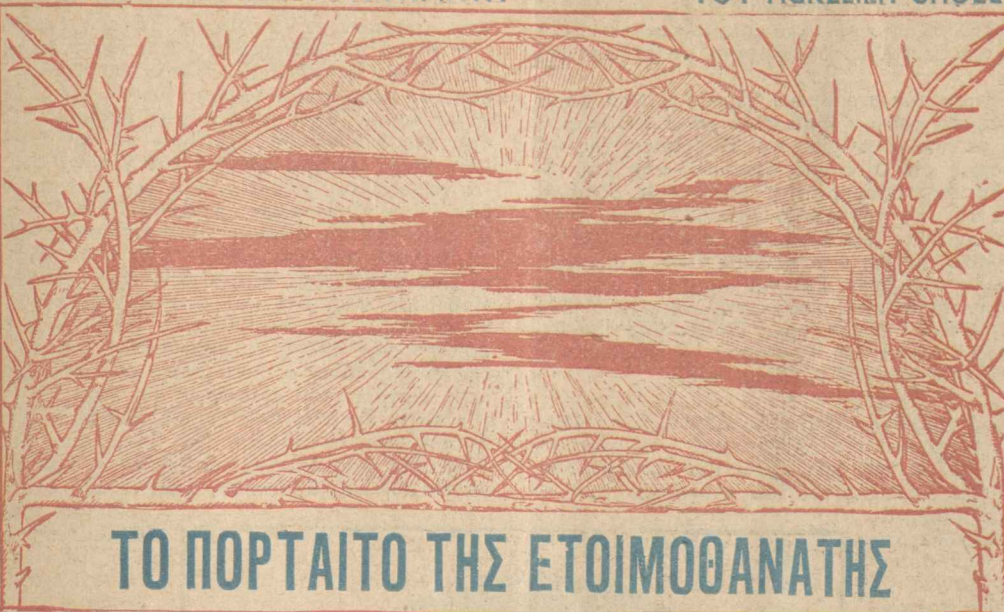
Και ο Ρότσι της έδωσε τον λόγο του.

Και πράγματι τ' ανοίξε, όταν ή θαλαμηγός του είχε «πίσει» στη νερά της Μεσογείου.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ AURELIEN SHOLL

ΤΟ ΠΟΡΤΑΙΤΟ ΤΗΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗΣ

Η έπισκέψι μου στο έργο-αστήριό του Σώελ είχαν καταντήσει ή σε ή για μένα συνήθεια. Ήταν αδύνατο να μην περάσω από εκεί τουλάχιστον τρεις φορές την εβδομάδα. Ο Σώελ ένας από τους καλλιτέρες παιδικούς φίλους μου, είχε συνηθίσει κι' αυτός στις έπισκέψεις μου αυτές, και, όπως μου έλεγε αν τύχαινε ν' άργήσω καμιά φορά ν' τον έπισκεφθώ αισθανόταν πάλι η παρουσία μου.

Κρατούσε ένα διαμέρισμα από δυο δωμάτια, σε μια ήσυχη πάροδο της οδού Ρώμης. Το ένα το χρησιμοποιούσε για κρεβάτο-κάμαρα και τ' άλλο, το πιο ευρύχωρο και πιο φωτεινό, για εργαστήριό του.

Η ατμόσφαιρα του σπιτιού αυτού μ' ευχαριστούσε ιδιαίτερα. Ίσποτε εκεί μέσα δεν ήταν άσχημο. Τα έπιπλα, τα μικρά κομψοτεχνήματα, τα διάφορα ένθυμα των φίλων του, οι μικροί περσικοί τάπητες που κρεμώτουσαν στους τοίχους, διάφορα πορτραίτα ώραιων γυναικών, τοπία μαγευτικά, εικόνες και μερικά γύφωνα και μπρούτζινα εκμαγεία — έργα δικά του, τα τελευταία — όλ' αυτά ήσαν με τόση χάρι και με τόση άνεσι τοποθετημένα, ώστε έπαρναν μια έντελως ξεχωριστή όμορφιά, το καθένα χωριστά και όλα μαζί, και ή ατμόσφαιρα του δωματίου εκείνου γινόταν εξαιρετικά ευχάριστη και γοητευτική.

Ο Σώελ ήταν γεννημένος για καλλιτέχνη, με ψυχή καλωπιτική. Τού άρεσε το ώραίο, όχι γιατί ήταν καλλιτέχνης, αλλά γιατί αισθανόταν μέσα του την ανάγκη του ώραιού. Και ή ήθελες δε θα μπορούσες ν' ανακαλύψεις στο περιβάλλον του Σώελ κάτι που θα σου θύμιζε την άσχημια.

Κατά διάφορους περιόδους, ή έπισκέψι μου στο σπίτι του φίλου μου γινόταναν συχνότερες. Μια θαρρυμία, μια στεναχώρια, μια απογοήτεσι τέλος μ' έσπρωχναν άσυνείδητα σχεδόν προς τα εκεί. Σ' αυτό το σπίτι όλα γελοούσαν, όλα είχαν μια λεπτή άρμονία, μια ξεχωριστή χάρι και ή άκτινοβολία της όμορφιάς του περιβάλλοντος με συνέφερε άμέσως από οποιαδήποτε άκεψι.

Κείνη την ήμέρα έκανα την τακτική έπισκέψι μου στο Σώελ. Σε μια στιγμή, δεν ξέρω πώς, με κυριέψε ο πειρασμός της περιεργείας να σηκώσω ένα ταπέτο που ήταν κερφωμένο στον τοίχο, όταν ξαφνικά ένα έπιφώνημα έκπληξε-ως έξερυγε από το στόμα μου.

Κάτω απ' αυτό το ταπέτο ήταν κερφωμένη στον τοίχο μια εικόνα που παρίστανε το κεφάλι μιας κόρης. Άλλα, θεέ μου, τί θαύμα όμορφιάς, τί άγγελος, τί ποιήμα κάλους ήταν εκείνο!...

Ήταν μια από τις ξανθές έκείνες καλλονές που σπάνια τυχαίνει να συναντήσουμε στον δρόμο μας. Από τ' άγγελικό κεφάλι της ένας χείμαρρος χρυσών μαλλιών ξεχυνόταν προς τους ώμους της κι' ένα στεφανί από λευκούς κρίνους και λευκά τριαντάφυλλα στόλιζε το ώχρο μέτωπό της. Τα μάτια της μεγάλα κι' όλοστοργγυλά, σε κούτταζαν γεμάτα άθωότητα.

Ενας μαυρογάλλος κύκλος στεφάνων κι' έσκίαζε τα μάτια αυτά. Στα ώχρα χείλη της έπέφορης αυτής καλλονής άνθιζε ένα αδιόρατο χαμόγελο και όμως στα αίσθηρα χαρακτηριστικά του κοκκλιοτικού προσώπου της ήταν χαραγμένη κάποια θλίψις.

Βρισκόμουν μπρός σ' ένα από τα σπάνια δημιουργήμα-

του Σούμπερτ και άθελα μου έρχόντουσαν στο στή-μα τα θλιβερά λόγια της:

«Η στιγμή του χωρισμού μας ήρθε... του παντοτεινού μας χωρισμού...»

— Α! ανακάλυψες την εικόνα!... φώναξε σχεδόν θυμω-μένος ο Σώελ μπαίνοντας μέσα.

— Είπε πεθαμένη ή νέα αυτή; ρώτησα.

Κι' ή έρώτησις αυτή ήρθε μονάχη της στα χείλη μου. Δεν την είχα έτοιμάσει. Δεν είχα σκεφθι τίποτε τέτοιο προηγουμένως.

Τα χαρακτηριστικά του Σώελ άρχισαν να σκοτεινιάζουν εξ αίτίας της ιεροσυλίας μου αυτής. Το κατάλαβα γρήγο-ρα και έσπευσα να προλάβω τον θυμό του φίλου μου.

— Σου ζητώ συγγνώμη, αγαπητέ μου Σώελ, τού είπα. Ή ανακάλυψι του άριστοουργήματός σου ήταν έντελως τυ-χαία και σε θεβαιώνω πως δεν μπορώ να συνέλθω ακόμη από τον θαυμασμό μου...

— Ευχαριστώ, φίλε μου, αλλά θάταν καλλίτερα να μη γινόταν αυτό... Τέλος, δεν πειράζει.

Και το μέτωπό του Σώελ άρχισε να αίθριαζει.

— Είπε πεθαμένη, Σώελ; ξαναρώτησα.

— Ναι, έχει πεθάνει πρό πολλού... είπε με πικρία ο φί-λυσ μου.

— Και γιατί την έχεις εκεί από κάτω κρυμμένη; Αυτό είναι ένα άριστοούργημα, Σώελ, και πρέπει να το θαυμάζουν όλοι!...

— Αυτό ακριβώς δεν θέλω να γίνεται, μου είπε με μια δόσι θυμού. Την κρύβω απ' όλους κι' από τον ίδιο τον έαυ-τό μου ακόμα. Δυστυχώς δεν έχω το θάρρος να την πα-ραδώσω στη φωτιά!

— Αν δε μου καταλόγιζες χονδροειδή περιέργεια, τού είπα, θα σου ζητούσα να μου πής την ιστορία αυτού του πορτραίτου.

— Επιδμένεις; με ρώτησε, θυβίζοντας το βλέμμα του στα μάτια μου.

— Σε θερμοπαρκαλάω.

— Τέλος πάντων!... Μια που ήρθαν έτσι τα πράγματα, θά τα μάθω όλα, φίλε μου. Κάθισε!

Και μου έδειξε μια πολυθρόνα. Καθήσαμε ο ένας απέναντι στον άλλον. Ανάψαμε από ένα πούρο και ο Σώελ άρχισε:

— Την πρωτοσυνάντησα στα Πυρηνία. Ήταν μια όρφα-νή που την είχε πάρει υπό την προστασία της μια γρηά θεία της κοντά στην οποία θήρκε τη στοργή και την καλώ-σύνη μιας δεύτερης μητέρας...

...Με σύστησε σ' αυτές ένας γνωστός σου φίλος μου, ο Ριχάρδος Λιερί, ο γυιός του διοικητού της εκεί μοιραρχίας και μνηστήρ της νέας. Από την πρώτη στιγμή, ή Μπλάνς — έτσι την έλεγαν — μου φάνηκε θελκτική, ώραιότατη και

μέ πνεύμα ραφινάρισμα. "Όπως μου είπε ο Ριχάρδος, ο γάμος του με την Μπλάνς ήταν αποφασισμένος και δεν θ' άργουσε να γίνει. Γνωρίζονταν από μικρά παιδιά και η φιλία των παιδικών τους χρόνων δεν άργησε να μετατραπεί σ' έρωτα.

Τους ξανα συνάντησα τόν περασμένο χειμώνα. Μιά φορά στον χορό της κ. Λεμέρ και μία φορά στον χορό του Ιατρού κ. Φωβέλ. Χόρευε με τόν μνηστήρα της. "Ο έρωτάς της γι' αυτόν ήταν, άστραφτε στο άγγελικό πρόσωπό της και ίδκανε ν' ακτινοβολή από ασυγκράτητη χαρά και ούράνια ευτυχία. Τα μάτια της, τó γοητευτικό χαμόγελό της ή κινήσεις της εξέφραζαν έναν έρωτα δυνατό, μεγάλο, ασυγκράτητον, έναν έρωτα, τέλος, από κείνους που πλημμυρίζουν την ύπαρξή μας ολόκληρη. Για την κοπέλλα αυτή ολόκληρος ο κόσμος, τó σύμπαν, συγκεντρώνονταν σ' ένα μονάχα πρόσωπο: Στόν Ριχάρδο της... Ζούσε γιά τόν Ριχάρδο, έδωλε με τά μάτια του Ριχάρδου, ή καρδιά της χτυπούσε αποκλειστικά γιά τόν Ριχάρδο της.

"Ο πατέρας του Ριχάρδου, στρατηγός Λεριέ, ήταν ιδιοκτήτης απέραντων εκτάσεων στο Άννιμ και μία μέρα άνάθεσε στόν γιού του νά πάη εκεί κάτω και νά αναλάβη τήν διεύθυνση και τήν εκμετάλλευση τών κτημάτων τους.

Είχαν περάσει έξι μήνες από τήν ήμέρα που ο Ριχάρδος αποχαιρέτησε τήν άρραβωνιαστική του θρέχοντας τά χέρια της τά όποια καταφιλούσε με καυτερά δάκρυα κι' αλλάζοντας μαζί της ένα σωρό όρκους, όταν μία μέρα, ξάνα απόγευμα, τή στιγμή που έτοιμαζόμουν νά βγώ έξω μου έδωσαν ένα γράμμα.

"Η κ. Β... με παρακαλούσε θερμά νά πάω γρήγορα υπό σπιτί της, παίρνοντας μαζί μου και τά πινέλλα μου.

"Αν άναθάλετε γι' αύριο, μου έγραφε, θάναί πολύ άργά, δυστυχώς !..."

Φυσικά, δέν άρνήθηκα. Πήρα ό,τι μου χρειαζόταν γιά νά κάμω μία ζωγραφιά και μπήκα θιάστικός στο πρώτο άμάξι που θρήκα.

—Πράστε, κύριε, μου είπε ή κ. Β... όταν μπήκα στο σπιτί της. Σας παρακαλώ, όμως, νά περπατάτε σιγά, όσο μπορείτε σιγώτερα. Κι' ο έλάχιςτος θόρυβος — άλλοιμονο! — τήν ταράζει τρομερά...

— Γιά ποιά μιλάτε, κυρία μου ; θέλησα νά ρωτήσω, αλλά δέν πρόλαβα, γιατί ή κυρία Β... είχε άνοιξει τήν πόρτα του δωματίου και μου έγνεψε νά περάσω μέσα.

Τό πρώτο που αντίκρισα, μπαίνοντας στο πολυτελέστατο, μά και θλιβερό, ώστόσο, δωμάτιο εκείνο, ήταν ένα κομψότατο κρεβάτι πάνω από τó όποιο κρεμώταν ένας Έσταυρωμένος. Άνάμεσα στα πάλλευκα σεντόνια του διέκρινα ένα κεφάλι παιδικό, με πρόσωπο χλωμό, ξέθωρο και με θαυλωμένα μάγουλα.

"Ήταν ή Μπλάνς! Νάι, φίλε μου, ήταν ή Μπλάνς τών Πυρηναίων, τó γοητευτικό, τó αιθέριο εκείνο πλάσμα που ή νεότη και τó κάλλος της αιχμαλώτιζαν τά θλέμματα εκείνου που τήν αντίκρυζε. Νάι, αυτή ήταν τó θλιβερό εκείνο έρείπιο."

Νόμισα πώς κοιμώταν και γιά νά μη πειράξω τόν ύπνο της έμεινα ακίνητος περιμένοντας οδηγίες από τήν κυρία Β... "Η άρρωστη με είχε αντίληφθί όμως. Τήν είδα νά σηκώνη από τά μεταξωτά, τά πουπουλένια μαξιλάρια τó πλημμυρισμένο από τά κατάξανθα μαλλιά κεφάλι της και με ρωνή που νόμιζες πώς έρχονταν από κάποιον κόσμο μακρινό, μ' ένα λεπτό χαμόγελο στα χλωμά χείλη της, άρχισε νά μου λέη:

— Πλησιάστε, κύριε... Καθήστε, μη κουράζεσθε όρθιος... Θεία, φέρε τó κάθισμα του κυρίου κοντά μου... Νάι, έτσι...

Και τώρα άκούστε με, κύριε...

— Πήρε μία θαθείά άνάσα, και καταβάλλοντας μία νατή προσπάθεια νά σπριχθί στους άγκώνες της, συνέχισε:

— Κύριε !... Θά πεθάνω !... Θά πεθάνω, άλλοιμονο, πριν νά τόν ξαναδώ !... "Όταν θά γυρίση, έγώ θάμνη θαθεία, μέσα στόν τάφο... χώμα, ίσως, ως τότε μέσα στο χώμα του... "Έχω λοιπόν μία επιθυμία... Άφού στόν γάμο μου, θέλω νά τó αφήσω τήν εικόνα μου, μία εικόνα που νά χαμογελάη γλυκά... Μη με ζωγραφίζετε, κύριε, άσθώς όπως είμαι τώρα. Βιάστε τή μνήμη σας, προσπαθήστε μ' όλη σας τή δύναμη νά ξαναφέρετε στήν φαντασία σας τή Μπλάνς που γνωρίσατε στα Πυρηναία... Άπό τήν τωρινή μου κατάσταση πάρτε ό,τι σας χρειάζεται γιά νά δώτε τó Ροβέρτος μου, ό,τι και στο ψυχροράγημά μου άκόμα τó θυμώμουν... τόν περίμενα ! Είσαθε καλλιτέχνης, ή έχετε καλλιτέχνης ξέρετε τί χρειάζεται γιά νά φανούν οι πάσης ψυχής πάνω σ' ένα μπουγιτισμένο πανί... χωρίς νά γυρούν ώστόσο τήν όμορφιά, τή χάρι..."

"Όταν εκείνος που είχε διαλέξει ή ψυχή μου νά γίνη άγαπημένος σύντροφος τής ζωής μου, όταν ό άσταυρωμένος Ριχάρδος μου θελήση νά δώ έστω και σέ μία άσχημη εικόνα νά εκείνη που άγάπησε, εκείνη που έλάτρευε και τήν γύρισε τά έρωτικά φίλια του, θέλω νά τή δώ, όπως ήταν, όπως με είχε γνωρίσει..."

Και γυρίζοντας πρós τήν γηραιά κυρία, που μόνιμα γυρίζει τις πλάτες της εν τώ μεταξύ γιά νά μη θιπή τή Μπλάνς τά δάκρυά της, τή είπε:

— "Ιωάννα, έλα νά μου πές τας τας μαλλιά, όπως ήταν τότε... Φέρε εκείνο τó σπαρτί με τούς κρίνους και τά ταντάφυλλα... Νά μου τó βάλεις στο κεφάλι γιά νάμνη παράλλαξη όπως ήμουν στο «Λευκό χορό», στόν τελευταίο χορό προτού φύγη..."

Είπε περιττό, φίλε μου, νά σου πώ τó ψυχικό μου, όσο μιλούσε ή έτοιμη νατή Μπλάνς. "Η καρδιά μου σπαραζόταν. "Ένας δαίς πόνος μου έσχ'ε τά στήθη και κατέβαλα υπερδύναμη προσπάθειες γιά νά συγκρατήσω τά δάκρυά μου.

Και τώρα, άκόμα, όταν μου μίλησε τήν τραγική αυτή σκηνή με τάνει μία φωνή μελαγχολία. Προσπαθώ, όμως, νά τήν λησμονήσω. Νάι, δέν μπορούσα νά κρατηθώ. "Ηθέλα νά κλάσω, νά κλάψω, γιά νά ξαλασησω

τήν καρδιά μου.

"Ενώ ή "Ιωάννα άσχισε νά κάνη τήν στερνή τουλάχιστον έλπίδα, τής άτυχης Μπλάνς έγώ πήγα στήν άλλη άκρη του δωματίου κι' εκεί κάνοντας τάχα πώς τακτοποιώ τά έργαλείά μου, πώς έτοιμάζω τά χρώματα άφησα τά δάκρυά μου νά λούθουν.

Δέν μπορώ νά πώ τί έκλαιγα άκριβώς. Ούτε έγώ ή έστω ξέρω. "Έκλαιγα τή νεότη, τήν θεική όμορφιά που ή άσθυνα κάτω από τις κρύες πλάκες του τάφου ή έπαιξε άλλο ; Δέν ξέρω...

Τέλος, όταν ή "Ιωάννα τελείωσε άρχισα νά ζωγραφίζω τήν μελλοθάνατη. "Έβαλα όλη μου τή δύναμη γιά νά μνη τρέμω τó χέρι μου. "Η Μπλάνς πιδ δυνατή από μένα, άνατή από τόν έρωτα πούνοιωθε, σπριζόταν ήρεμα στήν σκέφαλα. "Ο θάνατος φτεροκοπούσε γύρω της και αυτή δέν άφησε ούτε στιγμή νά φύγη από τά χείλη της ή άγγελικό χαμόγελό της.

Η Μπλάνς πέθανε τήν ίδια εκείνη νύχτα κατά τó γλυτό χάραγμα. Κ' ύστερα από ένα χρόνο, ο Ριχάρδος γύρισε από

τό Άννιμ και μία μέρα ήρθε και μ' επισκέφθηκε στο σπιτί μου.

Εύθυμος, χαμογελαστός επιθεωρούσε τó δωμάτιό μου και τó άτελιέ μου σφριζοντας κάποιο εύθυμο τραγουδι επιθεωρήσεως.

Σέ μία στιγμή μου είπε:

— "Α! Θυμάστε κείνο τó κορίτσι που γνωρίσατε στα Πυρηναία και κατόπι στους χορούς που έδόθηκαν εκεί πέρα ;

— Ποιά κορίτσι ; Έκαμα εξαφνιασμένος.

— Μαρέ, μπράβο μνημονικό ! Τό κορίτσι που έπρόκειτο νά παντρευτώ, άδερφέ ! Τήν Μπλάνς !

— "Α, νάι, άποκρίθηκα κατάπληκτος γιά τήν άναισθησία του. "Ε, λοιπόν ; Τί συμβαίνει ;

— Μά που ζης, καύμενη ; Δέν ξέρεις ; Πέθανε !...

Μου τάλεγε αυτά με τó ίδιο ύφος που θάλεγε κανείς, πώς ή γάτα του γέννησε έξη γατάκια και ψόφησε τó έσθ

— "Α! Έκανα, ώστόσο. Τί λέτε !...

— Νάι, πέθανε, ή καύμενη. Μου τ'όγραψαν, ξέρεις, όταν ήμουν στο Άννιμ. Νά σου πώ δέν λυπήθηκα και πολύ... Νάι, δέν λέγα, ήταν όρατο κορίτσι, μά πολύ ίσχυή, θρε παιδί μου... Συμβαθείτε σεις τις ίσχνες. "Εγώ, νά σου πώ τήν αλήθεια, όχι και τόσο...

Και παίρνοντας ένα τσιγάρο από τó τραπέζι, τó άναψε και πρόσθεσε:

— Συγγνώμη, μου επιτρέπετε νά καπνίσω στο έργαστήριό σας ;

"Ένα κύμα άγανακτήσεως άνέθηκε στόν λαϊμό μου. Με έπνιγε. Μούρθε νά σηκώσω τó χέρι μου και νά τó καταφέρω ένα δυνατό χαστούκι, φτύνοντάς του κατάμουτρα τις λέξεις:

— Τίποτένι ! Άχρειό ύποκείμενο ! Δέν σου άξιζε ούτε ως έρωμένη, ούτε ως σύζυγος ο άγγελος εκείνος !... Είσα ένα συχαμερό ύποκείμενο που λερώνεις κάθε τι που άγγίζει !...

Δέν τού είπα τίποτε όμως. Τόν άφησα νά φύγη, χωρίς νά τού διακόψω τó τραγουδι του κι' όταν ύποχρεώθηκα νά τού δώσω τó χέρι μου, ένόμισα πώς μ' άγγιξε κανένα συχαμερό έρπετό.

Και τήν εικόνα δά με ρωτήσε. Τήν εικόνα που είχα τήν έντολη, τήν ρητή έντολη τής έτοιμοθάνατης νά τού τή δώσω ;... Καταλαβαίνεις, ό,τι δέν τού τήν έδωσα. Δέν μπορούσα νά διαπράξω μία τέτοια χυδαιότητα εις θάρος τής ίδιας εκείνης νεκράς.

Και τήν έκρυψα. Τήν έκρυψα γιά νά μη τήν θεωλώνη κανένα μάτι. Κάποτε-κάποτε σηκώνω προσεχτικά τó ταπέτο και στέλνω στή νεκρή ένα θερμό φιλί. Ποιάς ξέρει ;... "Ισως νά τó δέχεται ευχαρίστως στους ούρανους που βρίσκειται ανάμεσα στους άγγέλους του Καλού Θεού.

"Ο Σάελ σώπασε. Κι' ένα δάκρυ, που ποιάς ξέρει από πόση ώρα τó κρατούσε φυλακισμένο στα θάθη τής ψυχής του, κύλησε άργά-άργά από τά μάτια του...

AURELIEN SHOEL

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κάποιος δικηγόρος, έρασιτέχνης ζωγράφος είχε κάνει τήν αυτοπροσωπογραφία του στήν πιδ προσφιλή του στάσι Δηλαδή έχοντας τó ένα του χέρι στήν τσέπη.

Μερικοί από τούς πελάτες του που έτυχε μία μέρα νά θρεθούν συγκεντρωμένοι μέσα στο γραφείο του και τήν είδαν κρεμασμένη στόν τοίχο, κύτταζαν μ' έκπληξη:

— Πώς τού μοιάζει ! Πώς τού μοιάζει ! Έλεγαν όλοι σχεδόν. Είπε ή πραγματική του εικόνα !

"Ένας όμως από αυτούς, κάποιος γέρος έπαρχιώτης, διαφώνησε από τήν πρώτη στιγμή μαζί τους.

— Δέν τού μοιάζει ! Δέν τού μοιάζει καθόλου ! Έλεγε.

— Δέν τού μοιάζει ; ρώτησαν οι άλλοι. Δείξε μας κάτι που νά μνη τού μοιάζει.

— Άπολύστατα !... άπάντησε ο γέρο-έπαρχιώτης, γιατί έχει τó χέρι στήν τσέπη του, ένώ θάπρεπε νά τó είχε στήν τσέπη κανενός πελάτη του !...

Μόνον τó «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» άγοράζει, εις άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, πρό τού 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτου», Γερμανού Παλαιών Πατρών 5, Κήπος Κλαυθμώνος, 3—9 μ. μ. καθ' έκάστην και τας Κυριακάς.

Η ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										
12										

Όριζοντίως:

- 1 Πρόκειται ν' άρχισή κατ' ατάς, γλυκό και μελαγχολικό.
- 2 Γράμμα. Πρόθεσις.
- 3 Προσέχετε νά μνη άποκτήσετε πολύ, γιατί θά παχύνετε. Δεικτικόν έπέρημα.
- 4 "Όποιος δέν έχει άπ' αυτούς, λέγεται κοινώς άπένταρος.
- 5 Άτακτο στίφος (Αίτ.) "Ηρώς τού "Ιψεν.
- 6 Γάλλος μυθιστοριογράφος και "Άγγλος ναύαρχος. Σύνθεσμος Γάλλος στρατήρχης.
- 7 Μάτι. "Επιφώνημα πόνου.
- 8 "Ο «μπάρμπα» τών "Αμερικανών. Μουσικά όργανα.
- 9 Γλυκότητα γιά τούς έρωτευμένους.
- 10 Τό φρούριο που φυλακίσθηκε ο Μοντερρήστος. "Η έλληνική μετάφρασις τού όνόματος τού περιήλου Γάλλου ληστήρχου Κορβούς.
- 11 Κράτος τών "Ινδιών. Διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος τού αιώνα μας.
- 12 Άναδελφί θύοσσις. Άρρενός, άρενιανός, πολεμοχαής.

Καθέτως:

- 1 «... με παίρνει ο άνεμος με τά φτερά...» (δυό λέξεις)
- 2 Αιγύπτιος Θεός. Πόλις τού Μαρρόου.
- 3 Γιά τούς Ρωμαίους ήταν θεία, γιά τούς σύγχρονους "Αθηναίους τάπος άδελφισμός τού πορτοφολιού (Ρητ.) Πόλις τής Νετίου Γαλλίας.
- 4 Τραγική μητέρα τής αρχαιότητος. Νότα.
- 5 "Ιταλικόν μελωδία που μετεφράσθη «Υπνοβάτης».
- 6 Βυζαντινός φθόγγος. Κατάφασις.
- 7 Ψώνι. Άπλά. χαριτωμένα.
- 8 Τέτοιοι σταθμοί πρόκειται νά εγκατασταθούν συντάμας και στήν Ελλάδα.
- 9 Αυσάρστη μουσική αυτών που θρεοκοιμούνται.
- 10 Βασίλειος τής Ρώμης. Θεότης τών Αιγυπτίων.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Όριζοντίως:

- 1) ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ, 2) ΝΥΣΣΑ — ΤΡΑΣΤ, 3) ΕΤΟΣ — ΑΡΙΑ, 4) ΡΙΣ — ΚΑΙ — ΣΟΥ, 5) ΜΣ — ΚΩΝΟΣ — ΣΡ, 6) ΠΛΣ — ΝΟΩ, 7) ΤΟΥΡ — ΣΤΑΦ, 8) ΙΝΩ — ΔΡΑ — ΑΣΟ, 9) ΣΕ — ΔΡΑΓΑ — ΕΡ, 10) ΡΟΥΜΑΝΙΣ, 11) ΑΒΕΝΣΕΡΑΓΟΙ.

Καθέτως:

- 1) ΑΝΕΡΜΑΤΙΣΤΑ, 2) ΡΥΓΙΣ — ΟΝΕ, 3) ΙΣΟΣ — ΠΥΩ — ΡΕ, 4) ΣΣΣ — ΚΑΡ — ΔΟΝ, 5) ΤΑ — ΚΩΣ — ΔΡΥΣ, 6) — ΙΑΝ — ΔΡΑΜΕ, 7) ΔΤ — ΙΟΝ — ΑΓΑΡ, 8) ΗΡΑ — ΣΟΣ — ΑΝΑ, 9) ΜΑΡΣ — ΟΤΑ — ΙΓ, 10) ΟΣΙΟΣ — ΑΣΕ, 11) ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΙ.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ Ο,ΤΙ ΠΟΘΕΙ Η ΨΥΧΗ ΣΑΣ

Τό αμερικανικό σύστημα της αγοράς με δόσεις. Τι μπορούν ν' αγοράσουν οι Αμερικανοί με δόσεις. Πώς πουλιούνται με δόσεις τὰ σπίτια και τ' αυτοκίνητα. Ένα ζευγάρι κάλτσες με δόσεις. Οί κακοπληρωταί, ή περιπέτεια της «μίσσες» Σμιθ κλπ. κλπ.

Η αμερικανική ζωή παρουσιάζει ένα σωρό καταπληκτικές ευκολίες. Στις Ηνωμένες Πολιτείες μπορεί ν' αγοράση κανείς με δόσεις ό,τι θέλει! Μπορείτε, παραδείγματος χάριν, ν' αγοράσετε ένα ψυγείο που στοιχίζει 150 δολάρια αν έχετε στην τσέπη σας μόνο 5 δολάρια και μία δουλειά. Αυτό το ψυγείο μπορείτε να το αγοράσετε τὸν χειμώνα και ν' αρχίσετε να το πληρώνετε το καλοκαίρι με δόσεις, επί τρία χρόνια. "Αν δώσετε ακόμη 5 δολάρια, μπορείτε να έχετε μία μηχανή της μουγάδας και ένα ηλεκτρικό σίδερο γιὰ σιδερώμα, πληρωτά σὲ δυὸ χρόνια. "Αν έχετε, επίσης, να διαθέσετε 100 δολάρια, μπορείτε ν' αποκτήσετε ένα αυτοκίνητο, πληρωτό σὲ δυὸ χρόνια κι' αυτό. Κατόπιν, μπορείτε να μπήτε σ' αυτό το αυτοκίνητο και να πάτε σ' ένα μεγάλο ἐμπορικό, όπου αγοράζετε με τη μεγαλύτερη ευκολία τοῦ κόσμου μία φορεσιά, ένα επανωφόρι, διαφορετικὰ μπουκάλια, ένα γούνινο μαντὼ και πολλά φορέματα γιὰ τὴν γυναίκα σας, δίχως να εἰσθε υποχρεωμένοι να πληρώσετε ἀμέσως τίποτε ἄλλο παρά ἐνάμισιο δολάριο! Τὸ ὑπόλοιπο ποσὸν έχετε τὴν ευκολία να το πληρώσετε σὲ 12 μηνιαίες δόσεις.

Θὰ έχετε δὲ ἄδικο αν δὲν ἐπωφεληθῆτε ἀπ' ὅλες αὐτὲς τις ευκολίες, γιατί ὅλες αὐτὲς ἡ ἀγορὴ με δόσεις δὲν πρόκειται να σας στενοχωρήσουν διόλου. Κι' ἀλήθεια, οἱ ἔμποροι δὲν θὰ κάνουν καμμία ἐρευνα γιὰ να δοῦν ποῖος εἰσθε. Τὰ πράγματα που ἀγοράσατε θὰ σὰς παραδοθοῦν ἀμέσως, ἐκτός αν τὸ ὄνομά σας εἶνε γραμμένο σὲ κανένα «μαύρο πινάκα».

"Αλλως τε, δὲν πρόκειται να κοροϊδέσετε κανένα. Θὰ πληρώσετε. Ξέρετε πὼς αὐτὸ εἶνε το καθήκον σας. Σ' αὐτὲς τις ἐμπορικές συναλλαγὲς θασιλεύει ἡ εὐθύτης, ἡ τιμιότης. Ἡ ἀμερικανικὴς στατιστικὴ μὰς δείχνουν, ὅτι στοὺς 1930 ἀγοραστὰς με δόσεις μόνο οἱ 8 δὲν πληρώνουν, ὡς τὸ τέλος, τὸ χρέος τους. Ποτὲ ἄλλοτε λοιπὸν δὲν πουλιώντουσαν στὴν Ἀμερικὴ τόσα πράγματα με δόσεις, ὅσα σήμερα. Ὁ Ἀμερικανὸς ἀγοράζει ἐλευθέρως, ὅλοι δὲ οἱ ἔμποροι τὸν ἐνθαρρύνουν να κάνει τέτοιες ἀγορὲς με δόσεις.

Τὸ 1936, οἱ ἔμποροι τῆς Ἀμερικῆς πώλησαν με πιστῶσι ἐμπορεύματα ἀξίας 5 δισεκατομμυρίων δολλαρίων, δηλαδή τὸ 1)6 τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῆς λιανικῆς πώλησας. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, ὥστόσο, μερικοὶ οικονομολόγοι και θοοι μηχανοὶ συμβουλεύουν τὸ κοινὸν νὰ μὴ κάνει τρέλλες, μὰ δὲν τοὺς ἀκούει κανεὶς, γιατί κανεὶς δὲν φοβάται τὸν κίνδυνο. Ὅλοι ἐξακολουθοῦν με τὴν ἴδια ευκολία και με τὴν ἴδια ἐμπιστοσύνη τις ἀγορὲς τους. Εἶνε βέβαιοι ὅτι θὰ τις πληρώσουν.

Ἀπὸ τὸ 1920, αὐτὲς ἡ πιστώσεις εἶχαν ἀναστατώσει τοὺς οικονομικοὺς κύκλους, που φοβόντουσαν μιά κολοσσιαία καταστροφή, μὰ ὅπως ξέρουμε, τὸ πρακτικὸ αὐτὸ σύστημα δὲν παρουσίασε θλιβερὲς ἐκπλήξεις, γιατί ἀνθεξε θριαμβευτικά στὴν περίοδο τῆς οικονομικῆς κρίσεως.

Τὸ περίεργο τὴν ἔεινε πὼς ἡ ἴδια ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἐξασφάλισε τὴν ἐπιτυχία αὐτῆς τῆς μεθόδου. Ἡ δημοσπονδιακὴ οἰκοδομικὴ ἐταιρεία τῆς χρηματοδοτεῖ τις ἀγορὲς τῶν νοικιάρηδων που μένουν στα σπίτια τῆς με μιά

προθεσμία τριῶν χρόνων και ἕνα τόκο 5 ο)ο.

Ἡ ἀπλήρωτες πιστώσεις, πρὸς τὸ παρόν, δὲν παρουσιάζουν παρά ἕνα 0,8 ο)ο. Τὸ κοινὸν λοιπὸν ζητάει και θέλει τὴς ἴδιες διευκολύνσεις που τοῦ παρέχει ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Οἰκοδομικὴ Ἐταιρεία κι' εἶται τὸ ἰδιωτικὸ ἐμπόριο που κάζεται ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἴδια πρακτικὴν μεθόδον.

Ἀπὸ ἐδῶ και πέρα κάθε Ἀμερικανὸς μπορεί ν' ἀγοράσῃ με πιστῶσι ό,τι θέλει. Ὅπως δὲ ἀναφέραμε, οἱ ἔμποροι ἡ οἱ πιστωτικοὶ οἱκοὶ δὲν φέρνουν δυσκολίες στὴν ἀγοραστὴν ζητῶντας ἐγγυήσεις, ἀλλὰ ἀρκούνται να ἐκπληρώσουν τὴν κατάστασι πέντε ἀγοραστῶν στοὺς ἐκατὸ. Ἀλλὰ τε οἱ κακοπληρωταί εἶνε σπάνιοι κι' αὐτὸ ἀρκεῖ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς μεθόδου.

Πόσο μακριὰ θρῑσκόμαστε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ που ἡ ἀγορά τοῦ Μπλερίγκιττε, π. ε. ρ. ι. φ. η. μ. ὁ Λοιδὸς εἶνε ἕνα αἰῶνα, δυσκολεῖται ν' ἀγοράσῃ με πιστῶσι τὰ ἔπιπλα τοῦ σαλονιοῦ τῆς!

Σήμερα, ὅλα τὰ μαγαζιά τῆς Ἀμερικῆς καλοῦν ἀνθρώπους ἀγοράσουν ό,τι θέλουν με πιστῶσι, χωρίς να θέλουν καμμία ἐγγυήσι ἀμέσως και χωρίς να ἐκπληρώσουν τὸ ποσόν. Μπορεῖ κανεὶς ἀγοράσῃ με δόσεις και κατὰ τὸν στοιχίζει μόνο 15 δολάρια τὸν πρῶτοντα ἐνάμισιο δολάριο. Ὁ πρῶτος δόσι, και τὰ ὑπολοίπα δώδεκα μῆνες, ἀκόμα κι' ἐάν πρόκειται γιὰ ἕνα ζευγάρι κάλτσες.

Τὸ 1936, οἱ ἔμποροι πούλησαν περισσότερα ἐμπορεύματα με πιστῶσι τὸ 1935 κατὰ 33 ο)ο. Ἡ θιομηχανία τῶν αυτοκινήτων πώλησε τὸ 1936 περισσότερα αυτοκίνητα ἀπὸ τὸ 1935 κατὰ 13 ο)ο. Ἀλλοτε, ὁ ἀγοραστὴς με δόσεις ἐνὸς αυτοκινήτου ἔπρεπε να πληρώσῃ ἀμέσως τὰ 40 ο)ο τῆς ἀξίας τοῦ αυτοκινήτου, ὅποιος θέλει μπορεί νὰ ἀγοράσῃ ἕνα αυτοκίνητο τριάντα μηνιαίες δόσεις, χωρίς να πληρώσῃ τίποτε ἀπὸ τὸ σὲν! Ἐπίσης και τὰ αυτοκίνητα «εὐκαιρίας» πουλῶνται με εἰκοσιτέσσερες μηνιαίες δόσεις. Τέλος, ὅσοι δὲν ἐκπληρώσουν τὸν ἐνάμισιο δολάριο, οἱ αὐτοὶ ν' ἀγοράσουν με δόσεις και να πληρώνουν τοὺς μῆνες που ἐργάζονται.

Τὸν περασμένο χρόνο, 16 ἐκατομμύρια Ἀμερικανοὶ ἀγοράσαν τὸ αυτοκίνητό τους με δόσεις. Ἐπίσης πάλι 16 ἐκατομμύρια ἄλλων ἀγόρασαν με πιστῶσι ό,τι ποθοῦν να νείναι νὰ φαντασθῇ.

Κάθε ἀγοραστὴς δὲν ἐπιβαρύνεται παρά μ' ἕνα δολάριο. Μερικά καταστήματα που πούλανε εἶδη ρουχοῦ, π. ε. ρ. ι. φ. η. μ. σπαθῶν ν' ἀδείξουν τὴν τιμὴ τῶν εἰδῶν που πούλανε με δόσεις. Ἀλλὰ ὅμως δὲν ἔχουν καμμία διαφορὰ στὴν τιμὴν εἴτε ἡ ἀγορὰ γίνετ τοῖς μετρητοῖς, εἴτε γίνετ με δόσεις.

Σήμερα μάλιστα πολλὲς ἐπιχειρήσεις τῆς Ἀμερικῆς πούλανε ρηνικοὺ και τῆς Πενσυλβανίας, ἀποφάσισαν να ἐκπληρώσουν τὴν ἐπιθάρυνσι τῶν 6 ο)ο σὲ 3 ο)ο. Πολλὰ καταστήματα ἐξ ἄλλου, δὲν ἐπιβαρύνουν διόλου τὸν ἀγοραστὴν με τέτοιους τόκους, ὅταν μπορεί νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος τῶν ἐννέα μῆνες ἀντὶ σὲ δώδεκα.

Αὐτὸς ὁ συναγωνισμὸς στὶς πωλήσεις με πιστῶσι ἐκπληρώσει μερικὸς οικονομολόγους ν' ἀνησυχῶν: τὸν χαρὸν ἔχουν ὡς ἀθέμιτο. Μιά ἐποχὴ μάλιστα, στὸ Σικάγο, ἔπρεπε ὁ ἕνας πραγματικὸς πόλεμος μεταξὺ τῶν ἑμπορῶν που πούλουν με δόσεις! Εὐτυχῶς, ὁ πόλεμος αὐτὸς δὲν κράτησε πολὺ, γιατί ἀλλοιῶς ὅλες ἡ ἐπιχειρήσεις δὲν ἔπρεπε ὡκοποῦσαν. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὅμως οἱ περισσότεροι οἱκοὶ τοῦ Σικάγου πρόφθασαν να ντυθοῦν και να ἐκπληρώσουν τὸ σπῆτι τους, σὰν να ἦσαν ὅλοι πλούσιοι!

Ποῖδὲ εἶνε τὴν τὴν ἀποτέλεσμα, ἀπὸ κοινῆς ἐκτίμησης, αὐτοῦ τοῦ συστήματος τῆς πώλησας με δόσεις; Ὅλοι οἱ εἰδικοί συμφωνοῦν ὅτι εἶνε ἀξιοθαύμαστο! Τὸ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΓΟΗΣΣΩΝ ΤΗΣ ΘΘΟΝΗΣ

Η ΜΠΡΙΓΚΙΤΤΕ ΧΕΛΜ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ

Ο ἱ καλλιτέχνες εἶνε και στὴν ἰδιωτικὴν τους ζωὴ, ὅπως τοὺς φανταζόμαστε; Συνήθως τὸ κοινὸν φαντάζεται τελείως διαφορετικοὺς τοὺς ἀστέρας τῶν κινηματογράφων στὴν καθημερινὴν τους ζωὴ. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Μιά γόησσα τῆς θόνης μπορεί να εἶνε τὸ ἀκρῶς ἀντίθετον κάτω ἀπὸ τὴν στέγη τοῦ σπιτιοῦ τῆς. Ὁ κομικὸς π. χ. που μὰς κάνει να σπαρταροῦμε σὰ γέλια στὴν θόνη, εἶνε στὴν ἰδιωτικὴν του ζωὴ ὁ σοφωρότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Βαρὺς, ἀγέλαστος. Συνήθως μάλιστα δὲν γελᾷ ποτὲ του, ἔχει χάσει τὸ θεῖον δῶρον τοῦ γέλωτος, τὸν ὅποιον σκορπίζει ἀφθόνως στοὺς θαυμαστάς του.

Ὁ κομικὸς και χαριτωμένος ἐξ ἄλλου ἐραστὴς εἶνε στὸ σπῆτι τοῦ ἑνὸς «ἐμβριθὲς φιλόσοφος» που καλλιεργεῖ ἐπιμελῶς κακτοειδῆ, που καπνίζει τὴν πίππα του μακαρίως, μπροστὰ σὲ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ και δὲν θέλει να ζέρη τίποτε ἀπὸ τὴν κομικὴν ζωὴ.

Ἡ σατανικὴ τέλος μοιραία γυναίκα τῆς θόνης εἶνε στὸ σπῆτι τῆς μιά καλὴ και ἀγαθὴ γυναικίουλα, μιά στοργικὴ μητέρα. Κι' ὅταν δὲν ἔχη παιδιὰ, ἀνατρέφει με τὸ μπιμπερό... μικρὰ σκυλάκια!...

Ἐστὶ εἶμῃνα κατάπληκτος, ὅταν μιά μέρα ἐγνώρισα τὴν Μπριγκίττε Χέλμ, στὸ σπῆτι τῆς. Περιμένα να δῶ μιά γυναίκα, αἰθέρια, μιά ὑπερμοντέρνα γυναίκα τυλιγμένη σὰ μεταξωτὰ, μιά ὑπερήφανη Ντιῶα. Ἀντ' αὐτῆς εἶδα ἕνα χαριτωμένο και γελαστὸ κορίτσι, μ' ἕνα παιδικὸ πρόσωπο, περιτριγυρισμένο ἀπὸ τρελλὲς ὁλόκαυθες μπούκλες να γλυστράει ἀνάλαφρα, με ἀρμονικὲς κινήσεις ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο.

Προσπῆξα στὸ σπῆτι τῆς Μπριγκίττε Χέλμ, τὸν περασμένο χειμῶνα. Ἀπὸ τότε, ὅποτε πάω να ἐπισκεφθῶ τὴν Μπριγκίττε ξέρω πὼς θὰ περῶ μερικὲς ἡμέρες και πολὺ εὐχάριστες ὥρες μαζί τῆς, πὼς θὰ ὁρᾷ ἐκεῖ πάντα τὸν ἴδιο ἀπλό, ἀπέρριτο και εὐλικρινὲ ἄνθρωπο. Κανένα ἴχνος μοιραίας γυναικας, καμμία ὑπερηφάνεια ἀστέρος. Στὸ σπῆτι τῆς ἡ Μπριγκίττε εἶνε ἕνα πραγματικὰ ἀπλό κορίτσι. Τὸ σπῆτι τῆς ἀπλό κι' ἐκεῖνο, φωτεινὸ κι' ἀρμονικὸ, γεμίζει τὸν ἐπισκέπτη με ἡρεμία και γαλήνη.

Ἐδῶ θέλει κανεὶς ὅτι ζῇ ἐλευθέρως με λεπτότατο γούστο, θασιλεύει μιά γυναίκα που μέσα σὲ μιά μεγαλούπολι, σὰν τὸ Βερολῖνο, κατάρθωσε να δημιουργήσῃ ἕνα περιβάλλον γεμάτο ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς, που δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸ με τὸν γοργὸ ρυθμὸ τῆς καθημερινῆς ζωῆς μὰς.

ὅταν ἀγοράζει πράγματα που διατηροῦν τὴν ἀξία τους, ἀντὶ νὰ, ξεοδεῖ τὰ λεπτά του γιὰ ἕνα σωρὸ ἐφήμερα και τιποτένια πράγματα.

Βέβαια, δὲν μπορεί κανεὶς να πῇ ὅτι δὲν ὑπάρχουν και κακοπληρωταί. Μὰ οἱ κακοπληρωταί αὐτοὶ υποχωροῦν εὐκολα στὶς προειδοποιήσεις τῶν εἰσπρακτόρων. Ὅλοι σπεύδουν ἀμέσως ὅστερ' ἀπὸ μιά ἡ δυὸ προειδοποιήσεις να ἐξοφλοῦν τὴν δόσι τους.

Χαρακτηριστικὴ εἶνε ἡ περιπέτεια τῆς «μίσσες» Σμιθ, που συνῆθ στὴν Νέα Ὑόρκη και που εἶνε γνωστὴ στὸν κόσμο τῶν ἀγοραστῶν με δόσεις. Ἡ «μίσσες» Σμιθ λοιπὸν ἐγγυώσε τις υποχρεώσεις τῆς κι' εἶται ὁ εἰσπράκτορας παρουσιάσθηκε μιά ἡμέρα στὸ σπῆτι τῆς.

Ἡ κυρία πῆγε να παίξῃ μπριτζ στὸ σπῆτι τῆς κυρίας Τζόνς... τοῦ εἶπε ἡ ὑπέρβριτα.

Ὁ εἰσπράκτορας πῆγε στῆς κυρίας Τζόνς και ἐζήτησε τὴν «μίσσες» Σμιθ.

— Ἀν δὲν πληρώσατε τὴ δόσι σας, θὰ σὰς πάρουμε τὸ ψυγείο τῆς φώνας.

Ἡ «μίσσες» Σμιθ ἐπλήρωσε ἀμέσως, ἀλλ' ὁ εἰσπράκτορας αὐτὸς με τὸν ὑπερβολικὸ ζῆλο ἔλασε τὴν θέσι του!...

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Ἐνα κύμα ἀπὸ χρυσοκίτρινες τουλίπες πλημμυρίζει τὸ τραπέζακι τοῦ σαγινοῦ μπροστὰ μὰς. Κάτω ἀπὸ τὸ ρόδινο φῶς τῆς θεγιέας τοῦ γραφείου ἕνας κόσμος ολόκληρος ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα. Βαθυκόκκινες, ἀσταυτικές πολυθρόνες και γιαπωνέζικη ιαπετσάρια στὸς τοίχους. Ἀκούει κανεὶς τὸ ρυθμικὸ χτύπημα τοῦ ἐκκρεμοῦ, και μακριὰ πολὺ μακριὰ, τὸν θορύβον τῶν αυτοκινήτων.

Ἡ κατάπληξις μου γιὰ τὴν γαλήνη που ἀπλώνεται γύρω μου, εἶνε ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό μου. Ἀλλὰ περιμένα να δῶ και ἄλλα θέλω.

Ἡ Χέλμ ἀντιλαμβάνεται τὸ ἐξάνισμά μου και ἐτοιμάζεται να μοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις πρόθυμη και χαμογελαστή. Μὰ τὴν προλαβαίνω.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τῆς λέω, ἀλλὰ νόμιζα ὅτι σὲν θὰ ἐκφέρατε στὸ σπῆτι σας ἀπὸ τὴν θόνη.

Χαμογέλασε και μοῦ ἀπάντησε:

— Μ' ἀρέσει τὸ φῶς, τὸ γέλιο και ἡ χαρὰ. Μὰ ἂν αὐτὰ δὲν συμβιβάζονται με τοὺς ρόλους μου στὴν θόνη, δὲν ἔχει καμμία σημασία. Ζῇ κανεὶς ὅχι, ὅπως παίζει στὸν κινηματογράφο, ἀλλὰ ὅπως αἰσθάνεται, ὅπως τοῦ ἀρέσει. Καὶ πράγματι ὅλα γύρω τῆς χαμογελοῦν.

Μιά γλυκεῖα ἀτμόσφαιρα ἀπλώνεται παντοῦ.

Ἡ Μπριγκίττε μοῦ δείχνει τὴ μεγάλη βιβλιοθήκη τῆς που θρῑσκείται κοντὰ στὸ γραφεῖο τῆς και μοῦ λέει:

— Οἱ καλλίτεροι σύντροφοί μου εἶνε τὰ βιβλία. Μ' ἀρέσει τόσο τὸ διάβασμα! Διαβάζοντας ξεχνῶ τὸν ἑαυτὸ μου.

Ἡ μελέτη με ξεκουράζει ὅσο δὲν φαντάζεστε. Καὶ ξέρετε, δὲν ντρέπομαι να σὰς πῶ πὼς εἶμαι ρωμαντικὴ και πὼς μ' ἀρέσουν πολὺ τὰ ὥραία ρομάντσα.

Σὲ λίγο σηκώνεται και πηγαίνοντας στὸ παράθυρο κυττάει ἔξω.

— Νὰ ξέρατε, μοῦ λέει, πόσο μ' ἀρέσει ὁ ἥλιος, τὸ φῶς! Περνῶ τις λιγοστὲς στιγμές, που δὲν ἔχω δουλειὰ ψηλὰ στὸν κῆπο που ἔχω ἀπάνω στὴν ταρατσα, ἡσυχία, εὐθυσιμένη σὲ μιά γλυκεῖα νάρκη, μακριὰ ἀπὸ τὰ περίεργα θέματα τοῦ κόσμου. Τὰ θέλετε... Ἐχουν και οἱ ἀστέρες... τις ἀδυναμίες τους, ἀδυναμίες που οὔτε τις υπονομεύεται τὸ κοινόν. Ὁ κόσμος μὰς ἐρεῖ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο.

Ἄρα δὲν μὰς ξέρει καθόλου σκεδόν.

Πραγματικὰ, ἡ Μπριγκίττε ἔχει δίκιο να μιλά ἔτσι. Τὸ κοινόν δὲν τὴν ξέρει. Ξέρει τὴν ἄλλη ἐκεῖνη Μπριγκίττε Χέλμ τοῦ κινηματογράφου. Τὴν πραγματικὴ, τὴν ἀληθινὴ Μπριγκίττε τὴν ἄνοιε! Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σὰς τὴν παρουσίασα διὰ τοῦ ἀρθροῦ αὐτοῦ. Σὰς ὡδήγησα στὸ σπῆτι τῆς. Μιλήσαμε μαζί τῆς. Μὰς ἀνοῖξε τὴν καρδιά τῆς. Κατόπιν ὅλων αὐτῶν θὰ εἰσθε, ἐλπίζω, πρέπει να εἰσθε εὐχαριστήμενοι, ἱκανοποιημένοι και με τὸ παραπάνω μάλιστα.

Μὰ ποῖος ἱκανοποιεῖται ἀπολύτως ἀπὸ ἕνα ἄρθρο, προκειμένου γιὰ ἕνα γοητευτικὸ ἀστὲρα σὰν τὴν Μπριγκίττε Χέλμ;

Θὰ θέλετε ἀσφαλῶς κάτι ακόμη.

Τί; Ἐνα ἀνέκδοτο ἰσως ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Γερμανίδος καλλιτέχνιδος. Θὰ σὰς εὐχαριστήσω σχετικῶς. Ἰδού:

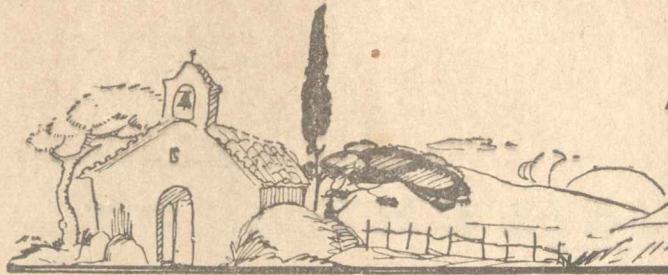
Ἐνα πρωὶ ἡ Μπριγκίττε Χέλμ ἔκανε τὸν περίπατό τῆς σ' ἕνα πάρκο τοῦ Βερολίνου, ὅταν ἀντίκρουσε ἕνα μικρὸ να κρατᾷ ἕνα πουλάκι, τὸ ὁποῖο μόλις εἶχε πιάσει, κρυφὰ ἀπὸ τοὺς φύλακας.

Ἡ Μπριγκίττε συγκινήθηκε στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ φτερωτοῦ σκλάβου, ἐπλήρωσε τὸν μικρὸ κι' ἐλευθέρωσε τὸ πουλάκι.

— Ποτὲ ἡ καρδιά μου δὲν ἦταν τόσο πλημμυρισμένη ἀπὸ χαρὰ, ὅσο τὴν ἡμέρα αὐτὴ, ἔλεγε κατόπιν στοὺς φίλους τῆς ἡ ὥραία θεντέττα.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΘΕΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦ. ΓΡΑΝΙΤΣΑΣ

Ταράχτηκε όλο τὸ χωριό, όταν θύγηκε λόγος πὼς ὁ Στραβοστρατὴς κάνει σπῖτι με δυὸ πατώματα. Κανένι δὲν τὸ πίστευε, όταν τὸ πρωτοεῖπε σὸ μακάλικο ὁ Νικολός ὁ Παρμένιος, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὁ Στραβοστρατὴς ἐγύρισε νὰ ἀγοράσῃ τὸν κῆπο ἐμπρὸς τὸ Διμαρχεῖο γιὰ νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ σπῖτι. Τὴν ἄλλη μέρα, μολαταῦτα, ἐπῆγαν στὸν παπᾶ καὶ ὠμολόγησαν, ὁ Παρμένιος ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος πὼς τοῦ δίνει τὸν κῆπο, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ Στραβοστρατὴς πὼς τοῦ δίνει γι' ἀντάλλαγμα ἕνα κομμάτι ἀμπέλι, κάτω στὸν Μέγα Κάμπο. Ὁ παπᾶς τοὺς εὐχήθηκε στερεωμένα καὶ καλὰ διάφορα, αὐτοὶ τοῦ φίλησαν τὸ χέρι καὶ ἔφυγαν. Ὁ Νικολός τράβηξε πρὸς τὸ μακάλικο κι' ἐθεβαίωσε πάλι τὸ «μυστήριον», ὅπως ἔλεγαν οἱ χωριανοί, γιὰ τὰ παρά- ἔνα τοῦ Στραβοστρατῆ νὰ κάμῃ σπῖτι με δυὸ πατώματα.

Καὶ μήπως δὲν ἦταν μυστήριον; Αὐτὸς μιά ζωὴ δὲν ἐ- πλοκάσθηκε τέτοιο πράγμα, ἀλλ' ἄφηνε καὶ τὸν ἑδερὸν ἢ ζωὴ μέσα σ' ἕνα παλιοκάλυθο, ποὺ θρέχονταν κ' ἡ ἀμα- σχάλες του. Καὶ τώρα στὰ γεράματα τοῦ ἦρθε ἡ θίδα νὰ κάμῃ σπῖτι; Καὶ με δυὸ πατώματα! Καὶ τὰ φύλα ποὺ τὰ θῆρκε; Αὐτὸς ἔδωκε ζωὴ καὶ τέλος σὸ κυνῆγι. Ση- μέρωνε σὸ κυνῆγι καὶ νύχτανε σὸ κυνῆγι. Ἀπὸ μικρὸ παιδί, τὸν εἶχαν πάρει σὴν κοροϊδία με τὴ μανία του αὐ- τῇ, νὰ κυνηγᾷ ὀλημερίς καὶ ποτὲ κυνῆγι νὰ μὴν τρώῃ. Καὶ ὡς τώρα ποὺ ἐγήρασε τὸν περιπαίζαν καὶ τοῦ ἔστελ- λαν πότε αὐτιά λαγοῦ καὶ πότε φτερά ἀπὸ πέρδικες, ρω- τώντας τον ἂν τὰ εἶδε ποτὲ σὴν ζωὴ του.

Κι' ὥστόσο, ἔχτιζε τώρα σπῖτι κατὰμεσα σὸ χωριό, ἐμ- πρὸς σὸ Διμαρχεῖο, σπῖτι τὸ ὁποῖο, ὅπως τὸν θεβαίανε ὁ δήμαρχος, ποὺ ἦταν αἰώνιος φίλος, θὰ τοῦ ἄφηνε ἀπὸ τὰ κατώγια μόνον τριάντα βραχμέες τὸν μῆνα, κι' ἄλλα τόσα ἀπὸ ἐνοίκιο τοῦ ἐιρηνοδικοῦ, τὸ ὁποῖο εἶχε ὑποσχεθῇ πὼς θὰ τὸ ἔφερνε ὠρισμένως σὸ χωριό ὁ βουλευτὴς κύριος Νίκος, σύγαμπος τοῦ δημάρχου.

Μετὰ δυὸ-τρὶς μῆνες τὸ σπῖτι ἐκόντευε σὸ τελευταῖο τοῦ ζωνάρι. Καὶ κανένας μολαταῦτα δὲν κατῶρθωσε νὰ μάθῃ πὼς εἶχε θολέψῃ τὰ πράγματα ὁ Στρατῆς, ὥστε νὰ κάμῃ σπῖτι, ἐνῶ καλὰ-καλὰ δὲν εἶχε νὰ φάῃ. Μερικοὶ εἶπαν πὼς τὸν εἶδαν μιά μέρα νὰ μετρά ὅλο καὶ τάλλαρα στὸν ἀρχι- μαστορα. Καὶ ἡ διάδοσις αὐτῇ καταστάλαξε σὸ συμπέ- ρασμα πὼς ὁ Στραβοστρατὴς ἢ θὰ θῆρκε λεφτά κρυμμένα ἢ στὸν καιρὸ τῆς ληστείας θὰ ὑπέθαλπε καμμιά συμμορία, ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, καὶ ὅτι ὅλο ἐκεῖνο τὸ καθημερινὸ οὔρε κι' ὅλα σὸ κυνῆγι ἦταν κόλπο του γιὰ νὰ μὴν ἀποφαίνεται σὸν κόσμο.

Ὅλο τὸ χωριὸ πειὰ ἄρχισε νὰ πιστεύῃ ἕνα τέτοιο πράγ- μα, κοντά-κοντά δὲ κι' ὁ γυιὸς του ὁ Ζάχος, ἄρχισε νὰ δίνει πίστι, ὅτι κάτι λάκκο ἔχει ἡ φάβα. Ὡστόσο, ὅμως δὲν ξεστόμιζε ποτὲ τίποτε σὸν πατέρα του. Οὔτε τὸν πολυ- διέφερε, οὔτε καιρὸ εἶχε ἀπὸ τὴν κοντοῖνα νὰ καθῆσθαι νὰ ἐξετάσῃ τέτοια πράγματα. Ὅταν σὸ μακάλικο τοῦ πέ- ταγαν κανένα πόντο, αὐτὸς ἢ γελοῦσε ἢ ἔνευε ὅτι πραγ- ματικὰ ὁ πατέρας του κάτι μπάζα ἔχει κάνει κι' ὁ Θεὸς κ' ἡ ψυχὴ του ξέρει πὼς καὶ ποῦ. Τὸ κάτω-κάτω τῆς γρα- φῆς τὸν Ζάχο δὲν τὸν συνέφερε ν' ἀρνιέται τὸ ὅτι ὁ πα- τέρας του εἶνε ζεστός ἀπὸ χρήματα.

Ἀφ' ὅτου ἄρχισε ὁ πατέρας του νὰ χτιζῇ τὸ σπῖτι, ἄρχισε κι' αὐτὸν νὰ τὸν πονῇ τὸ δόντι γιὰ τὴν κόρη τοῦ παπᾶ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ὁ παπᾶ-Σταῦρος δὲν τῷδρισε «πρέπον» νὰ δώσῃ τὴν κοπέλλα του σὸν Ζά- χο. Στὴν παπαδιά, ποὺ ἐπέμενε, ἀπαντοῦσε στερεότυ- πα:

— Δὲν σοῦ λέω, θρὲ παπαδιά... Καλὸ παιδί εἶνε... δη- λαδῇ, καλοφκιασμένο... Ἄν ἔχῃ καὶ κάμποσα κακὰ ἐλαττώματα θὰ τὰ κόψῃ... Ἀλλὰ ἔλα ποῦ εἶνε γυιὸς τοῦ Στραβοστρατῆ;

— Καὶ τί σημαίνει αὐτὸ; ρωτοῦσε ἡ παπαδιά.
— Πὼς τί σημαίνει; Πάχυνε τὸ σκυλί μας, νὰ τὸ
σομε νὰ τὸ φάμε...

Μετὰ ἕνα χρόνον ὅλα ἦταν στὴ θέσι τους. Τὸ σπῖτι ἐπὶ ὕψωμένο, κατάλευκο, ἀνάμεσα ἀπὸ ἕνα δάσος ροδακινῶν, ὁ Ζάχος νοικοκυρεμένος καὶ γνωστικός, ἡ Σοφία τοῦ πα- πᾶ γυναῖκα του κι' ὁ Στραβοστρατὴς δὲν ἤξερε πὼς καὶ πο- χορτάσῃ ὀγάπη καὶ χάδια. Ὅταν τὸ θρόνου γυρίσε ἀπὸ τὸ μακάλικο, πάντα κάτι θὰ ἔφερνε στὴν τσέπη του τὴ «νυφούλα», ὅπως τὴν ἐφώναζε.

Συχνὰ ἔτις ἐρχονταν λίγο πιωμένοι καὶ ἄμα ἔπειτα σὸ σπῖτι, ἀρχίζε νὰ σιγοτραγουδᾷ στερεότυπα:

Δὲν ἀκοῦς κυράτο νύφη
εἰ σοῦ λέει τὸ ἅγιο Βαγγέλιο
νὰ τιμᾷς τὸν πεθερὸ σου
πάντα τιμημένη νᾶσαι.

— Μὰ τί νόημα ἔχει αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, αὐτῇ τῇ στιγμῇ;
Αὐτὸ εἶνε τραγοῦδι ποῦ τὸ λένε στὸν γάμο... τὸν γάμο
ὁ Ζάχος.

— Ξέρω κι' ἐγὼ, θρὲ παιδί, τί μεράκι ἔχω μ' αὐτὸν
χαθᾶ; ἔλεγε ὁ Στραβοστρατὴς, ξαναρχίζοντας τὸ τραγοῦ-
δι. Κι' ἀλήθεια, νυφούλα μου, καλὰ ποῦ τὸ θυμῆθα. Ἄν
πόψε νὰ μοῦ ἐτοιμάσῃς τὸν τορβά, γιὰ τὴν σύννυχτα
γιὰ τ' ἀμπέλι... τ' ἀμπελάκι σου, ποῦ μᾶς κουβάλαρε
σὺ...

— Μὰ με τί ἔρωτα τὸ πῆρες αὐτὸ τ' ἀμπέλι, πατέρα;
Ν' ἀφήσῃς τὸ δικό σου καὶ νὰ ξετρελλαθῇς μ' ἕνα ἕνα.
Δὲν σοῦ λέω... Δικό σου εἶν' κι' αὐτό. Μὰ τὸ δικό σου
φύττεις μόνος σου κι' αὐτὸ τὸ φύτεψε ὁ πατέρας μου.
Κόμα θυμοῦμαι, ὄντας τὸ φύτεψε... ὅλα ἦμουν ἐγὼ ἀπὸ
χρονῶν...

— Μὰ δὲν ξέρεις καὶ τ' ἄλλο;

— Ποιό;

— Τὸ χωράφι, μιά φορὰ κι' ἕνα καιρὸ, ἦταν παπᾶ
μου κι' ἀπὸ μὲνα τ' ἀγόρασε ὁ πατέρας σου, δηλαδῇ
κλεισμένο σὸ παπαδιστικόν, ποῦ τοῦ χρῆστοςα καὶ
δῶσε καὶ τρία μελίσσια...

— Ναί, μὰ τότες ποῦ τὸ πούλησες τοῦ λόγου σου, ποῦ
μιά γράνα ποῦ δὲν εἶχε οὔτε μιά ἀγριελιά...

— Δὲν σοῦ λέω... εἶπε ὁ Στρατῆς... ἀλλὰ τώρα τ' ἔ-
πᾳ περισσότερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα χωράφια μου...

Πραγματικὰ, ὁ Στραβοστρατὴς ἔγινε μῦθος καὶ μὴν
μα γι' αὐτὸ τ' ἀμπέλι τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τοῦ Ζά-
χου.

Ὅταν ἔφεραν τὴ νύφη ἐμπρὸς στὴν αὐλὴν τοῦ, ἡ νύ-
φης ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ γαμπροῦ ἄρχισαν νὰ εὐχαρι-
στῶν τὴν νύφη γιὰ νὰ τᾶξῃ ὁ πεθερός:

Πέστα μῆλο, πέστα ρόδο
Πέστα δροσερὸ σταφύλι.

Ἡ γυναῖκες ποῦ συνάδευαν τὴ νύφη ἀπάντησαν:

— Δὲν πεζεύω, καμαρώνω
Θέλω τάμα, θέλω τάμα
Θέλω ἀμπέλια καὶ χωράφια
Ἐλποῦμαι καὶ μελίσσια...

— Ξεπέζεψε, νυφούλα μου,
κι' οὐλα σοῦ τὰ τάξω...
οὐλο τὸ θιό μου, νυφούλα μου,
δὲν κρατῶ οὔτε ἕνα μελισσοκούβητο...
Μόνο νὰ μοῦ τᾶξῃς κι' ἐοῦ τ' ἀμπέλι τ' Ἀϊ Μηνᾶ.

Ὅλες ἡ γυναῖκες ἔπιασαν τὰ μάγουλά τους

ΠΟ ΠΟΥΡΙ

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΑΚΙΑ

Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐργάζεται ἀκού-
ραστα ὅλη τὴν ἡμέρα. Διακόπτει τὴν ἐργασία του, μόνον
μιά ὥρα τὸ γεῦμα γιὰ νὰ φάῃ.

Ἡ δοῦκισσα τοῦ Νόρφολκ ἔχει μιά συλλογὴ ἀπὸ ὀμπρέλ-
λες. Μιά ἀπὸ κάθε χώρα. Τὶς στοιχίζουν δὲ ἀρκετὲς χιλιά-
δες φράγκα.

Τὸ πλέον ἀγαπητὸ φαγητὸ τοῦ Διαδόχου τῆς Σουηδίας
εἶνε μιά σαλάτα φτιασμένη ἀπὸ κοτόπουλο, μπανάνες, ἀρα-
κὰ καὶ σιρόπι ἀπὸ κρασί.

Ὁ ἄλλοτε πρωθυπουργὸς τῆς Γερμανίας, φὸν Μπέτμαν
Χόλτβεγκ ἦταν ἀπὸ τοὺς εὐτυχεστέρους ἀνθρώπους τοῦ κό-
σμου. Ποτὲ δὲν πῆγε σὲ ὁδοντοίατρο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ ἦ-
τανε παιδί δεκαεσσάρων ἔτις μέχρι τοῦ γηραιότητος του.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ἀσκουὶθ δὲν ἦταν μόνον πολὺ καλὴ μου-
σικός, ἀλλὰ καὶ πρώτης τάξεως χορεύτρια, παρ' ὅλη τὴν
ἡλικία της. Διδασκάλισσά της ἦταν ἡ
γνωστὴ καλλιτέχνις χορεύτρια τοῦ Λον-
δίνου μὲς Λίττυ - Λίντ.

Ὁ πρῶν Βασιλεὺς τῆς Βουλγαρίας
Φερδινάνδος ποτὲ δὲν ἔβγαυε ἔξω, χω-
ρὶς νὰ φορῇ χαλύβδινο θώρακα σὸ στή-
θος του, τὸν ὁποῖο, καθὼς λένε, δὲν ἔ-
βγαζε, οὔτε τὴν νύχτα.

Ὅταν ἦταν ἀκόμα πρίγκηψ τῆς Βουλ-
γαρικῆς Ἡγεμονίας, εἶχε πάντοτε μαζὺ
του, ὡς σωματοφύλακα, ἕνα Μακεδόνα
Ἡρακλῆ, ποὺ τὸν λέγαν Χρῆστο, τοῦ ὁ-
ποῦ ἡ σωματικὴ δύναμις καὶ ἡ ἀφο-
σίσις ἔμεινε παροιμιώδης σ' ὅλες τὶς
εὐρωπαϊκὲς αὐλές.

Ὁ Μπάφουρ ποτὲ δὲν ἀνοίγε ἐπιστο-
λὴ ποὺ διευθύνετο σ' αὐτόν. Τὴν ἀνοίγε ὁ
γραμματεὺς του. Οἱ στενοὶ τοῦ φίλοι, ὁ-
ταν τοῦ ἔγραφαν ἀπυθύναν τὶς ἐπιστο-
λές τους στὴν ἀδελφὴ του.

οὐλα ἀπὸ Θεοῦ.

— Ποιά, δηλαδῇ;

— Ὅλα... τὸ σπῖτι, ὁ γάμος τοῦ πα-
τιοῦ μου με τὴν κοπέλλα σου, αὐτὸ τὸ
νὰ μοῦ γυρίσῃς πρὸς κτλ... ἀμπέλι αὐτό,
ποῦ σοῦ τῶσακα χωράφι, τὸ νὰ θέλω ἔ-
γω νὰ τὸ κάνω πάλι χωράφι με αὐτὴ τὴν
καλύβα στὴ μέση... οὐλα ἦταν ἀπὸ
Θεοῦ.

Κι' ἐνῶ ἀργονάταυε, ἐπρόθεσε με φωνὴ ὑπόκοψη:

— Δὲν θυμᾶσαι, παπᾶ; Ἐδὼ στὴν ἴδια μερία ἦταν μιά
μισοφτιασμένη καλύβα. Σ' αὐτῇ τῇ μισοφτιασμένη καλύβᾳ,
πέθανε... πέθανε ἕως ὁ πατέρας μου, χωρὶς νερό. Ναί, πα-
πᾶ... Ἐγὼ φταῖω γιὰ τὸν θάνατό του, ἐγὼ ὁ καταραμένος.
Τοῦκλεψα τὸ κουπόδεμα, παπᾶ, κ' ὕστερα τὸν πατάρισα
ἐδὼ νὰ πεθάνῃ ἔρμος. Κι' ἀπὸ πεθανε, Θεέ μου συχώρα
με, ἀπὸ πεθανε, λέω, ἐκρῆψα τὰ λεφτά ποῦ τοῦκλεψα καὶ
δὲν τὰ φανέρωσα παρὰ τώρα τελευταῖα με τὸ χτίσιμο τοῦ
σπιτιοῦ...

Ὁ παπᾶς ἐφίει.

— Ἡμαρτον, Θεέ μου! μουμύρισε.

— Ναί, ναι... ἔτσι εἶνε, ἐξακολούθησε ὁ Στραβοστρατῆς.

χαράμισα τὸν πατέρα μου... Τὸν λήστεψα... με καταράστη-
κε πεθαίνοντας καὶ δὲν θῆρκα πειὰ ψυχία... Γι' αὐτὸ ἦρ-
θα ἐδὼ στὴν ἴδια μερία, νὰ φορήσω σὺν τὸν σκόλο!... Ὁ-
λα ἔγιναν ἀπὸ Θεοῦ... ἀπὸ Θεοῦ...

Δὲν πρόκαμε νὰ τελέψῃ τὴ φράση του.

Τινάχτηκε σὺν τὸ σκυλί ποῦ φοβόλογα, τεντάθηκε καὶ
ξεμύλησε.

— Ὁ Θεὸς ν' ἀναπάψῃ τὴν ψυχὴ σου!... ψιθύρισε ὁ παπα-
Σταῦρος, χύνοντας σὸ μισοκλειστὸ στόμα του τὴ μεταλα-
θία. Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἀναπάψῃ!... ΣΤΕΦ. ΓΡΑΝΙΤΣΑΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΡΙΓΚΑΡΝΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΣΕΡΕΛ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ Ζ

ΣΤΟΥΣ αριστοκρατικούς κύκλους του Παρισιού έλεγαν τον περασμένο χειμώνα: «Οι Ρίγκαρντον κ' οι Πεσερέλ», όπως πάνω-κάτω κατά την εποχή της 'Αναγεννήσεως, θά έλεγαν στη Βερόνα: «Οι Μοντέγκοι κ' οι Καπουλέτιοι». Η δυο-αυτές οικογένειες θρισκόντουσαν στα μαχαίρια. Μάλλονταν ποιά ν' άκουσθι περισσότερο στην κοσμική κίνησι.

Ο κ. Ρίγκαρντον ήταν ιδιοκτήτης μιάς μεγάλης τραπεζής με σταθερά κεφάλαια, μιάς συζύγου εξαιρετικά μογιατισμένης, ενός γιου περιφίμου χορευτού, μιάς κόρης προμάχου των γυναικείων δικαιομάτων κ' ενός μεγάρου στην οδό ντε Λα Φαίξαντερ.

Ο κ. Πεσερέλ, ο οποίος χρωστούσε τον πλούτο του στο εμπόριο των ζυμαρικών, έμενε με τη θαρροστολισμένη σάν φρεγάτα του παλιού καιρού συμβία του, τον γιού του πυγμάχο θαρών μίας, και την κόρη του διδάκτορα της 'Εσπεράντο, στο πρώτο πάτωμα μιάς πελώριας μοντέρνας πολυκατοικίας, που είχε χτίσει την συνοικία Μυέτ.

Η δυο οικογένειες, παρ' όλη την έχθρα τους, καλούσαν ή μιά την άλλη στις κοσμικές εορτές που έδιναν κάθε τόσο. Και ή μιά προσπαθούσε να υπερβάλι την άλλη σε πολυτέλεια, σε λαμπρότητα, σ' έκπληξις.

Αν οι Πεσερέλ, κατά το τελευταίο τους γεύμα, είχαν σερβίρει στους Ρίγκαρντον φιλέτο ταρανδου, οι δεύτεροι δεν ήσυχάζαν ως ότου να κατορθώσουν να σερβίρουν στους αντιπάλους τους, φιλέτο από καμηλοπάρδαλι.

Ο ανταγωνισμός όμως των δυο οικογενειών δεν περιωριζόταν μόνον στην κουζίνα. Κ' οι Ρίγκαρντον κ' οι Πεσερέλ ήσαν εξαιρετικά περήφανοι για τις κοσμικές τους σχέσεις και προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να συγκεντρώνουν στα σαλόνια τους ανθρώπους με μεγάλα και γινωστά ύδαματα. Έτσι, κάποτε οι Πεσερέλ επέδειξαν σε μιά δείξωσι τους έναν υπουργό. Πράγμα που έκανε τους Ρίγκαρντον να χλωμιάσουν από το κακό τους. Άλλα πήραν γρήγορα τη «ρεβάνς», γιατί ένα θράδυ δέχτηκαν στα σ'όνια τους κάποιο μελαψό πρόεδρο μιάς Δημοκρατίας της Κεντρικής Αμερικής περαστικό από το Παρίσι.

Ε, τότε πια οι Πεσερέλ πήγαν να σκασουν. Και για να ξενακερδίσουν την υπεροχή, αποφάσισαν να δώσουν τις άποκρηές, στο σπίτι τους, μιά ένετική εορτή, που θ' άφηνε εποχή.

Η προετοιμασίες άρχισαν μήνες δλοκληρους πριν και πραγματικά, όταν έφθασε το θράδυ του χορού, όλοι οι καλεσμένοι έμειναν μ' άνοιχτό το στόμα από θαυμασμό μπροστά στην υπεροχή διακόσμηση των σαλονιών, μπροστά στον πλούτο και στην πολυτέλεια που επικρατούσε παντού.

Όλοι χόρεψαν μ' ένα τρελλό κέφι και στην ώριμένη ώρα οι καλεσμένοι κάθισαν για να πάρουν το στυπτό μεγάλο χώλ που ήταν διακοσμημένο μ' εϋθυμα, θενεταϊνικά μοτίβα και με μικρές γόνδολες κρεμασμένες απ' το ταβάνι.

Η οικογένεια Ρίγκαρντον, που είχε προσέλθει έν άπαρτίς, κιτρίνιζε από ζήλεια κάτω απ' τις μάσκες της, γιατί πραγματικά ή επιτυχία της γιορτής ξεπερνούσε κάθε προσδοκία.

Έξαφνα όμως, αντήχησε μιά γυναικεία κραυγή:

«Τό κολλιέ μου! Μο έκλεψαν τό κολλιέ μου!»

Πανικός άπερίγραπτος δημιουργήθηκε τότε. Ο κ. Πεσερέλ ώρμησε προς την κυρία, ή όποια είχε ξεφωνίσει και στην όποια κάτω απ' τη μάσκα της, άναγνώρισε την κόμισσα Λαθερνί.

— Άγαπητή κυρία, τί συμβαίνει; ρώτησε. Χάσατε τό κολλιέ σας;

— Δεν τό έχασα, απάντησε ή κόμισσα, στριφογυρίζοντας τά χέρια της μ' άπελπισία. Μο τό έκλεψαν! Η άγκράφα του κολλιέ δεν μπορούσε να λυθι μόνη της... Σίγουρα έκοψαν την άλυσίδα!...

— Κάποιος κλέφτης είναι μεταξύ μας! Αυτό είναι φα-

νερό! Ένας κλέφτης θρίσκειται εδώ! φώναξε, έπειτα δόηθεν, ή κ. Ρίγκαρντον.

— Κανείς δεν θα φύγι από δω! φώναξε ο οικοδεσπότης, έσπευσε να τηλεφωνήσι στην άστυνομία.

Οι καλεσμένοι είχαν μαζευτι γύρω από την κόμισσα Λαθερνί, ή όποια είχε χάσει τις αισθήσεις της.

— Δεν είναι σωστό να δίνι κανείς χορό μετρημένους όταν δεν είναι άπολύτως θέσιος για τά πρόσφατα που σκαλεί! δήλωσε με άυστηρότητα ή κ. Ρίγκαρντον.

Αυτή ήταν ή γνώμη και όλων των άλλων, οι όποιοι έσπευσαν ν' άπομακρυνθουν έπιδεικτικά από τά μέλη της οικογενείας Πεσερέλ.

Πολύ γρήγορα έφθασε ή άστυνομία, ή όποια άρχισε άσως τό έργο της. Πριν απ' όλα, έπρεπε να υποβλήθι έρευνα όλοι οι καλεσμένοι.

— Μά αυτό είναι παραπολή! διαμαρτυρήθηκε κάποιος σνηγής του Πανεπιστημίου. Δεν είμαστε κακοίγοροι, κ. Ρίε Πεσερέλ, σάς καθιστά υπεύθυνο για την προσοχή...

— Μά, άγαπητή μου καθηγήτά...

— Σας παρακαλώ να λείψουν ή έγκαρδιότητες... Πολύ νακούστηκε τέτοιο πράγμα... Στην ηλικία μου!

Αφού όλοι οι καλεσμένοι υποβλήθηκαν στην άστυαυτή έρευνα, χωρίς να θρεθι τό κολλιέ, έπακολούθησε γενικό ξέσπασμα εναντίον των οικοδεσποτών.

— Είμαστε άπαρηγόρητοι! Νά μās συγχωρήτε!... Επειδ κ. κ. ή κ. Πεσερέλ με δάκρυα στα μάτια, καθώς έβλεπαν τους καλεσμένους τους να φεύγουν ο ένας κατόπι άλλου χωρίς να τους χαιρετούν καν,

— 38... 39... 40... 41!...

Η κόμισσα Λαθερνί έμέτρησε, δυσπιστώντας και ήσυχρη και τρίτη φορά τά μαργαριτάρια του κολλιέ της. Ένα άγνωστο χέρι είχε ρίξει την έπομένη στο γραμμοπώτιο του σπιτιού της.

— 41! ξανάπε. Ένα μαργαριτάρι περισσότερο από τα Τότε μόνο είδε ότι τό έπιστρεφόμενο κόσμημά της ανδούταν από ένα σημείωμα που έγραφε τά εξής:

«Τό επί πλέον μαργαριτάρι είναι ή άποζημίωσι για την άποκρίμασας».

— Τί να σημαίνουν όλ' αυτά; άνέωτήθηκε ή κόμισσα. Γενική ύπηρε ή κατάπληξις, όταν μαθεύτηκε τό ατύχ αυτό. Η κ. Πεσερέλ έτρεξε στο σπίτι της, κομίζοντας τη συγχωρή μιά δεν έγινε δεκτή.

Τό ίδιο θράδυ καθώς ο κ. Ρίγκαρντον καθόταν μακριά στο τζάκι του, είπε στην σύζυγό του:

— Πόσο στοιχίζει τό μαργαριτάρι;

— Δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Η καυμένη ή κόμισσα... Άσφαλώς της χρωστούται την άποζημίωσι αυτή.

Οι δυο σύζυγοι κυττάχτηκαν χαμογελώντας εύχαρμένοι. Στόν άγώνα τους κατά των Πεσερέλ είχαν θητώσει.

— Εύτυχώς που ο άστυνόμος δεν έψαζε τό σπινθηρίο του κοστούμιού μου! είπε σε λίγο ή κ. Πεσερέλ. Άλλω ήμουν χαμένη.

— Χωρίς κινδύνους δεν μπορεί να κατορθώσι κανείς ποτε... Τό κυριώτερο είναι ή επιτυχία...

— Ο καθηγής της άστυνομίας δεν έπαυσε να επιστημίου δεν έπαυσε να επιστημίου πια τό πόδι του στο σπίτι τους... δήλωσε ή κ. Ρίγκαρντον με έλαφρύ νεα.

— Ούτε κ' ή κόμισσα... Ούτε και κανείς άλλος... Οι Πεσερέλ είναι έξωφλημένοι άνθρωποι.

— Μά δεν είναι μακριά από τό πόδι μου... Ένα σπίτι, ένα κολλιέ... Ένα κολλιέ καλεσμένων! Ούτε γιόκα έκαστομύριο δεν έφτανε τό πόδι μου επί της οδού... συμπερανε με τό στερπτάτης πεποήτους τραπεζίτης, ΑΛΜΠΕΡ Ζ

ΠΟΙΟΥΣ ΠΑΡΙΣΤΑΝΟΥΝ Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ Η ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΕΣ ΣΤΙΣ ΜΕΣΑΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

- 1) Ο Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΛΕΜΠΡΕΝ
- 2) Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΠΟ.
- 3) Ο ΚΑΡΟΛΟΣ ΛΙΝΤΜΠΕΡΓΚ
- 4) Ο ΜΠΕΝΙΤΟ ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ
- 5) Ο ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ ΡΟΥΣΒΕΛΤ
- 6) Ο ΜΑΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ
- 7) Η ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ
- 8) Ο ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ
- 9) Η πρωταθλήτρια του τέννις ΣΟΥΖΑΝ ΛΑΝΓΚΛΕΝ
- 10) Ο ΑΙΓΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ
- 11) Ο ΤΕΩΣ ΚΑΙ-ΖΕΡ
- 12) Ο ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ
- 13) Η ΓΑΛΛΙΣ συγγραφέας ΚΟΛΕΤ
- 14) Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ
- 15) Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ.
- 16) Ο ΡΑΙΜΥ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σειρά της Γυναίκας

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΝΥΦΙΚΑ

Ποιά νέα δεν άνειρεύθηκε από την πιο τρυφερή της ηλικία, τό κρινόλευκο φόρεμα που θά έάλη την έπισημότερη ημέρα της ζωής της;

Η μέρα αυτή έφθασε. Τί θά φορέσι ή νεαρή νύφη;

Τά λαμέ είναι χαριτωμένα και πολύ της μόδας, μά είναι άρα γε λογικό να διαλέξει κανείς ένα φόρεμα από λαμέ, όταν τά μέσα του είναι περιωρισμένα; Άλλωστε τό λαμέ μπορεί του χρόνου να μην είναι πια της μόδας και τί θά κάνη πια κανείς τό φόρεμα; Ούτε να τό χρησιμοποιήσι μπορεί, ούτε να τό μεταποιήσι.

Γι' αυτό είναι προτιμότερο να διαλέξει κανείς για τό νυφικό φόρεμα ένα απ' αυτά τά θουάλ ντε σουά που συνηθίζονται τόσο πολύ και πέφτουν τόσο όμορφα. Άλλα και τά κρέπ είναι όμορα, κατά προτίμησι, όμως τά πιο λεπτά και τά πιο μάτ.

Όσο για τό σχέδιο του φορέματος, αυτό εξαρτάται από την σιλουέττα της νύφης. Σε μιά νέα ψηλή, λεπτή, με στενή περιφέρεια, θά πηγαίνει όμορατά ένα φόρεμα έφαρμοστό, που να διαγράφη την κομψή της σιλουέττα. Τό κορμάκι θά είναι ντραπέ και ή φούστα κομμένη λοξά θά άνοιξη κάτω και θά σχηματίσι μιά μικρή ούρά.

Αν ή σιλουέττα δεν είναι τόσο λεπτή, τότε τό κορμάκι θά γίνη με ντεκούπ και ή φούστα πολύ κλός και πολύ άνοιχτή κάτω και έφαρμοστή στη μέση.

Πολύ συνηθίζονται τά κλειστά κορμάκι με γιακαδάκια κεντητά, με άπλικασιόν από σατέν κομμένο σε σχήμα λουλουδιών. Άλλοι αντί με γιακαδάκι ο λαμός γαρνιρεται μ' ένα γαλόνι μεταξινό κεντημένο με χάντρες λευκές ή μ' ένα κορδόνι άσημένο που πιάνει τό ντραπέ τό κορμάκι και δένεται πίσω στον λαμό.

Τά μανίκια γίνονται σε όλα τά σχήματα. Μακριά και έφαρμοστά, τρουά-κάρ ή κλός και ως τον άγκώνα.

Όσο άπλούστερο και σοβαρώτερο είναι τό φόρεμα, τόσο και όμορατερο θά είναι. Πρέπει ν' άποφεύγονται τά φορέματα με τις πολύ μακριές ούρες ή με τις υπερβολικές γαρντιούρες.

Τό δυσκολότερο σημείο της νυφικής τουαλέττας είναι δίχως άλλο τό πέπλο. Η μόδα παρουσιάζει διάφορα καπρίτσια: κατελλάκια από όργαντι, πέπλα κοντά που φθάνουν ως τον λαμό, όμοια με θέλλα, πέπλα από κρέπ ή από σατέν. Μακριά απ' όλα αυτά. Τό όμορατερο πέπλο είναι τό κλασσικό τούλινο, τοποθετημένο κατά τρόπο, ώστε να πλαισιώνη γύρω γύρω τό πρόσωπο. Τά θέλλα τώρα τοποθετούνται πολύ πίσω και αφήνουν τό μισό κεφάλι ξεσκεπαστό. Γαρνιρονται χαμηλά, στον κότσο με μιά γιρλάντα από λεμονάκι ή με μεγαλύτερα λουλούδια τοποθετημένα έ-

δω κ' εκεί, ώστε να στερεώνουν τό πέπλο επάνω στα μαλλιά. Συνηθίζονται πολύ και τά σκουφάκια, τά κατωμένα από μαργαριτάρια, όταν αυτά πού φορούσαν τον μεσαίωνα. Τό θέλλο στερεώνεται στο πίσω μέρος και αφήνεται να πέσι κάτω ελεύθερο. Αυτό τό κτένισμα ταιριάζει όμορατά σε όσες έχουν μικρό και στρογγυλό πρόσωπο και παιδιάστικα χαρακτηριστικά.

Με τό νυφικό φόρεμα δεν φοριούνται πια δερμάτινα γάντια, άλλα γάντια κοντά από τούλι, με μικρή μανσέττα γαρνιρισμένη με μιά μικρή γιρλάντα από λουλούδια ή γάντια από μουσελίνα γαρνιρισμένα με θουάλ.

Η λευκές κάλτσες δεν συνηθίζονται πια, πάντως όμως πρέπει να είναι λεπτότατες και σε χρώμα όσο τό δυνατόν άνοικτότερο. Τά παπούτσια θά γίνουν από τό ίδιο ύφασμα με τό φόρεμα και κατά προτίμησι θά είναι γοβάκια χωρίς καμιά άπολύτως γαρντιούρα. Κοσμήματα δεν φοράει ή νύφη. Μόνο τό δαχτυλίδι που της χάρισε ο γαμπρός και ένα μαργαριταρένιο κολλιέ στο λαμό. Και ή πλουσιώτερες νέες την ημέρα αυτή πρέπει να είναι ντυμένες όπο τό δυνατόν άπλούστερα.

Τά άσπρόρρουχα επίσης πρέπει να είναι λευκά γαρνιρισμένα με κέντημα ή νταντέλλα. Η κομπιναζόν πρέπει να έχη τό ίδιο μήκος σχεδόν με τό φόρεμα. Όσο θαρύ κ' αν είναι τό ύφασμα του φορέματος τό λευκό χρώμα έχει τό ίδιο να φέγγη.

Μετά τό γάμο τό νυφικό φόρεμα μεταποιείται εύκολωτάτα σε θραδυνή τουαλέττα. Άρκεί να κόψη κανείς λίγη τά μανίκια και να άνοίξη τό ντεκολτέ. Φοριέται όμορατά και άσπρο με χρωματιστή γαρντιούρα, μπορεί όμως και να θασή σε χρώμα σιέλ ή ρόζ πάλι. Γά νυφικά φορέματα δεν είναι όμορα να θάφονται σε χρώματα σκούρα.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 14 α, Αθήνα

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΛΥΜΑΝΩΝΤΑΙ Τ' ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ

Τά άσπρόρρουχα που έχει χρησιμοποιήσει ένας άρρωστος πρέπει όχι μόνον να πλυθουν χηριστά, άλλα και να άπολυμανθουν. Μέσα στο κάδανι που θάκει προτού να τά ξεματώσετε ρίξτε μιά από τις εξής άπολυμαντικές διαλύσεις: 1)

Διαλύστε λίγη θραδυνή (eau de Javel) μέσα σε πενήντα λίτρα νερό, 2)

Διαλύστε 20 γραμμάρια φορμόλης μέσα σε 300 όμορα νερό. Όσο περισσότερα είναι τά άσπρόρρουχα, τόσο μεγαλύτερα και ή ποσότης του άπολυμαντικού.

Η Δις ΑΛΑΝΑ

Η επάνω, άπλουστάτη, άποτελείται από μιά λοξή λουρίδα όργαντι που στερεώνεται στο κεφάλι με δυο λάστιχα ή δυο κορδέλλες που περνούν κάτω από τά μαλλιά και δένονται πίσω από τον λαμό. Ό πέπλος, από τούλι, άρχίζει άμέσως μετά την λουρίδα του όργαντι και σφίγγει πάνω από τον κότσο με λάστιχο.

Στη δεύτερη κόμμωσι, τό κεφάλι μένει ελεύθερο και γαρνιρεται με μερικά λευκά άνθη. Ό πέπλος κατλήγει σε δυο θολών και στερεώνεται από τό ένα και από τό άλλο μέρος πάνω από τό αυτί.

Η τρίτη κόμμωσι, άποτελείται από ένα μικρό νταντέλλινι ή από όποιον έφαρμόζει καλά στο κεφάλι. Ό πέπλος κατλήγει σε σουρωτό θολών και στερεώνεται στο μπόνε, πολύ χαμηλά. Τά μαλλιά είναι έτσι κτεγμένα, ώστε να περιβάλλουν τό πρόσωπο σαν φωτισμένα.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΜΙΘ Η ΣΠΗΛΗΝΑ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Κατόπιν, η Μαργαρίτα ξαναπήγε κοντά στους ληστές, που γλεντούσαν και άρχισε να μιμνῆται το παρὰδειγμά τους, τρώγοντας και πίνοντας στην υγεία του κόμητος, όπως έλεγε ο Μαυροθοδωρής.

— Πραγματικά, είμαστε τυχεροί, ψιθύρισε ο Έρρικος στον Άλθέρτο, αφού η Μαργαρίτα τώρριξε κι' αυτή έξω. Σε λίγο θα κοιμηθούν όλοι θαρειά κι' έτσι θα θρούμε έμεις ευκαιρία να φύγουμε...

Και πραγματικά τα πράγματα συνέβησαν όπως τα είχε προείπει ο Έρρικος. Οί ληστές, ο ένας κατόπιν του άλλου, θαρείς από τον κόπο, την αγρύπνια και το κρασί ρίχτηκαν στον ύπνο. Τελευταία πλάγιασε η γρηά Μαργαρίτα, αλλά παρ' όλη τη ζάλη της, πήγε και εξαπλώθηκε κοντά στο στόμιο της σπηλιάς, σαν να ήθελε να εμποδίση την έξοδο με το κορμί της.

Αυτό στην αρχή αποθάρρυνε τα παιδιά. Άλλα ο Έρρικος, κάνοντας πάλι κουράγιο, αποφάσισε να ρισκοκινυνεύση τα πάντα.

Φώναξε με σιγανή φωνή την Ελένη και όταν εκείνη ζύγωσε στο μέρος όπου θρσκόντουσαν αυτός κι' ο Άλθέρτος, είπε:

— Έο, Ελένη, πρέπει να θυγής πρώτη. "Επειτα, ο Άλθέρτος, αφού του κόψω τα δεσμά του και τελευταίος έγώ. Έμπρός, λοιπόν, Ελένη... Μη φοδηθής! Ο Θεός θα μάς βοηθήσει...

Αφού κανόνισαν έτσι τα πράγματα, η Ελένη ξεκίνησε πρώτη κατόπιν ο Άλθέρτος και τελευταίος ο Έρρικος. Όταν έφθασαν στο μέρος, όπου κοιμώταν η γρηά Μαργαρίτα, την δρασκέλιαν με μεγάλη προσοχή.

Η γρηά φαινόταν πολύ στενωχωρημένη από το πιστό και σάλευε αδιάκοπα καθώς κοιμόταν.

Μόλις μάλιστα τα παιδιά πέρασαν πάνω απ' το σώμα της, άνασκηκώθηκε λίγο και φάνηκε πως θα ζυπνούσε.

Αυτό κατατρόμαξε τους τρεις μικρούς φυγάδες και άμέσως, σαν να ήσαν συνεννοημένοι, έπεσαν καταγής.

Η γρηά πραγματικά ζύπνησε.

Μά, αφού έρριξε ένα έρευνητικό βλέμμα γύρω της και δεν είδε, ούτε άκουσε τίποτε, πλάγιασε πάλι και σε λίγο άρχισε να ροχαλίζει θαθεία.

— Δόξα τῷ Θε! ψιθύρισε ο Έρρικος. "Ας σπεύσουμε να φύγουμε όσο είνε καιρός.

Άμέσως τα τρία παιδιά άρχισαν να σέρνονται μέσα στην κρύπα της σπηλιάς.

Μόλις όμως βγήκαν έξω, άκουσαν τη φωνή της γρηάς Μαργαρίτας που φώναζε στον Μαυροθοδωρή.

— Ξύπνα! Ξύπνα! Τα παιδιά μάς έφυγαν.

Μιά χυδαία θλαστήμια ήταν η απάντησις του άρχιληστού και συγχρόνως θόρυβος και φασαρία άκούστηκαν μέσα στη σπηλιά.

— Τρέξετε! Τρέξετε! φώναζε η Ελένη στους συντρόφους της. Άλλοιώς, θα μάς πιάσουν όλους και τότε είμαστε χαμένοι!...

— Τρέχα, τρέχα, Άλθέρτε! φώναζε κι' ο Έρρικος. "Ακολουθα με, γιατί εγώ είμαι συνηθισμένος στο σκοτάδι και μπορώ να σέ οδηγώ στα σίγουρα.

"Ετσι τα τρία παιδιά άρχισαν να τρέχουν, ακολουθώντας τον Έρρικο μέσα στο σκοτάδι του δάσους.

"Ετρεχαν με όλη τους τη δύναμι. Ο Έρρικος έτρεχε μπροστά.

"Εξαφνα στάθηκε και, δείχνοντας ένα μαύρο όγκο, που ωρθωνόταν μπροστά τους, είπε:

— Βλέπετε αυτόν τον λόφο; "Από πίσω είνε ένα άλλο

δάσος. "Αν κατορθώσουμε και φτάσουμε σ' αυτό, θα είνε αδύνατον πειά στους ληστές να μάς θροήν. Έλ'ατε ν' ανέθουμε στον λόφο.

Πραγματικά, τα παιδιά άρχισαν να σκαρφαλώνουν στον λόφο κι' έπειτα από λίγη ώρα τον πέρασαν.

Είχαν άρχισει να κατεβαίνουν από την άλλη μεριά κι' ετοιμαζόντουσαν για να μπουν στο δάσος, όταν εξαφνα άκουσαν πό μακρυνά φωνές.

Στάθηκαν άμέσως για να δουν από ποῦ προερχόντουσαν. Είνε οί ληστές! φώναζε η Ελένη. "Αναγκάζονται να φύγουν τους. "Ω! πόση μανία θα έχουν έναντιον μας!

— "Ας μη χάνουμε ούτε στιγμή! έλεπε ο Έρρικος. "Εμπρός και θάρρος! Άλλοιώς θα μάς φτάσουν...

Η φωνές ώστόσο ζύγωναν όλοένα.

Σε λίγο τα παιδιά μπορούσαν να ξεχωρίζουν τη μορφή του Μαυροθοδωρή.

— Τρέξετε προς τα έδω! φώναζε ο Έρρικος. Πάρε το χέρι του Άλθέρτου, Ελένη, γιατί άλλοιώς θα πέσομε. Το μέρος είνε πολύ γλυστερό και κατηφορικό...

Και πράγματι, το μονοπάτι ήταν τόσο στενό και κατηφορικό, ώστε ο Άλθέρτος γλύστρησε κι' έπεσε πολλές φορές.

Άλλα η Ελένη δεν άφησε το χέρι του.

"Ετσι τα παιδιά κατάρωσαν σε λίγο να φθάσουν στο δάσος και να μπουν μέσα.

"Εν τῷ μεταξύ, οί ληστές είχαν φθάσει στην κορυφή του λόφου.

"Άκουσαν μάλιστα τα παιδιά, καθαρά, τον Μαυροθοδωρή που ζητούσε απ' τούς συντρόφους του ένα τσάκματι για να ανάψει ένα δαδί.

— Το χῶμα είνε υγρό, έλεγε, και στο φῶς θα μπορούμε να διακρίνουμε τα ίχνη τῶν φυγάδων.

Τα παιδιά, μόλις μπήκαν στο δάσος, ένοιωσαν τέτοια κρυψί, ώστε κάθησαν καταγής αποκαμωμένα.

Ο Άλθέρτος μάλιστα δεν μπορούσε πειά να κάνει τίποτα. Τὸ καταλάβαινε τόσο καλά κι' ο ίδιος αυτό, που έλεπε στους συντρόφους του:

— "Αφῆστε με και γλυτώστε σεις τουλάχιστον, γιατί εγώ δεν μπορώ πειά να περπατήσω.

— Άλθέρτε, Άλθέρτε, τοῦ φώναζε ο Έρρικος. Είστε αδύνατον πειά να σ' αφήσουμε... Κάνε κουράγιο και να περπάτησες με εμάς.

"Εν τῷ μεταξύ οί ληστές, όπως φαινόταν από τις φωνές τους, όλο και ζύγωναν.

Τα παιδιά, μέσα στην άπελπισία τους, σηκώθηκαν κι' άρχισαν να τρέχουν, όπως μπορούσαν.

Μόλις όμως προχώρησαν λίγο, ο Άλθέρτος σκόπευσε ένα πεισμένο κορμό δέντρου και σωριάστηκε κάτω. Έρχτυπήσει τόσο δυνατά στο γόνατο, ώστε άρχισε να κλαίει απ' τον πόνο.

— Στην κατάσταση που είνε ο Άλθέρτος, έλεπε ο Έρρικος είνε αδύνατον να προχωρήσουμε. Η μόνη μας έλπίς είνε να κρυφτούμε... "Ισως έτσι να μη μάς ξαναβρουν οι ληστές.

Άμέσως η Ελένη κι' ο Έρρικος σήκωσαν τον Άλθέρτο, γιατί δεν μπορούσε πειά να περπατήσει και τον μετέφεραν σ' ένα σκοτεινό μέρος πίσω από μιά μεγάλη θαλαμιά.

Κάθησαν εκεί κι' οί τρεις, ο ένας κοντά στον άλλο, σμένον απ' το χέρι και τρέμοντας απ' το φόβο...

Σε λίγο φάνηκε πέρα ο Μαυροθοδωρής, επί κεφαλῇ τῶν συντρόφων του, κρατώντας ένα δαδί ανάμεικτο...

Άλλοίμονο! Είχε ανακαλύψει τα ίχνη τους.

(Ακολουθεί)

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΤΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ και συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ, οῦ οποίος έπεσκέφθη τῇ χώρα μας κατά τὰ ἔτη 1861—1868—1874

πὶ ἀρκετὴ ὥρα σ' ἓνα πυκνὸ δρυμὸ, κάναμε στάσι σ' ἓνα ξέφωτο, περιστοιχισμένο ἀπὸ ἔλατα.

Ἐκεῖ οἱ δύο κυνηγοὶ μας ἔστησαν τὸ καρτέρι τους. "Αφού είδαμε τὰ ίχνη τῆς ἀρκούδας στὸ φῶς ἐνὸς κλεφτοφάνου, στήσαμε καρτέρι καὶ περιμέναμε μέσα στὴ μεγαλιότερη σιωπῇ.

Ο οὐρανὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ παίρῃ ἓνα χλωμὸ τριανταφυλλί χρῶμα καὶ πέρα, σὲ τεσσάρων χιλιάδων ποδιῶν θάθος κατὰ ἀπὸ μᾶς, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δέντρα καὶ τοὺς θράχους, διεκρίναμε μιά γωνιά τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ τὴς γκρίζες ἀκτὲς τῆς "Αχαΐας.

Ο ἀέρας ἦταν γαλήνιος καὶ ὅταν μιά πνοὴ περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὰ ἔλατα, ἔμοιαζε μὲ φλοῖσθο μικρῶν κυμάτων τῆς κοιμισμένης θάλασσας, ἐπάνω στὴν ἄμμο.

Παραμονεύαμε πάντοτε, μὲ τ' αὐτιά μας τεντωμένα κ' οἱ παραμικροὶ θόρυβοι, ὅπως τὸ τρίξιμο ἐνὸς κλαδιῦ, τὸ κατρακύλημα μιάς πέτρας, μάς ξεγελοῦσαν.

Η πρώτες ἀχτίνες τῆς ἡμέρας φώτισαν τὴς κορυφές τῶν βέργων κι' ἐμείς περιμέναμε ἀκόμα.

Ὅποιος εἶδε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου μόνο στὰ θορεινὰ μας κλίματα, δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ φαντασθῇ πόση λαμπρότητα καὶ μεγαλοπρέπεια ἔχει στὰ θουνά τῆς "Ελλάδος.

Η ἀτμόσφαιρα, πὺ διαφανὴς ἀπὸ τὴ δική μας, παίρνει, κατὰ ἀπ' τὴς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου, ἀποχρώσεις τριανταφυλλένιες καὶ χρυσίζουσες ποὺ τὴς βλέπουμε στὰ μέρη μας μόνο τὴς πὺ ὡμορφες ἡμέρες τοῦ καλοκαιριοῦ. "Αφῆνω, κατὰ μέρος, τὴ γοητευτικὴ δροσιὰ ποὺ μόνο αὐτὲς τὴς ὥρες ἐπικρατεῖ.

"Επειτα ἀπ' αὐτὰ καταλαβαίνει κανεὶς εὐκόλα γιατί οἱ ἀρχαῖοι εἶχαν θεοποιήσῃ τὴν ῥοδωδάκτυλο "Ηῶ.

"Επρεπε νὰ παρατήσουμε τὸ κυνήγι μας, γιατί ἡ ἀρκούδα, φαίνεται, μᾶς εἶχε μωριστῇ, καὶ εἶχε πει νὰ ζήτησῇ ἄλλου τὴν τροφὴ τῆς. Οἱ δύο κυνηγοὶ ξεκίνησαν πρὸς ἄλλη διεύθυνσι γιὰ νὰ προσπαθῇσιν νὰ ξαναβρῶν τὰ ίχνη τῆς καὶ νὰ διαλέξουν ἓνα καινούργιο καρτέρι.

Ὅσο γιὰ μᾶς ἐξακολουθήσαμε τὸν δρόμο μας καὶ φτάσαμε σὲ λίγο σ' ἓνα ὀροπέδιο γεμάτο θοσκοτόπια, ὅπου δύο μικρὲς λίμνες μὲ φρέσκο καὶ διάφανο νερὸ καθρέφτιζαν τὴς πρώτες λάμψεις τῆς αὐγῆς.

Δεξιὰ στὴ μεγαλιότερη ἀπὸ τὴς λίμνες, στὸ ὕψος μιάς ἀπότομης κατωφερείας, ἀνάμεσα ἀπὸ αἰχμηροὺς θράχους καὶ ἀκανθώδεις θάμνους, θρσκεται ἡ εἰσοδος τοῦ Κορυκείου "Αντροῦ, στενὸ τριγωνικὸ ἀνοιγμα, ἀπ' ὅπου μπορεῖ νὰ μᾶς κανεὶς μόνο σκυφτός. "Ετσι φτάνει σὲ μιά μεγάλη αἶθουσα ἐνενηντα μέτρων μᾶκρους, πλάτους ἑξήντα καὶ ὕψους ἑκκοι, γεμάτη σταλακτίτες.

"Ενα δεύτερο πέρασμα, ἀκόμα πὺ στενὸ ἀπ' τὸ πρῶτο, ὡδηγεῖ σὲ μιά ἄλλη αἶθουσα, λιγώτερο μεγάλη, μᾶ ὅπου οἱ διάφανοι σταλακτίτες ποὺ κατεβαίνουν ἀπ' τὸ ἔδω, ἔχουν τὰ πὺ περιέργα σχήματα.

Αὐτὸ τὸ σπήλαιο, ποὺ ἦταν ἀφιερωμένο στὸν Θεὸ Πᾶνα καὶ οἷς ἱθαφες, εἶνε σήμερὰ τὸ συνηθισμένο καταφύγιο τῶν ληστῶν τοῦ Παρνασσοῦ. Ὁ καθὼς ἀπὸ τὴς φωτὲς τοὺς μαύρισε τὰ τοιχώματα κ' ἔσκαψε τοῖλους ἀπὸ τοὺς λαμπροὺς ἀσβεστολιθικοὺς στύλους.

Μερικὰ κοῦτσουρα μισοκαμένα καὶ σχεδὸν ζεστά ἀκόμα πρὸδιδαν τὴν παρουσία ἀνθρώπων σ' αὐτὸ τὸ σπήλαιο.

Οἱ ὄδηγοί μας σκανδαλίστηκαν πολὺ ἀπ' αὐτὸ καὶ συσκέφτηκαν γιὰ λίγες στιγμὲς μὲ σιγανὴ φωνή. Οἱ τσοπάνηδες εἶχαν ἀφήσει ἀπὸ ἡμέρες τὸ θοῦνο γιὰ τὰ χειμερινὰ θοσκοτόπια καὶ μολοντὶ δὲν εἶχε σημειωθῇ ἐπανεμφάνισις ληστῶν στὸν Παρνασσό, δὲν ἦταν ἐν τούτοις ἀπίθανὸ νὰ πα-

Ανάσας στὸν Παρνασσό. — Κυνήγι ἀρκούδας. — Τὸ Κορυκτεῖον ἄντρον. — Η τελευταία κορυφή. — Πανόραμα ὅλης τῆς "Ελλάδος. — Κάθεος. — "Ατύχησι στὸν ὄδηγο μας "Αλέξανδρο. — Αφίξις στοῦ Δελφούς, κλπ.

"Ηταν νύχτα ἀκόμα, ὅταν ἀφήσαμε τὴν "Αράχωβα, συνοδευμένοι ἀπὸ τὸν ὄδηγο μας "Αλέξανδρο, ἀπὸ ἓναν ἀδελφὸ τοῦ παρέδρου καὶ ἀπὸ καμμιὰ δωδεκαριά τακτικῶς χωροφυλάκας μὲ στολὴ ἐκστρατείας, οἱ ὅποιοι εἶχαν σταλῇ ἀπὸ τὴν προηγουμένη μέρὰ ἀπὸ τὴ Λειβαδιά, κατὰ διαταγὴν τοῦ νομάρχου κ' εἶχαν ἀναλάβει εὐθύνη μὲ τὰ κεφάλια τους γιὰ ὅτι κι' ἂν μᾶς συνέβαινε, κατὰ τὸ διάστημα ποὺ θὰ μᾶς συνοδεύσαν.

Δυὸ κυνηγοί, ἀπὸ τὴν "Αράχωβα, ποὺ πήγαιναν στὸ θοῦνο γιὰ νὰ στήσουν καρτέρι σὲ μιά ἀρκούδα, τῆς ὁποίας εἶχαν ἀνακαλύψει τὰ ίχνη, μᾶς πρότειναν νὰ συμμετάσχουμε στὸ κυνήγι τους καὶ νὰ παραμονεύουμε μαζί τους, στὸ μέρος ὅπου ἡ ἀρκούδα ἔβγαινε κάθε πρῶτὶ γιὰ νὰ μαζέψῃ φρούτα. Φυσικὰ, δεχτήκαμε.

"Επὶ μιάμιση ὥρα, σκαρφαλώναμε σ' ἓνα ἀπότομο καὶ δύσβαστο μονοπάτι, ἀνάμεσα ἀπὸ σωρούς πέτρας, ποὺ εἶχαν καταρρεύσει, καὶ τῶν ὁποίων ἐδέσποζαν οἱ θράχοι τῶν Φαιδριάδων.

"Αφού διασχίσαμε ἓνα φαράγγι καὶ θαδίσσαμε ἐ-

ραμόνευσαν πουθενά κακοποιοί.

Επρεπε λοιπόν να έχουμε τον νοῦ μας και γι' αυτό οι χωροφύλακες χωρίστηκαν σε δυο αποσπάσματα, από τα οποία το ένα πήγαινε μπροστά προς ανιχνεύειν του εδάφους και το άλλο θάδιζε κοντά μας.

Ετσι αρχίσαμε να προχωρούμε πλάι στις λίμνες για να φθάσουμε σε μερικές καλύβες που τις λένε καλύβια της Αράχωβας. Εκεί οι κάτοικοι του χωριού ανεβαίνουν το καλοκαίρι για να θερίσουν το καλαμπόκι που έσπειραν το φθινόπωρο και για να βοσκήσουν τα καπάδια τους. Τὸν Ὀχτώβρη, αφού ρίξουν λίγους σπόρους, σ' ένα ξεφός που μόλις το σκαλίζουν τα πρωτόγονα άροτρά τους, εγκαταλείπουν τα καλύβια για να ξαναγυρίσουν στο χωριό τους.

Η καλύβες που είναι φτιαγμένες με σανίδες και με φυλάκια, ήταν έρημες όταν περάσαμε απ' αυτές.

Μπροστά μας ώρθωνόταν η διπλή κορυφή του Παρνασσού έκθαμβωτική απ' τ' α χιόνια. Αρχίσαμε ν' ανεβαίνουμε στη βορειοανατολική πλαγιά του βουνού από ένα απότομο μονοπάτι, όπου χρειαζόταν η σιγουράδα των ποδιών των μουλαριών μας για να μην γκρεμιστούμε μέσα στις θαβειές χαράδρες που άνοιγαν άριστερά μας.

Ανεβαίναμε πάντοτε ανάμεσα από ένα δάσος ελάτων που τελειώνει παραπάνω για να παραχωρήσει τη θέα του σε γυμνούς θράχους. Στά μέρη που ήταν έκτεθειμένα προς τον βορρά, τα χιόνια, που είχαν πέσει τις προηγούμενες ημέρες διέτρωγαν άθικτα και πυκνά.

Σε λίγο αναγκαστήκαμε να πεζέψουμε, γιατί το μονοπάτι έγινε άβυσσος και γι' αυτό τα μουλάρια άκόμα και για να φθάσουμε στην κορυφή του Γεροντοθράχου, σκαρφαλώσαμε επί μια ώρα και πλέον σ' ένα στρώμα χιονιών είκοσι εκατοστούμετρων, με τα χέρια και με τα πόδια.

Το πανόραμα που παρουσιάστηκε, τότε στα μάτια μας αποζημίωσε με το παραπάνω για τους κόπους της ανόδου.

Η Ελλάδα ολόκληρη απλώνεται κάτω απ' τα πόδια μας: ανατολικά, η πράσινη πεδιάδα της Βοιωτίας, η Κωπαΐς, η Αττική πλημμυρισμένη από ήλιο, η Εύβοια, το Αιγαίο Πέλαγος με τα νησιά του. Προς τον βορρά η άγρια κορυφή της Οίτης, του Πινδου, του Πηλίου, σκεπασμένες κιόλας από χιόνια και πιο μακριά, ο Όλυμπος και το όρος Αθως. Στόν νοτιά, το στενό και άγριο περάσμα των Δελφών, ανάμεσα απ' το οποίο φαίνεται ο κόλπος της Ναυπάκτου, φλεγόμενος κάτω απ' τον ήλιο, και πέρα, μακριά, τα ψηλά βουνά της Πελοποννήσου που τελειώνουν με τις μυτερές κορυφές του Ταυγέτου. Δυτικά, τέλος, πάνω από ένα χάος βουνών, η Αδριατική θάλασσα σ' έναν όριζοντα μαύρο από θύελλες.

Στα πόδια μας κι' ολόγυρά μας, σκοτεινές άβυσσοι διασταυρώνονται προς όλες τις διευθύνσεις.

Είπε περιττόν να επιδιώξω να περιγράψω με λόγια την εξαισιότητα ενός παρομοίου θεάματος, και μόνο εκείνοι που σκαρφάλωσαν σε τέτοιες κορυφές και πλανήθηκαν, έστω και για μία στιγμή πάνω απ' τη γη, θα καταλάβουν την έντύπωσι που αίσθανθήκαμε στην κορυφή του Παρνασσού, απέναντι στα θαύματα της φύσεως.

Η κάθοδος υπήρξε επίπονη και νιώσαμε εξαιρετικήν απόλαυσι, όταν καθήσαμε κοντά στη μεγάλη φωτιά που οι γαϊδουρολάτες μας είχαν ανάψει κάτω από ένα μεγάλο βράχο.

Ήταν μεσημέρι, και είχαμε ξηγή ωρες δρόμου άκόμα για να φθάσουμε στους Δελφούς.

Το σπασμωδικό περπάτημα των μουλαριών και τα χάλια των σαμαριών τους έκαναν την κάθοδο μάς ανυπόφορη. Γι' αυτό προτιμήσαμε να πάρουμε το δρόμο με τα πόδια κι' ο λογίας της συνοδείας μας μάς ώδηγησε από ένα μονοπάτι πιο σύντομο, όπως λοχούριστη και πιο άκολουθόσε το βέθος μιας χαράδρας.

Ανοίγαμε δρόμο μέσα από τους θάμνους και περπατούσαμε στους γλυστερούς θράχους, συγκρατούμενοι από τα κλαδιά. Έδώ κι' εκεί διασταυρωνόντουσαν μονοπάτια που τα είχαν χαράξει οι λύκοι και τσακάλια και σε λίγο ο λογίας μας έχασε τον δρόμο του.

Ο Αλέξανδρος Σταύρου είχε πάει προς αναγνώριση του εδάφους και νομίζαμε πως τον είχαμε χάσει κι' αυτόν, όταν ξαφνικά τον είδαμε να παρουσιάζεται καταταραγμέ-

νος.

Πλησίασε τον λογία και του είπε με σιγανή φωνή: — Οι ληστές!

Πρέπει να πω προς τιμήν των χωροφύλακων, ότι δεν δίστασαν ούτε στιγμή για το τί έπρεπε να κάνουν. Άρπαιώς ξηγή απ' αυτούς μας περικύκλωσαν, σχηματίζοντας μια ζωντανή ασπίδα γύρω από μας, ενώ άλλοι χωροφύλακες, προς τους θράχους για να όχυρωθούν.

Ο λογίας μαζί με τον Αλέξανδρο Σταύρου και τον δελφό του Παρέδρου τράβηξαν μπροστά για να δουν τι κίνδυνος ήταν πραγματικός.

Πράγματι, δεν άργήσαμε να δοῦμε ανάμεσα από τους θράχους και τους θάμνους, να γλυστράει, σούρνοντας, σιλουέττα λευκή που είχε μορφή ανθρώπου, έπειτα άλλη, τρίτη και πολλές άλλες, ενώ οι σωληνές των όπλων τους έλαμπαν μέσα απ' τα κλαδιά.

Την στιγμή που ο λογίας και δύο απ' τους συνοδούς μας ώρθωνόντουσαν μπροστά σ' αυτούς τους ανθρώπους, ξηγή απ' τους χωροφύλακες που είχαν τραβήξει μακριά, φάνηκαν στους αντικρυνούς θράχους, κόβοντας τους το ύποχωρησι.

Ακούστηκε θόρυβος όπλων που γεμίζονταν και έμαζώμαστε να βοηθήσουμε τους γενναίους χωροφύλακες που ριψοκινδύνευαν τη ζωή τους για μας, όταν έλασε ο Αλέξανδρος Σταύρου ξαναγύρισε προς έμάς και μαζί με τον δελφό τον έλασε λησταί, αλλά φυγόταρτοι από την έλπίδα τους. Πράγματι, που θά τους επέτρεπε να έλασαν σουν στα σπύτια τους άμυνον.

Αυτοί είχαν μείνει στο Κόρινθο, όπου ανακαλύψαμε την σφατή φωτιάς και δεν φανταζόταν ότι θα τους τάραιξε, σε τέτοια ποχή, το καπρίτσιο μερικών ληστών που έβλεπαν ν' άνέβουν στην Πανασσό.

Αποφασισμένοι ν' άμυνθούν, από των χωροφύλακων, μα μη θέλοντας να φθάσουν σ' άκρότητες κατέβηκε μόλις μάς είδαν σ' αυτή την άσπρη χαράδρα, όπου τυχαίως πήγαμε να μεϊς.

Οι συνοδοί μας δεν φανταζόταν καθόλου διατεθειμένοι ν' άμυνον τουφεκιστί μ' αυτούς τους συνηθισμένους τους, τους όποιους φανταζόταν μάλλον να συμπαθούν.

Εξ άλλου, η καταδίωξις τους ήταν δουλειά της χωροφυλακής της Αμφισσης. Τα τουφέκια λοιπόν μπήκαν στο μέρος, και αντί ν' ανταλλάξουμε σφαίρες, δώσαμε σ' αυτούς τους φτωχούς διαδόλους λίγο καπνό γιατί η παρουσία τους είχε εξαντληθή και δεν περίμεναν για την ώρα καλό δικό τους.

Χωρίσαμε κατόπιν, ανταλλάσσοντας εγκάρδιες χειψίες και ευχές.

Το μόνο θῦμα αυτής της συναντήσεως ήταν ο συνοδός Αλέξανδρος, που, καθώς πηδούσε ανάμεσα στα θράχους, στραμπούληξε το πόδι του.

Υπέφερε πολύ κι' αναγκαστήκαμε να τον μεταφέρουμε ως το μέρος που περίμεναν τα μουλάρια. Τὸν έβλεπα επάνω σ' ένα απ' αυτά κι' εξακολούθησε τον δρόμο με τους βοσκούς, και τὸν όποιον τ' άπανθρακωμένα κλαδιά ξεχωρίζαν πένθιμα στον οὐρανό, παρακάμψαμε πάλι το ροπέδιο των Καλυθιδιών, άρηλονίας άριστερά μας το πατι της Αράχωβας.

Το βράδυ προχωρούσε, τα σύννεφα μαζεύονταν στον οὐρανό και η βροχή που μάς άπειλούσε, πριν από μερικές ώρες, άρχισε να πέφτει σε χοντρές σταγόνες, οι οποίες θύελλα που εύτυχώς τράβηξε προς τον βορρά, όχι χωρίς να μάς μουσκέψει.

Το μονοπάτι τραβούσε σε ζγκ-ζάγκ σε μία απότομη τωφείρα, πάνω από τη χαράδρα των Δελφών, με τα φέρεια όλοένα πιο γλυστερή κ' ύγρη.

Είμαστε παγωμένοι και κουρασμένοι. (Ακολουθεί)

Το φύλλο του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμάς 4. Η αόθαίρα του υπερημερίας του παρά των Υποπρακτορείων άπαγορεύεται.

Η όδη των άναγνωστών μιας άποστολεμένης συνεργασίας και μη συκοφαντική υπό δικαιοσύνης κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται όπ' όψιν.

Πολλές φορές οι άναγνώσται μας που μάς στέλνουν ποιήματα ή διηγήματα προς δημοσίευση, ζητούν να τους πουμή συγχρόνως, πλην της κρίσεώς μας επί του έργου που στέλνουν, αν πρόκειται να δημιουργήσουν τίποτε το άξιο λόγου ως ποιητά ή πεζογράφοι, αν άπαρέχουν έλπίδας διά το μέλλον» ως έλεγαν παλαιότερα.

Ας άπάντησι στην άπορία τους και στην λαχτάρα τους ατή δημοσίευσής σήμερα έδώ ένα θαυμάσιο σχετικό γράμμα του μεγάλου Γερμανού ποιητού Ρίλκε. Το γράμμα αυτό το έγραψε ο Ρίλκε σε παρομοία περιστάσι. Είπε όμως τόσο σοφό, τόσο φωτεινό και πειστικό, τόσο «π λ α τ υ» ώστε μπορούν να το διαβάσουν όλοι οι νέοι που γράφουν. Μπορούν και πρέπει να το διαβάσουν οι συνεργάται μας. Είπε σάν ν' άπαντά ο Ρίλκε σ' αυτούς, να τους νουθετή και να τους κατατοπίζη.

Ίδου το όραίο αυτό γράμμα, κατά μετάφρασιν της διακεκριμένης λογίας κυρίας, της γραφουσης με το ψευδώνυμον Άλκης Θρύλος:

«Ρωτάτε αν οι στίχοι σας είναι καλοί. Μοῦ τὸ ρωτᾶτε μένα. Τὸ ρωτᾶτε και σ' άλλους. Τους στέλνεται σε περιοδικά. Τους συγκρίνεται με άλλα ποιήματα κι' άνησυχείτε όταν μερικά περιοδικά άπορρίπτουν τὰ ποιήματα σας δοκιμία. Από τώρα και στο έξης (αφού μοῦ επιτρέψατε να σας συμβουλέω) σας παρακαλώ να έγκαταλείψετε όλα αυτά τὰ διαδήματα. Τὸ έλέμια σας στρέφεται προς τὰ έξω· αυτό είναι τὸ μεγάλο σφάλμα. Κανείς δεν μπορεί να σας δώσει βοήθεια ή συμβουλές, κανείς. Δεν υπάρχει παρά μόνον ένας δρόμος: εισδύστε μέσα σας, αναζητήστε την άνάγκη που σας ώθει να γράψετε· εξετάστε αν έχη τις ρίζες της στα έγκατα της ψυχής σας. Έξομολογηθήτε στον έαυτό σας: «θα πεθάνω αν σας άπαγορεύαν να γράψετε;» Ρωτήστε τον έαυτο σας την πιο σιωπηλή ώρα της νύχτας: «Είμαι απόλυτα όποχρωσμένος να γράψω;» Σκαλίζετε για την πιο αληθινή άπάντησι. Έάν ή άπάντησι στη σοβαρώτατη αυτή έρώτησι είναι ένα απόλυτο και δυνατό: «Ναι, πρέπει», τότε οργανώστε τη ζωή σας σύμφωνα μ' αυτήν την άνάγκη. Κάθε ώρα της ζωής σας, άκούμα και ή πιο άσχημη και ή πιο κενή, θα πρέπει να είναι έμπνευσμένη από την έσωτερική σας προστάγη.

Πλησιάστε τη φύσι. Προσπαθήστε να ήπτε, σάν να είσθε ο πρώτος άνθρωπος επάνω στη γη, τί έλέπετε, τί ζητε, άναπαύε, χάνετε. Μη γράψετε έρωτικά ποιήματα; είναι τὰ δυσκολώτερα. Έκεί όπου υπάρχουν άναμνηστικὸι πρόδρομοι που τραγουδίσαν έμπνευσμένα, και κάποτε και μεγαλάνευαν, ο καινούργιος ποιητής δεν μπορεί να είναι προσωπικός και πρωτότυπος παρά αφού όρμησῃ. Αποφεύγετε τὰ μεγάλα θέματα· κρητιώστε εκείνα που σας προσφέρνει ή καθημερινή ζωή σας. Τραγουδήστε τις λύπες και τους πόθους σας, τις σκέψεις σας, την πίστι σας σε μία άμορφή. Τραγουδήστε πάντα με απόλυτη, ήρεμη και ταπεινή ειλικρίνεια. Χρησιμοποιήστε για να έκφρασθήτε τὰ αντικείμενα που σας περιβάλλουν, τις εικόνες των όντων σας, τις άναμνήσεις σας. Έάν ο άτομικός σας κόσμος σας φαίνεται φτωχός, μη τὸν κατηγορήσετε. Κατηγορήστε τὸν έαυτό σας που δεν είναι αρκετά ποιητής για να ανακαλύψη μέσα του θησαυρούς. Για τὸν δημιουργό τίποτε δεν είναι φτωχό, δεν υπάρχουν τύποι φτωχοί, αδιάφοροι. Κι' αν άκόμα έρσικόσαστε σε φυλακή, της όποιας οι τοίχοι θα έπνυναν όλους τους βορβόρους της γής, θα σας έμενε πάντα ή παιδική σας ηλικία, ο πολέμιος, ο θασικός αυτός πλοῦτος των άναμνήσεων. Προσπαθήστε να άναστιάσετε τὸ άπέραντο αυτό παρελθόν. Η προσωπικότητά σας θα δυναμώη, ή μοναξιά σας θα γεμίση από κόσμο.

Κι' αν απ' αυτή την έπιστολή μέσα σας, από αυτό το βέθος που προσκομίζετε στον κόσμο, σας έρθουν στίχοι, τότε δεν θα σκεφθήτε να ρωτήσετε αν οι στίχοι αυτοί είναι καλοί. Δεν θα δοκιμάσετε να προκαλέσετε τὸ ενδιαφέρον άλλων για τὸ έργο σας, γιατί θα τὸ άπολαμβάνετε

σάν ένα φυσικό σας κτήμα που σας είναι άγαπητό, σάν μία άναπόσπαστη από σας έκφρασι της ζωής σας. Ένα έργο τέχνης είναι καλό, όταν γεννήθηκε από μία άνάγκη. Η καταγωγή του είναι τὸ κριτήριό του.

Δεν μπορεί να σας δοθῇ άλλη συμβουλή απ' αυτή: εισδύστε μέσα σας, έρευνήστε τὰ βάθη, απ' όπου έκπηγάει ή ζωή σας. Εκεί θα έρῃτε την άπάντησι στην έρώτησι αν πρέπει να δημιουργήσετε. Ακούστε καλά αὐτήν την άπάντησι· μη την άλλοιώσετε. Ίσως σας πῇ ότι ή Τέχνη σας καλεί. Τότε δεχθήτε τὸν προσορισμό σας με τὸ θάρρος του και τὸ μεγαλείο του, χωρίς ποτέ να ζητήσετε μίαν άναμοιδή απ' έξω. Γιατί ο δημιουργός πρέπει να είναι ένας άλοκληρωμένος κόσμος για τὸν έαυτό του, να τὰ βρίσκη όλα μέσα του.

Ίσως όμως να πρέπει όποτε απ' αυτή τη διείσδυσι, στη μοναξιά του έαυτοῦ σας, να εγκαταλείψετε την ιδέα ότι θα γίνετε ποιητής. Θεωρώ, ότι άρκεί να αίσθανθῇ κανείς ότι μπορεί να ζήσῃ, χωρίς να γράψῃ, για να πεθῇ ότι δεν πρέπει πεία να ξαναγράψῃ. Και πάλι το βέθος που σας ζητᾶ δεν θα ήταν περιττό. Θ' ανακαλύψετε τὸ σωστό σας δρόμο, Σας εύχομαι ο δρόμος αυτός να σας είναι καλός, εύτυχισμένος, φαρδύς.

Τί άλλα να προσθέσω; Νομίζω ότι σας είπα, τι έχει σημασία. Θέλω να σας συμβουλέω ν' ακολουθήσετε σοβαρά και ήρεμα τὸν προσορισμό σας. Τίποτε δεν μπορεί να ταραξῇ περισσότερο μία εξέλιξι παρ' ή άναμονή απ' έξω άπάντησεων που μόνον ο έαυτός σας μπορεί να δώσει στις πιο σιωπηλές ώρες.

Δημοσιεύοντες την έπιστολή αυτή του Ρίλκε, θυσιάζουμε την σελίδα του Κάρτ - Ποστάλ και καθυστερούμε τις άπάντησεις στους φίλους συνεργάτας μας για μία βδομάδα. Άλλα πρέπει να είσθε εύχαριστημένοι και ίκανοποιημένοι σχετικώς. Μία τέτοια ευκαιρία ν' άπαντά στο μεγάλο σας έρώτημα ένας ποιητής σάν τὸν Ρίλκε, δεν θα την ξαναβρῇτε ποτέ ίσως.

ΧΡ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ, Ν. Κοκκινιά. — Τὸ ποιηματάκι σας δχι καλό. Ίδου:

ΠΟΘΟΣ

«Αν Ίσως έρθῃ μία ήμέρα και ή μοίρα μου τὸ θελήσει να φύγω μακριά από σένα που τόσο έχω αγαπήσει.

Σε όποια κι' αν πάω χώρα σε όποια καθήσω γενιόνια θα νοσταλγῶ πάντα έσένα φτωχή, γλυκειά μου Κοκκινιά.

Αφού μέσα σε σε περνούν τὰ νεανικά μου χρόνια και μέσα σε σε να δοῦν θέλω τὸ γήρατος τὰ χιόνια.

Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Μυτιλήνη. — Αποῦμεθα πολύ πῶς δεν μπορούμε να σας εύχαριστήσουμε, γιατί το διήγημά σας «Η Φτωχή μου Μητέρα» είναι έντελές άνεπιτήδες.

ΡΙΚΟΝ ΑΓΑΗΝ. — Οι στίχοι σας δχι καλοί. Έντελές άνεπιτήδες.

ΜΠΕΛ-ΒΥ. — Αν τὰ πεζογράφημά σας έλήφθουν, θα σας άπαντήσωμε άναμφισβότως, γιατί τώρα καμμία άπάντησι δεν καθυστερεί.

ΓΕΡ ΠΕΤΡΟΤΖΟΓΑΝΗ, Μεσολόγγι. — Τὸ ποιήμα σας «Καράδισ, έντελώς κοινό. Και τὸ πεζό σας έλπος. Άγνωστὸς έντελώς τι είναι λογοτεχνία. Γι' αυτό σας συστήνουμε να διαβάσετε Έλληνες ποιητές και πεζογράφους κι' έπειτα να ξαναδοκιμάσετε να γράψετε στίχους ή πεζογραφήματα.

ΒΥΖ. ΚΟΚΚΙΝΗ, Αηζούριον. — Τὰ διέλιξα δχι χρήσιμα. Γράψατέ μας, αν δεν σας κάμνη κόπο, τί παρησι ή είκον για την όποια μάς γράφετε.

Μία Πραγματική Ίστορία σέ Ειμόνας Νέον μέσον εύκολον διά να φαινεσθε φρέσκη και Νέα

1
Είς τας 6, βαρε-
ρα από μία σκλη-
ρά ημέρα, έχει
πρόσωπο κουρα-
σμένο και ρυτι-
δωμένο.

2
Είς τας 6.45' με-
ταχειρίζεται αυτή
τη νέα μαγική
πούδρα «4 σέ
μιά», έχουσιν έ-
ξαιρετικήν λεπτό-
τητα και όπου
κρατά όπως ή θε-
λόνες στον μα-
γνήτη.

3
Είς τας 7 φαίνε-
ται φρέσκη και
νέα με θαυμά-
σιν χρώμα.

Η εξαιρετική λε-
πτότης της πού-
δρας αυτής την
κάνει να κρατά
τόσον καλά επί
της επιδερμίδος
σας, ώστε να είνε
απόλυτως αδιό-
ρατος. Ακόμη
και οι καλύτεράι σας φίλοι
δεν θα φαντασθούν ποτέ, ότι το
θαυμάσιο χρώμα σας δεν είνε
αναπόσπαστον μέρος της φυσι-
κής σας ωραιότητος. Έξω, υπό
την θροχην, ή τον ήλιον, κατά
τά θαλάσσια λουτρά κα' τις
παρτίδες τένις, έντός, κατά
τον χορόν, είς τας υπερθεμα-
σμένες αίθουσας χορού, δύνα-

σθε να έχετε ωραίο μάτ χρώ-
μα προσώπου, κτυπητής ωραιό-
τητος. Η πούδρα αυτή άντέχει
είς δοκιμάς ιδρώτος και υδα-
τος. Δεν σχηματίζει ποτέ πλά-
κας και στίγματα.

Ζητήσατε την πούδρα Toka-
lon. Έγγυώμεθα καλά άποτε-
λόμενα, άλλως τά χρήματα έ-
πιστρέφονται.

ΜΠΡΙΣΙΜΙ **A.I.G.** ΚΟΡΔΟΝΕΤΟ

και είναι τελείως ησυχά ότι καθ
όλην την διάρκεια της υποδο-
χής το πρόσωπόν της θα διατη-
ρηθή δροσερόν και βελούδινο
χάρη εις την χρήσιν της

CRÈME SIMON

«Κρέμα, υγείας και ωραιότητος»

έν συνδυασμώ με την θαυμασίαν
και εξαιρετικήν

POUDRE SIMON

ΟΙ ΔΥΟ ΠΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΑ
ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Χρησιμοποιήσατε την «ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ». Διαφέρει από κάθε
άλλην οδοντόκρεμα. Η ένερ-
γεία της είναι διαφορετική. Η
σύνθεσίς της μοναδική. Είναι
οικονομική. Διαρκεί δύο φορές
περισσότερον από τις ΚΟΙΝΕΣ

Επιμήθη είς την Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεση Βι-
σαλονίκης με Μέγα Βραβείον εκτός Συνταγματι-

Με «ΚΟΛΥΝΟΣ» και σεις θα
άποκτήσετε λαμπρό
χαμόγελο.

ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΙΝΟΥ 1

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ
ΛΟΥΤΡΑ ΦΟΙΝΙ

ΟΔΟΣ ΙΩΝΟΣ αρ. 5

Ηρξισεν ή λειτουργία των θερμών θαλασσίων και
γένει ιαματικών λουτρών.
Αφθαστος πολυτέλεια, καθαριότης και απολύ-
τις των ιδιοκτητών απολυμαντικών και πλυντικών
νημάτων σιδηρωτηρίων κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ—ΚΟΡΣΕΔΕΣ του περι-
οίκου ΜΠΑΡΡΕΡ των Παρισίων ή έγχώριες
φρές, αδιόρατες, μαλακές, χωρίς Μπα-
νιό με εφαρμογήν παρ' ειδικού τεχνικού εις

Φαρμακείον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΙΣΑΙ «ΕΛΒΕΟ»

ΕΙΝΕ ΘΑΥΜΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ, ΑΝ-
ΙΟΧΗΣ ΚΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΟΣ.
ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝ ΜΟ-
ΔΕΡΝΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΠΟ-
ΛΥΤΩΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΟΝΟΝ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ
ΠΩΛΗΣΕΩΣ:

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46
ΑΘΗΝΑΙ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΨΔΙΑΚΟΣ

Χειρουργός—Ωτο-
ρινολαρυγγολόγος.

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑ-
ΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE &
HALPHEN

Εμμ. Μπενάκη—Μαυ-
ροκορδάτου 6. Μέγα-
ρον Μαλάμου ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 29-562.

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ

ΕΙΣ ΤΑ

ΒΡΑΔΥΝΑ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ

Χ.Α.Ν.

ΟΔΟΣ ΝΤΕΚΑ-6

ΔΙΑ ΤΑ ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ είς τους λουομενους
συνιστώμεν θερμώς Lait de Soleil (γάλα ήλιου)
κρέμα πυκνόρρευστον που προφυλάσσει από τά
έγκαύματα του ήλιου και δίδει στο δέρμα ένα
χρώμα καφέ νατουρέλ. Πωλείται είς χύμα·

Φαρμακείον, Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ομόνοια

Κυρίες μου
Αυτή δεν γνώρισε τήν
PERMANANT μου.....

Γελάστηκε... Της
είπαν πώς θλοι
κάμινουν την ι-
δια Περμανάντ...
μά δυστυχώς...
Σάν τη δική μας
Περμανάντ δεν
θα κάμετε που-
θενά

ΧΑΛΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΤΗΛ. 23-208

Κυρία,

Σας συνιστώμεν να βάφετε
μόνη σας τά φορέματά σας
μόνον με τας γνησίας και παγ-
κοσμίου φήμης Γερμανικής
Βαφάς «ARTI», διότι ούτω μό-
νον θα είσθε βεβαία ότι θα έ-
πιτύχετε απόλυτως είς την θα-
φήν χωρίς να υποστή την πα-
ραμικράν φθοράν το φορέμα-
σας. Μία βαφή διά να είνε κα-
λή δεν άρκει μόνον τό να βά-
φη τό ύφασμα, αλλά πρέπει
πρό παντός και να μη τό κα-
ταστρέψη. Παλαιόν φορέμα
θαφέν με «ARTI» ούδέποτε ά-
ναγκννρίζεται ως θαμμένον. Αί
βαφαί «ARTI» ούδέποτε ξεθα-
φουν. Εμπριμέ φορέματα θα-
φονται επιτυχώς με Βαφάς
«ARTI», άφοδ προηγουμένως
άποχρωματιστούν με τον ειδι-
κόν άποχρωματιστήν «ARTI».

Πωλούνται στα Φαρμακεία
και Έμπορικά.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ με

έφαρμογήν άψογον, ράβω στα
σπίτια πρὸς 80 δρχ. την ημέρα.
Γράψατε αριθ.τηλεφώνου ή δώ-
σατε ραντεβού ακριβές. Διεύ-
θυνσίς μου Ν. Ω. Γραφεία
«Μπουκέτου»

Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 426B

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ Υψηλή-
του της Οφθαλμολογίας έν τῷ
Πανεπιστημίῳ, Μενάνδρου 27-
Αθήναι. Τηλ. 1.60.

ΑΠΑΛΛΑΧΘΗΤΕ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΥΣΟ-
ΣΜΙΑΣ—Τό «Οδορλες» είναι τό ιδεώδες απο-
τελεσματικό κατά του ιδρώτος και δυσσομίας.
Προστατεύει τά φορέματα. Εντελώς άβλαβές
Πωλείται είς χύμα.

Φαρμακείον, Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ομόνοια

ΕΝΑΣ ΞΑΝΘΟΣ ΣΑΤΑΝΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 20)

Στό ήμιφως του δωματίου ο κ. Μερινό άντελήφθη τότε, ότι δεν ήταν μόνος. Μέσα σ' αυτό το δωμάτιο θα υπήρχαν χωρίς υπερβολή κι' άλλοι δέκα-δώδεκα σοβαροί και αξιοπρεπείς κύριοι στα ίδια χάλια.

Ο κ. Μερινό τὰ είχε χαμένα. Δεν ήξερε τί νὰ σκεφθῇ. Δεν υπήρχε καμμία αμφιβολία ότι εκείνη ἡ ξανθή νῆα ἦταν συνένοχος τῶν κακοποιῶν. Ἡ Ζωρζέττα παρέσυρε δηλαδὴ τὰ θυματὰ τῆς ὡς αὐτὸ τὸ ἔρμη μέρος τοῦ Δάσου καὶ τὰ παρέδιδε στοὺς συντρόφους τῆς γιὰ νὰ τ' ἀπογυμνώσουν...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐντελῶς τυχαῖα, δυὸ ἀστυφύλακες ἀνακάλυψαν ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἡμίγυμνους δεμένους καὶ φιμωμένους ἀνθρώπους. Ἐτηλεφώνησαν ἀμέσως νὰ σπεύσουν ἐπὶ τοποῦ τρία αὐτοκίνητα, τοὺς φόρτωσαν σ' αὐτὰ καὶ τοὺς μετέφεραν στὴν ἀστυνομία.

Οἱ δώδεκα καὶ μετὰ τὸν κ. Μερινό δεκατρεῖς ἀξιοπρεπεῖς καὶ ἡλικιωμένοι κύριοι παρακάλεσαν τὸν ἀστυνόμο νὰ τηρηθῇ μυστικὴ αὐτὴ ἡ περιπέτεια τους γιὰτὶ εἶχαν οἰκογενεῖα, παιδιά, γυναῖκες. Κι' ὁ ἀστυνόμος μ' ἓνα ἀγαθὸ χαμόγελο τοὺς τὸ ὑποσχέθηκε...

Ἔτσι ὁ Μερινό ἀναγκάσθηκε νὰ δανεισθῇ κι' ἐκεῖνος μιὰ στολή ἀστυφύλακος. Τὴ φόρεσε καὶ παρουσιάστηκε... μασκὲ μπρὸς στὴν ἀγαπημένη του Λουσιέν, ἡ ὁποία κόνιτεψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν κατὰπληξί τῆς.

Μούκλεψαν τὰ ρούχα, τῆς ἐξήγησε, κρύβοντας τὴν ἀλήθεια. Μὴν τὰ ρωτᾶς, χρυσὸ μου! Φοβερὴ περιπέτεια!... Τρέχα γρήγορα στὸν ράφτη μου. Γρήγορα!...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὕτη ὁ κ. Μερινό διστάζει πρὶν πάρῃ ὁποιοδήποτε μέσο συγκοινωνίας, γιὰ νὰ πάῃ στὸ σπίτι του καὶ δὲν κυττάει, οὔτε ἀπαντᾷ στὶς ὥμορφες γυναῖκες ποὺ τοῦ μιλᾷν στὸν δρόμο!

Ἡ ἀνάμνησις τῆς «Τραγωδίας» του τὸν κάνει νὰ τρέμει καὶ νὰ σταυροκοπιέται!

—Ξωρκισμένοι νᾶναι οἱ ξανθοὶ σατανᾶδες! Φτοῦ... φτοῦ... φτοῦ!...

Καὶ φτύνει τρεῖς φορές στὸν κόρφο του, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ χαμόγελα τῶν διαβητῶν ποὺ τὸν παίρνουν γιὰ θεοπάλαθο!...

POZE, BEZI

Η ΔΥΝΑΤΗ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

Μὰ τότε σὰν τρελλὸς διέταξε τὸν καπετάνιο νὰ γυρίσῃ πίσω στὴν Νεάπολι. Ἰδοὺ τί ἔγραφε αὐτὸ τὸ γράμμα:

«Κύριε. Μία νύχτα σώσατε, μετὰ κίνδυνον τῆς ζωῆς σας, μιὰ ἀπελπισμένη γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα αὕτη εἶχε σκοτώσει ἀπὸ τὴν ζήλεια τῆς τὸν σύζυγό της καὶ θέλησε ν' αὐτοκτονήσῃ. Μὲ ὅταν γλύτωσε τὸν θάνατο, κατάλαβε πόσο ὥμορφη ἦταν ἡ ζωὴ. Ἔτσι σὰς προσκάλεσε στὸ μέγαρό της καὶ πέρασε μιὰ ἀδέχαστη νύχτα ἔρωτος. Κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς ἦταν κρυμμένο τὸ πτώμα τοῦ συζύγου τῆς. Μ' αὐτὸ τῆς ἔκανε πῶς δραματικὴ τὴν περιπέτεια τῆς. Μὴ θελήσετε νὰ μετὰ ξαναδοῦτε. Δὲν θὰ ὑπάρχω πιά. Θὰ χαθῶ ἀπὸ τὴν Νεάπολι καὶ θὰ ζήσω σὰν ἓνα ξερὸ φύλλο ποὺ τὸ σέρνει ὁ ἄνεμος».

Γυρίζοντας πίσω ὁ Ρόσι, δὲν βρῆκε στὸ μέγαρό τῆς ἀγνωστῆς παρὰ μόνον τοὺς ἀστυνομικοὺς, οἱ ὁποῖοι τὸν ὑποδέχθηκαν μ' ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο καὶ τοῦ πέρασαν τὶς χειροπέδες.

—Εἴμαστε θέθαιοι, τοῦ εἶπαν ὅτι θὰ ξαναγυρίζατε. Εἶνε γνωστὸ ὅτι τὸ αἷμα τοῦ σκοτωμένου τραβάει πάλι κοντὰ του τὸν δολοφόνου... Εἰσαάτε συνένοχος τῆς συζυγοκτονίας, ποὺ διεπράχθη ἐδῶ.

Καὶ τὸν ἐκλείσαν στὰ κάτεργα. Μὰ ὁ Ρόσι ἦταν ἐνθουσιασμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν περιπέτεια του καὶ ὅταν τέλος ἀπέδειξε τὴν ἀθωότητά του, εἶχε ξεχάσει ὅλες τὶς θλίψεις του καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις τοῦ παρελθόντος. Ὁ κίνδυνος, ποὺ εἶχε ἀπειλήσει τὴν ζωὴ του, τὸν εἶχε κάνει τώρα ν' ἀγαπήσῃ τὴν ἐλευθερία, τὴν χαρὰ τὸν ἔρωτα. Κι' εὐγνωμονοῦσε αὐτὴ τὴν γυναῖκα, αὐτὴν τὴν ἀγνωστὴ ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει τὴν πῶς ὥμορφη περιπέτεια τῆς ζωῆς του, ποὺ τὸν εἶχε κάνει νὰ αισθανθῇ μιὰ δυνατὴ συγκίνησι.

ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΦΕΡΡΑΤΟ

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

λουτρόπολι τῆς Νορμανδίας γιὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ πιθανόν νὰ εἶχε πάρει μαζί του κι' αὐτὴν τὴν ὡμορφη ρεῦτρια...

Στὴν ἀρχὴ ἡ Λιλὴ γέλασε μ' αὐτὴν τὴν ἀνότητά της. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ λίγο, ἄρχισε νὰ γίνετα μελαγχολικὴ καὶ νὰ μὴ μπορῇ νὰ διώξῃ αὐτὴ τὴ σκέψι ἀπὸ τὰ μὲν της. Καὶ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, ἡ Λιλὴ ἄρχισε νὰ περνεῖ ἀπὸ μιὰ φοβερὴ ζήλεια ποὺ τὴν τρέλλαινε. Ἄ! εἶχε αὐτὴν τὴν χορεύτρια μπροστὰ τῆς μετὰ πόση εὐχαρῖσι θὰ τῆς ἐξέσχιζε τὸ πρόσωπο μετὰ τὴν νύχτα τῆς καὶ μετὰ τὴν χαρὰ θὰ τῆς ἐθγαζε τὰ μάτια!...

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα, τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, ἡ Λιλὴ ἔλαθε ἀπὸ τὸ Παρίσι ἓνα τηλεγράφημα. Τῆς τηλεγράφησε ἓνας ἀγνωστος, ἓνας γιατρός.

«Ἐλάτε — τῆς ἔλεγε. — Ὁ Ζὰκ ἔπεσε θύμα ἐνὸς αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος. Διαρκῶς σὰς φωνάζει καὶ σὰς ἀναζητᾷ. Θέλει νὰ δῇ πρὶν πεθάνῃ».

—Πρὶν πεθάνῃ!... Πρὶν πεθάνῃ!... ἐπανελάθε, παρὰ τὸ ἀπὸ τὴ φρίκη ἡ Λιλὴ. Πῶς ἦταν δυνατό νὰ πεθάνῃ ὁ Ζὰκ; Ἄ, ὅχι! Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ πράγμα!... Δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνη τῆς στὴ ζωὴ, αὐτὴν τὴν ἀγαπημένην του γυναικούλα ποὺ τὸν λάτρευε!...

Καὶ ἡ Λιλὴ σὰν τρελλὴ ἀποκατέθηκε τὴν μετὰ τῆς κι' ἔφυγε ἀεροπορικῶς ἀπὸ τὴν Ἑλβετία! Ἀνυπομονοῦν νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν ἄνδρα τῆς.

Ὁ κίνδυνος ποὺ αὐτὸς διέτρεχε, τῆς εἶχε ξυπνήσῃ στὴν καρδιά τῆς τὴν ἀγάπη τῆς, ποὺ νόμιζε ὅτι εἶχε χάσει γιὰ πάντα.

Κι' ὅταν ἀντίκρουσε τὸν Ζὰκ, ἔπεσε μετὰ κλάματα στὴν ἀγκαλιά του ζητώντας του νὰ τὴν συγχωρήσῃ, γιὰ τὴν ἔκτασιν ποὺ τοῦ προξένησε.

—Δὲν θέλω νὰ σὲ χάσω! τοῦ φώναζε μετὰ λύπη. Πῶς πεῖ νὰ ζήσῃς... γιὰ τὴν ἀγάπη μας...

Κι' ἀλήθεια, ὁ Ζὰκ τὴ γλύτωσε. Ἀπέφυγε τὸν θάνατον. Τὸν ἔρπαξε ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Χάρου ὁ ἔρως!...

Καὶ τὸ ξαναφύλιωμένο ἀνδρόγυνον γινώρισε καινούργιους ρωτικὲς χαρὲς, καινούργιες καὶ πρωτοδοκίμαστες ἀφῆσεις...

ANTRE MAITRE

ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΗΤΕΡΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 39)

φίλε μου...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Αὐτὸ τὸ ὄρφανὸ ποὺ σ' ἐνδιέφερε τόσο (Χαδεύοντας τὸ μάγουλό του). Μὰ εἶνε ἀξιοπρόσωπο.

Η ΚΥΡΙΑ. Ναι. Κ' εἶμαι θέθαιη, ὅτι θὰ τὸ ἀγαπᾷς τρελλὰ, ὅπως ἐγώ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. Ἔτσι; Ἀμέσως; Γιατὶ ὅχι... (Στὸν δὶ). — Πῶς σὲ λένε;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ. — Ζώρς... Ζώρς Λαθενί...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ὀπισθοχωρῶντας ἓνα βήμα). — Λαθενί, εἶπες... (κυττάζοντας διαδοχικὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδί).

Η ΚΥΡΙΑ. — Ναι, εἶνε τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς μετοικῆς μας... Μὰ ἂς μὴ μιλοῦμε μπροστὰ τοῦ γιὰ τὴν μητέρα σου. Μόλις χθὲς πέθανε ἡ φτωχή... (Πηγαίνοντας πρὸς τὸν συζυγὸ τῆς καὶ πιάνοντας τοῦ τὸ χέρι). Ἔλα, συνέλαβε σὲ συγκινεῖ τόσο... Δὲν φαντάζομαι νὰ μνησικακῇς ἐπὶ μοῦ, γιὰτὶ θ' ἐλῶ νὰ υἱοθετήσουμε αὐτὸ τὸ παιδί...

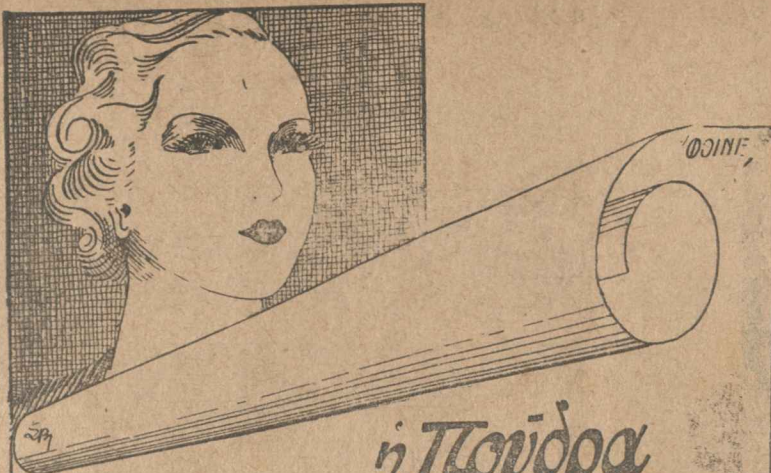
Ο ΚΥΡΙΟΣ (συνερχόμενος ἐπὶ τέλους). — Ἐγώ... γιὰ!... Νὰ μνησικακῇς ἐναντίον σου... Ἐγώ... (Καταλαβάνει τὴν γυναῖκα τοῦ στὰ μάτια καὶ τὴν ἀφιγγεῖ στὸ στήθος του). — ὦ! Μαγδαληνή! Πόσο μεγάλῃ ψυχὴ ἔχεις! ἔφερες αὐτὸ τὸ παιδί... τὸ παιδί μου... στὸ σπίτι σου... ἡλῃες νὰ γίνῃς μητέρα του...

Η ΚΥΡΙΑ (βάζοντας τὸ δάχτυλο στὸ στόμα τῆς γιὰ νὰ τοῦ συστήσῃ σιωπὴ καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ παιδί, ποὺ τὴν κυττάζει). Ναι, θέλησα νὰ γίνω μητέρα σου, σ' ἐλῶ νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακὸ ποὺ ἔκανες στὴν πραγματικὴν μητέρα...

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕΛΑΝ

ΝΤΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΝ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 5

Που μελαχειρίζοδε κοκακύνει
πραγματικῶς τὴν ἐμφάνισίν σου;

Δὲν δύνασθε νὰ εἰσθε θεαταῖα περὶ αὐτοῦ πρὶν δοκιμάσετε τὴν νέα Πουδρα

GEORGE

πού εἶναι λεπτὴ σὰν ἀχνὸς λουλουδιοῦ. Μεταξὺ τῶν 10 χρωματισμῶν ποὺ σὰς παρουσιάζει δά βρῆτε τὸν κατάλληλο ποὺ δ' ἀναδείξει καλλίτερα τὴ φυσικὴ σας ἐμφάνισιν.

Λευκὸ, Naturél, Ρασέλ 1, Ρασέλ 2, Ὀκρ, Ὀκρ ροζέ, Ρόζ, Μπρύν, Ὀράνζ, Βραδυνή. Ἡ ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ ΒΑΝΙΣΙΓΚ ΚΡΗΜ GEORGE συνιστᾶται ἰδιαίτερως ὡς δόσις διὰ τὴν Πουδρα σας. Ὑποβορθεῖ τὸ καλὸ στρώσιμο καὶ χαρίζει στὸ πρόσωπό σας τὸ τόσο ἐπιθυμητὸ μᾶτ. Προφυλάσσει τὴν ἐπίδερμίδα ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς. Δοκιμαστικὰ ὡληνάρια κρέμας μετὰ τῆς σχετικῆς διβλιογραφίας καὶ οἱ 10 χρωματισμοὶ Πουδρας ταχυδρομοῦνται τῷ ἀποστέλλοντι δρχ. 6 εἰς γραμματόσημα.

Τιμὴ Πουδρας μεγάλο κουτί Δρχ. 50, τὸ μικρὸ 25 Βανισιγκ Κρήμ βάζο δρχ. 50, ὡληνάρια δρχ. 25

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΤΗΛ. 29-918

Ολα τὰ υλικά
γυναικείων
πέλων τὰ
καλύτερα
μοντέλλα

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

**Όσπρα δόντια;
Ναι!
...αλλ' όχι επίζημία
του σμάλτου...**

- Μή μεταχειρίζεσθε όδον-
τόπαστα που άσπρίζει τα δόν-
τια διά της τριβής διότι αυτό
καταστρέφει τό σμάλτο ●
- Η όδοντόκρεμα Σμαλτο-
δόντ δεν άσπρίζει τα δόν-
τια διά της τριβής αλλα διά
της διαλύσεως των ξένων
καί επιβλαβών ουσιών που
επικάθηνται επί των όδον-
των σας ●

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΤΟΥΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥΣ ● ΖΕΑΣ 98
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

